

စာပေဗိမာန်စာမူဆုရ

မိဘိုးဘွားစား

မိစ္ဆာမိစ္ဆာစား

မပြယ်ဘေးနဲ့

ချစ်စားညို
(သက္ကလ)

ပန်းချီဆောင်နိုင်လတ်

မခန်းသောစမ်း၊ မခွမ်းသောပန်း၊ မပြယ်သောရနံ့

သွေးစားညို (သက္ကလ)

စာပေဗိမာန်စာမူဆုရ

မိခင်အိမ်ထောင်ရေး

မိခင်အိမ်ထောင်ရေး

မိခင်အိမ်ထောင်ရေး

ချစ်စားညို

(သက္ကလ)

ပန်းချီဆောင်ရွက်သူ

မခန်းသောဝမ်း၊ မခန်းသောပန်း၊ မပြည်သောရန်

သွေးစားညို (သက္ကလ)

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု
ဝတ္ထုရှည်၊ ဒုတိယဆု

“မခန်းသောစမ်း၊ မနှမ်းသောပန်း၊
မပြယ်သောရနံ့”

သွဲထားညို (သက္ကလ)

တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်ခင်ဝါဆွေ (ဝါဝါ-အင်းစိန်)
စာတည်း (တာဝန်ခံ)

အုပ်စုပန်းချီ - အောင်နိုင်လတ်

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု - ၁၅၀၀

တန်ဖိုး () ကျပ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း
 စာပေဗိမာန် ခေတ္တစာတည်းမှူးချုပ်
 ဦးစိုးမြင့်သန်း (နွေသင်နိုင်)က
 မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၇၄၉၂ ဖြင့် ပုံနှိပ်၍
 မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၉၁၁ ဖြင့်ထုတ်ဝေသည်။

အစန်း (၁)

သူအိပ်ရာထချိန်မှာ နင်းထုတို့ ပါးလျားစပြုပြီ။ အအေးဓာတ် က သိသိသာသာ မလျော့သေး၍ အိမ်အပြင်အထွက်မှာ လတ်ဆတ် အေးမြသည့်လေက စူးစူးရှရှထွေးပွေ့ဆီးကြိုသည်။ အေးလွန်း၍ သူပခုံး တွန့်လိုက်မိသည်။

“အေးတယ်လား ဆရာ”

နောက်ပါးဆီမှ နှုတ်ဆက်သံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အင်္ကျီလက်တိုနှင့် လက်နောက်ပစ်ရပ်နေသည့် ခွန်တင်အောင်ကို တွေ့လိုက် ရ၍ သူအရှက်ပြေ ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အထပ်ထပ် ဝတ်ထားသော အနွေးထည်များကို ခွန်တင်အောင် မျက်စိနောက်မှာ သေချာသည်။

“အေးတယ်ဗျ”

ခွန်တင်အောင် ရယ်သည်။ သူတို့သဘာဝနှင့်သူတို့ နေသား တကျရှိနေ၍လား မပြောတတ်၊ ခွန်တင်အောင် ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီ လက်တိုက ပါးပါးလေးသာ ရှိသည်။ ချမ်းသည့်အမူအရာလည်း တစ်စက်လေးမျှ မရှိ။ သူတင်မကသေး။ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိနေသည့် အနက်ရောင် ထက်အောက်ဝတ်စုံ၊ ခေါင်းပေါင်းအဝါနှင့် ပအိုဝ်းအဘွားအို က အပေါ်ခြုံတဘက်လေးမျှ မပါဘဲ အေးအေးလူလူရှိနေသည်။

“မနက်စောစောကြီး ဘာဖြစ်လဲဗျ”

ခွန်တင်အောင် အမေဟုထင်၍ သူမေးလိုက်သည်။

“နီမိုးခါးနာတယ်တဲ့ ဆရာ”

ခွန်တင်အောင်က သူ့အမေရှိရာသွား၍ လက်တွဲခေါ်လာသည်။ အမေအိုက လှုပ်လှုပ်လေးသာ လျှောက်နိုင်သည်။ အတော်လေးနာနေပုံရသည်။ နာမည်ပေါ့။ မိုးလင်း၊ မိုးချုပ် ယာခင်းထဲမှ တက်သည် မရှိဘဲ ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် တကုပ်ကုပ်လုပ်နေသည့် ဒီလိုအရပ်မှာ ခါးနာသည်က အထူးအဆန်းမဖြစ်နိုင်။

“လာ၊ လာ ဆေးခန်းထဲ သွားကြမယ်”

သူ့ဆေးခန်းရှိရာလျှောက်သွား၍ သားအမိနှစ်ယောက် လိုက်လာကြသည်။ စမ်းသပ်ခုတင်ပေါ်တက်သည့်ခဏ သူပါတွဲကူတင်ရသည်။ ပက်လက်ဆန့်ဆန့်ပင် မအိပ်နိုင်ရှာသော အဘွားအိုကို သူ စမ်းသပ်သည်။

“မိုး အလုပ်တွေ လုပ်လို့ဖြစ်တာ၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း နားနားနေနေ နေပါ”

သူပြောတော့ မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ဖြင့် သားဖြစ်သူမျက်နှာကို ကြည့်သည်။ သူ့စကားကို အမေအို နားလည်ပုံမရ။ ဒီရွာမှာ ဗမာစကားတတ်သူ အမျိုးသမီးကြီးကြီးဟူ၍ တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စသာ ရှိသည်။ လူလတ်ပိုင်းနှင့် လူငယ်ပိုင်းက ထိုက်သင့်သလောက် ပြောနိုင်၊ ဆိုနိုင်ကြသည်။ စမ်းသပ်၍ ဆေးပေးပြီး ချိန်မှာ အမေအိုကို တွဲထူပေးရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အနက်ရောင် အင်္ကျီက အတော်ပင် ပါးလွှာနေ၍ မချွတ်တမ်း ဝတ်ဆင်ခဲ့မှန်းသိသာသည်။

“ဆရာ ဆေးဖိုးနောက်မှယူပါ”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဒီအဖြစ်မျိုးက ရိုးနေခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်အရပ်ဒေသမှာလို မနက်စောစော ဟူ၍ အားနာတာမျိုးမရှိ။ စိတ်ထဲရှိသလိုသာ ပြောဆိုနေထိုင်တတ်ကြသည်။ ဆေးဖိုးဟူ၍လည်း များများစားစားမဟုတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပိုက်ဆံပေးလေ့ရှိသလို တစ်ခါတစ်ရံလည်း ယာထွက်အသီးအနှံများသာ ဖြစ်နေတတ်သည်။

“ဒီရက်ပိုင်း နည်းနည်းတော့ ဂရုစိုက်ပါဗျာ၊ အလုပ်မလုပ်ပါစေနဲ့ဦး၊ ငယ်ငယ်ကလုပ်ခဲ့တဲ့ ဒဏ်တွေက အခုအချိန်မှာတော့ ဝန်ဖြစ်တာပေါ့”

သူ့ရှင်းပြ၍ ခွန်တင်အောင်က သူ့အမေကို ပအိုဝ်းလို ပြန်ပြောပြသည်။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေရှာသည်။

“မလွယ်ဘူး ဆရာ၊ သူက အလုပ်လုပ်မှ ထမင်းစားဝင်တာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အခင်းထဲသွားဖို့ပဲ စိတ်ကူးနေတာ၊ အခု တော်တော် နာလို့ ဆရာ့ဆီ ချောခေါ်လာရတာ”

ခွန်တင်အောင်ပြောသမျှကို အိတွဲကျနေသော မျက်ခွံအောက်မှ မျက်လုံးလေးတစ်စုံက ငေးငေးရီရီကြည့်ရှင်း နားထောင်နေရှာသည်။ မျက်နှာပြင်အရေပြားက လှိုင်းတွန့်လေးများထလောက်အောင် ပျော့အိတွဲကျလျက် ဇရာ၏ အရိပ်အငွေ့များ ပြနေသည်။

“သွားပြီ ဆရာ”

အမေဖြစ်သူကိုတွဲလျက် ခွန်တင်အောင်နှုတ်ဆက်စဉ် အမယ်အိုက ခါးလေးကုန်းလျက် တရွေ့ရွေ့ လိုက်သွားရှာသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်ပြန်သွားချိန်မှာ သူ ဆေးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရှားရှားပါးပါး လူနာတစ်ယောက်ကို ဈေးဦးပေါက်ရထားပြီးပြီဖြစ်၍ ဒီနေ့အဖို့

တော့ သူ့အနားရမှာ သေချာသည်။ ဒီအရပ်မှာ နေမကောင်းဖြစ်သူ ရှားပါးလှသည်။ ဆေးခန်းမှာ ကျန်းမာရေးမှူးဖြစ်သောသူနှင့် အကူအဖြစ် သားဖွားဆရာမတစ်ဦးရှိသော်လည်း လူနာက များများစားစားမရှိ။ ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်လောက်သာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်စောင့်ရှောက်သောလုပ်ငန်းနှင့် စီမံချက်တစ်ခုရှိလျှင် အနည်းငယ်အလုပ်များသည်မှအပ သူ့ရော သားဖွားဆရာမလေးနန်းကြည်ဖြူပါ သက်သောင့်သက်သာ နေခွင့်ရှိသည်။ ကိုယ့်ကိုဆူပူမည့်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိ၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခွင့်ရသော်လည်း သူမပျော်နိုင်ခဲ့။ အရပ်လေးမျက်နှာရှိ ကြည့်လေရာရာ မြင်ကွင်းထဲမှာ တောင်များသာ ဆင့်ကာစီကာ ခြံရံထားပြီး သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမားမရှိဘဲ ရာသီမရွေး အေးစိမ့်နေသော ရွာကလေးကို ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်အဖြစ် သူ မြင်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မရှိ၊ ဈေးမရှိ၊ ကာရာအိုကေမရှိ၊ စားသောက်ဆိုင်မရှိ။ သွားလာလည်ပတ်စရာနေရာဟူ၍လည်း ထူးထူးခြားခြားမရှိလှသော ဒီလိုရွာမျိုးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်လွန်းလှသည်။

ညအိပ်ရာဝင်လျှင် အရိုးကွဲလှမတတ် အအေးဒဏ်ကို ခါးစည်းခံရပြီး မနက်မိုးလင်းအိပ်ရာထချိန်မှာ ရေ၏ အပေါ်ယံမျက်နှာပြင်တင်းခဲနေလေ့ရှိ၍ မျက်နှာသစ်ရန်ပင် တွန့်ဆုတ်နေရသောအဖြစ်ကိုလည်း သူကြောက်သည်။ မကွေးမြို့ရှိ အခြေခံကျန်းမာရေးတက္ကသိုလ်တွင် လေးနှစ်တာတက်ရောက်စဉ်က အညာမြေ၏ အပူအငွေ့ကို သူ မကြာခဏ စိတ်ညစ်ညူးခဲ့ဖူးသည်။ သွားလေရာလေပူ၊ နေပူကြောင့် ဖြူသော သူ့အသားအရေပင် အညိုရောင်ဖြစ်သွားသည့်တိုင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေနိုင်ခဲ့သေးသည်။ စားရင်း၊ သောက်ရင်း၊ သွားရင်း၊ လာရင်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေနိုင်ခဲ့သည်။ ပထမဦးဆုံး တာဝန်ကျ

စဉ်က ရှမ်းပြည်ဟု သိရစဉ် အအေးကြိုက်သူဖြစ်၍ ပျော်ခဲ့မိသည်။ ဟိုပုန်းနှင့် ဆီဆိုင်မှာ နှစ်နှစ်စီ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကလည်း သူ့အဖို့ ပြောပလောက်အောင် အခက်အခဲနှင့် မကြုံတွေ့ခဲ့ရပေ။ ယခုလက်ရှိ နေရာရောက်မှသာ ဝင်ရိုးစွန်းတစ်ဖက်မှာ ရောက်နေပြီလား ထင်မှားရလောက်အောင် အစစအရာရာ ပြောင်းလဲနေခဲ့သည်။

အမြင့်ပေ ၄၇၀၀ရှိသော တောင်ပေါ်အရပ်ဖြစ်သည့် အပြင်အထပ်ထပ်ကာရံထားသော တောင်များကလည်း အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးစုံရှိသည်။ သစ်ပင်ငယ်လေးများ အနည်းငယ်ပေါက်သည့် အနီရောင်တောင်ကတုံးများ၊ သစ်ပင်ကြီးများ ထူထူထပ်ထပ်ပေါက်သော အစိမ်းရောင်တောင်လုံးကြီးများက မျက်လုံးရွှေ့ရာအရပ်မျက်နှာတိုင်းမှာ ကိုယ့်ကို ပြန်လည်ဆီးမိုးကြည့်နေကြသည်။ ရောက်စက တောင်ခြေမှ သွပ်မိုးစုစု တဲလေးများ၊ အနီရောင်မြေသားပေါ်မှ အစိမ်းရောင်အာလူးခင်းများ၊ တောင်ခြေမှာ ဝေပတ်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းလေးများ သွားလာရာလမ်းတိုင်းမှာ အဆင်ပြေချောမွေ့အောင် ပြုပြင်ထားသော ကျောက်သားလမ်းဖြူဖြူများကို သဘာဝပန်းချီကားတစ်ချပ်အလား ထင်မှတ်မှားရင်း သူကြည်နူးခဲ့မိသေးသည်။ ကြာတော့ ထိုမြင်ကွင်းများက သူ့အဖို့ ရိုးအီလာသည်။ မနက်အိပ်ရာထတိုင်း သူ့ဆေးခန်း အိမ်ကလေးရှေ့မှာ ရိုးတံမမြင်ရလောက်အောင် ခဲခဲလှုပ်ပွင့်နေသည့် ပန်းသွေးရင့်ရောင်နှင့်ဆီခင်း၊ ထိုနှင်းဆီခင်းကို ဝေပတ်ပျံသန်းနေသော ပျားကောင်များ၊ သူ့ဆေးခန်း၏ ဝါးတန်းစည်းရိုးမှ အဝါရောင်ပန်းပွင့်လေးများ၊ ထိုပန်းပွင့်လေးပေါ် လူးလာပျံသန်းနေသည့် အဝါရောင်လိပ်ပြာလေးများ၊ ထိုအရာအားလုံးက သူ့လိုပင် အထီးကျန်ဖြစ်နေကြသည်။ ပွင့်ဖတ်များမြေပြင်ပေါ် ပြန့်ကျဲကြွေကျနေ

သည့်တိုင် ခူးဆွတ်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မရှိသော နှင်းဆီပွင့်များကို လည်း သူ့အားနာသည်။ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်သည့်တိုင် ယာခင်းထဲမှာ သာ အလုပ်လုပ်နေကြသော သူတို့တစ်တွေ၏ ဘဝဖြတ်သန်းမှုကြောင့် ရွာထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း ဆေးခန်းအိမ်ကလေးမှာ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်သော အလုပ် တာဝန်များမှလွှဲပြီး စာအုပ်များသာ အဖော်အဖြစ် ရှိနေခဲ့သည်။ ဒီအတွက် သူမပျော်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာ”

သူ့အတွေးက ခေါ်သံကြောင့် ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်ပြီး စောင်းငဲ့အကြည့် သူ့ဆေးခန်းမှ သားဖွား ဆရာမလေး နန်းကြည်ဖြူဖြစ်နေသည်။

“ဆရာ လမ်းလျှောက်တယ်လား”

နန်းကြည်ဖြူက ခေါင်းကလေးငဲ့ပြီး မေးသည်။

“အချမ်းပြေလမ်းလျှောက်မလားလို့”

နန်းကြည်ဖြူ ပြုံးသည်။ အညိုရောင်အနွေးထည်ပါးပါးလေး တစ်ထပ်သာ ဝတ်ထားသော နန်းကြည်ဖြူက အအေးဒဏ်နှင့် နေသား တကျရှိ၍ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးစင်းကြောင်းလေးပင် ရှိနေသည်။

“ကျွန်မ ဆရာဆီမှာ ခွင့်တောင်းချင်လို့”

နန်းကြည်ဖြူက ဒီအရပ်ဇာတိမဟုတ်သော်လည်း ရှမ်းပအိုဝ်း တိုင်းရင်းသူလေးဖြစ်၍ ဒီရွာနှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိသည်။ ဘာသာ စကားအခက်အခဲလည်းမရှိ၍ တစ်ရွာလုံးနှင့် အဆင်ပြေသည်။ အပြင် မှာ ပွင့်လင်းဖော်ရွေသလို အလုပ်ခွင်မှာလည်း အားကိုးရသည်။ တော်ရုံ အကြောင်းကိစ္စဆိုလျှင် သူ့မျက်နှာလွှဲ၍ ရသည်။ တစ်လတစ်ကြိမ်

ရောက်လာကြသော ပင်လောင်းမှ ဆရာဝန်အဖွဲ့လာသည့်အခါတိုင်း အစစအရာရာ အဆင်ပြေအောင် နန်းကြည်ဖြူပင် စီစဉ်ပေးလေ့ရှိမြဲ။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

နန်းကြည်ဖြူသွားတက်လေးပေါ်အောင် ရယ်သည်။

“ဆရာ မေ့နေပြီလား”

နန်းကြည်ဖြူက ပဟေဠိဆန်ဆန်မေး၍ သူစဉ်းစားမရ ဖြစ်နေ သည်။

“ဘာကိုလဲ ဆရာမ”

“ဒီနေ့ နောင်တရားဈေးနေ့လေ ဆရာ”

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် မေ့နေလိုက်တာ”

မနက်ငါးနာရီခန့် သူ့အိပ်ရာမထမီအချိန်ကတည်းက ထော်လာဂျီ သံတွေ တရစပ်သွားနေသည်ကို သတိထားမိသည်။ အုပ်ဖွဲ့သွားလာ ကြသော ဆိုင်ကယ်များ၏ အရှိန်ကြောင့် သူ့အိပ်ခန်းကလေးအတွင်း မှပင် မြေကြီးတုန်ခါမှုကို သတိထားမိပါလျက် ဈေးနေ့ဟု သူ မတွေး ဖြစ်ခဲ့။ ယခင်နေ့များက အသွားအလာရှိသော်လည်း ဒီနေ့လောက်မ များသည်ကိုလည်း သိနေသည်။ ဈေးနေ့ဟူ၍တော့ နည်းနည်းလေးမှ အမှတ်မရဖြစ်ခဲ့။ နောင်တရားဈေးက ငါးရက်တစ်ဈေးဖြစ်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်မသွားပြီး ဆရာအတွက် ပိုဝယ် ခဲ့မယ်လေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဟင်းရွက်တွေ ရှိနေ သေးတယ်၊ အိမ်က ပို့လိုက်တဲ့ ငါးခြောက်လည်းရှိနေသေးတယ်ဗျ”

အမှန်ပင် မနေ့က ရွာထဲရောက်စဉ် ဝိုင်းဝန်းပေးလိုက်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များက လွယ်ပလိုင်းတစ်လုံးအပြည့် ပါလာသည်။

လတ်ဆတ်သော အခင်းထွက်များဖြစ်၍ ရန်သင်းသင်းလေးပင် ရှိနေ သေးသည်။ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ရွှေပဲသီး၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ဆလတ်၊ မုန့်ညင်း နှင့် ကြက်သွန်မြိတ်များအပြင် ချင်းစိမ်းတက်များပင် ပါလိုက်သေး သည်။ မနေ့ညနေကပင် ရွှေပဲသီးတောင့်လေးများကို ချိုးဖဲ့၍ ပုစွန် ခြောက်မှုန့်ဖြင့် ပူပူနွေးနွေး ကြော်စားလိုက်သေးသည်။ ချိုပြီး နူးညံ့ သည့် အရသာက လျှာပေါ်မှာ စွဲနေသည်။

“ပြောတာပဲနော်၊ ပြီးတော့မှ ဆီဆမ်းပြီး၊ ပဲခြမ်းကြော်နဲ့ မစားနဲ့”

နန်းကြည်ဖြူက အကြောင်းသိဖြစ်၍ စနောက်နေသည်။ ပြောလည်း ပြောချင်စရာပါ။ ယောက်ျားလေးပီပီ တစ်ခါတစ်ရံ ချက်ပြုတ် စားသောက်ရမှာ ပျင်းလှသည်။ ထမင်းက ကိစ္စမရှိ။ လျှပ်စစ်မီးအမြဲ ရ၍ ပေါင်းအိုးတစ်ရက်ချိတ်ထားလျှင် နှစ်ရက်ခန့်စား၍ ရသည်။ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းသိုးသည်ဟူ၍လည်းမရှိဘဲ အေးလွန်းသော ရာသီဥတု က သူလိုထမင်းချက်ပျင်းသူတစ်ယောက်ကို အကြိုက်တွေ့စေသည်။

“ဆရာမပြောမှပဲ သတိရသွားပြီ၊ ဒီနေ့မနက်တောင် ကြက်ဥ ကြော်စားမယ် စိတ်ကူးထားတာ၊ ခုတော့ ပဲခြမ်းကြော်နဲ့ပဲ စားတော့ မယ်”

“စောစောတော့ စားပေါ့ဆရာရယ်၊ နေ့လယ်စာကတော့ ကျွန်မ ပြန်လာမှ ချက်ပြီးပို့လိုက်ပါ့မယ်၊ ထမင်းစား မစောနဲ့နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ စေတနာရှိတော့လည်း စားရသေးတာပေါ့”

ငြင်းမရမှန်းသိ၍ စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်ရသည်။ နန်းကြည်ဖြူက သူ့အတွက်လက်ထောက်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အသက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိသောရိုသေးသော်လည်း အရွယ်နှင့်

မလိုက်အောင် သိတတ်လိမ္မာမှုရှိသည်။ အသက်ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ် နီးပါးမျှသာကွာသော သူ့အပေါ်လည်း ရိုသေလေးစားမှု ရှိသည်။

“သွားပြီနော် ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီ”

ဆိုင်ကယ်ဖြင့် မိနစ် ၂၀ ခန့်သာ မောင်းရသော နောင်တရား ဈေးသို့ နန်းကြည်ဖြူက ဈေးနေ့တိုင်းသွားလေ့ ရှိသည်။ မိန်းကလေး ဖြစ်၍ ထွေလီကာလီ လိုအပ်တာရှိသမျှ ဈေးနေ့မှာ ဝယ်ချင်ပုံရသည်။ ရွာထဲမှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသော်လည်း ပစ္စည်းက အစုံအလင်ကြီးမဟုတ် ၍ မဖြစ်မနေလိုအပ်ပြီဆိုလျှင် နောင်တရားမြို့သို့သာ သွားရောက်ဝယ် ယူရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ယခင်ဈေးနေ့များက သွားနေကျဖြစ် သည်။ ဈေးနေ့က စည်လည်းစည်လှသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများ က ထွက်ကုန်အမျိုးမျိုးကို ဈေးနေ့မှာ ရနိုင်သည်။ တောထဲတောင်ထဲမှ ရှားပါးပစ္စည်းအမျိုးမျိုးလည်း ဈေးနေ့မှာ လာရောက်ရောင်းချလေ့ ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ဟင်းလျာအတွက် သားငါးလည်း ဈေးနေ့မှာ ဝယ်နိုင်သည်။ သူ့နေသည့် ထီရွေး၊ ထီဆိုင်တစ်ဝိုက်ရှိ ရွာများအားလုံး လိုလို အသီးအရွက်ကို အဓိကထားစားကြသည်။ အသားစားသည့် အလေ့အထ နည်းပါးသည်ကို သတိထားမိ၍ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အလေ့အကျင့် တစ်ခုလိုဖြစ်နေခဲ့သည်။ စားချင်စိတ်ပြင်းပြသည့်အခါ မျိုးမှသာ ပင်လောင်းသို့ အစည်းအဝေးသွားရင်း ဆိုင်မှာ စားဖြစ်ခဲ့ သည်။ ပင်လောင်းဝက်သားပေါင်းနှင့် ငါးခေါင်းဟင်းက နာမည်ကြီး သည်။

“ဗျို၊ ဆရာလေးဈေးဝယ်မသွားဘူးလား”

ခွန်လှကျော်တို့ ဆိုင်ကယ်သုံးစီးဖြင့် ဖြတ်သွားရင်း လှမ်းအော် ၍ သူလက်ခါပြလိုက်သည်။ ဒီလူတွေ ကုန်ရောင်းသွားဟန် တူသည်။

ရွာထဲမှာ လူတွေမှ ရှိသေးရဲ့လားမသိ။ ဒီနေ့မနက်မှ အသွားအလာ များလွန်းလှသည်။ ကျင့်သားမရသော မျက်စိက နောက်ချင်လာ၍ သူအိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ နေရောင်က ပါးလွှာသော နှင်းထုကို ထွင်းဖောက်၍ အိမ်အတွင်းပိုင်းထိ ကျရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ အနွေး ဓာတ်ကို သိသိသာသာ ခံစားမိ၍ အပေါ်ဝတ်အနွေးထည်တစ်ထည်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်ရင်း ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက် သည်။

အခန်း (၂)

သံပြားအစက ခြေထောက် အရေပြားကို ထိုးခွဲရုံသာမက အသားထဲအထိ စိုက်ဝင်သွားပုံရသည်။ ဒဏ်ရာက နက်လည်းနက်၊ ရှည်လည်းရှည်၍ သူဆေးခန်းအရောက် ခေါ်သွားရန်သာ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ အမေဖြစ်သူကို ဗမာစကားဖြင့် ပြောကြည့်လိုက်သည်။

“ဒဏ်ရာက များတယ်၊ ဆေးခန်းမှာ ဆေးထည့်ရမယ်၊ ကာကွယ် ဆေးလည်း ထိုးရမယ်”

နားလည်ပုံမရ၊ သူ့ကို မျက်လုံးပြူးပြီး ပြန်ကြည့်နေသည်။ ခက်ပြီ။ သူကလည်း ပအိုဝ်းလိုရေလည်အောင် မပြောတတ်၊ စစ်ကူ ခေါ်စရာလည်း အနီးအနားမှာ လူမရှိ၊ အမှန်ဆိုလျှင် ဒီလမ်းက ထိုက် သလောက် လူသွားလူလာရှိသည်။ တောင်ပတ်လမ်းဖြစ်သော်လည်း ကျောက်ချောလမ်းအဖြစ် ပြန်ပြင်ထား၍ ပြေပြစ်ကောင်းမွန်သည်။ အချို့နေရာများမှာ တောင်ကမ်းပါးယံကို ပတ်ဖောက်ထား၍ မတ်စောက် သော တောင်ကြီးများက ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဆီးမိုးနေသည်မှလွဲပြီး လမ်းကောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ လမ်း၏ အောက်ဘက်တွင် ကျယ်ပြော သည့် အာလူးခင်းများ၊ ကျွဲ၊ နွားစားကျက်များရှိသည်။ အချို့တောင် ကြီးများက သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ခိုးကာရံထားသော်လည်း အချို့တောင် များက အဖြူရောင်ကျောက်တောင်ကြီးများဖြစ်၍ ကျောက်မှုန်ထွင်းသူ များပင် မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား လူသွား လူလာပြတ်နေသည်။

ညပင်မှ ပြန်လာပြီး ဘုရားဖြူလမ်းခွဲမရောက်မီ ထိုသားအမိနှင့် ဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးက ၁၀ နှစ်အရွယ်သာသာရှိပြီး ယောက်ျား လေးလည်းဖြစ်၍ ခံနိုင်ရည်ရှိပုံရသည်။ သွေးများ စိမ့်အိုင်ကျနေသော် လည်း မျက်နှာတစ်ချက်မညှိုးဘဲ ဒဏ်ရာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ သည်။ အမေဖြစ်သူက ကျောမှလွယ်ပိုးထားသည့်ကလေးငယ်တစ်ဦး ပင် ပါသေးသည်။ သားအမိသုံးယောက်လမ်းပေါ်မှာ ထိုင်လျက် ဒဏ်ရာကို ကြည့်နေစဉ်သူနှင့် ဆုံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သွေးများက အနီးဝန်းကျင် ကျောက်တုံးများမှာပင် စွန်းထင်ပေကျနေသည်။ မလှမ်း မကမ်းမှာ သွပ်ပြားဆွေးအပိုင်းအစတစ်ခု။ ထိုသွပ်ပြားဆွေးကို နင်းလိုက် မိဟန်တူသည်။

“သား မင်းကို ပြောမယ်၊ ဒီအနာက ဆေးထည့်မှရမှာ၊ ဆေးခန်း လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဦးက ဟိုရှေ့ရွာက ကျန်းမာရေးမှူး ဆရာဦးလင်းခန့်ပါ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

ကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အရွယ်က မူလတန်းကျောင်း သားအရွယ်ထက်ပင် ကျော်လွန်နေ၍ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူခန့်မှန်းမိသည်။ ဒီအရပ်မှာရှိသည့် ကျောင်းသား လေးများအားလုံးလိုလို ဗမာစကားကို တီးမိခေါက်မိရှိသည်။ သင်ကြား နေသည့်ဆရာ၊ ဆရာမများလည်း အားလုံးနီးပါး မြေပြန့်မှ လာကြ သူများဖြစ်၍ သင်ပေးထားလေ့ရှိသည်။

“ရတယ်ခင်ဗျာ၊ ဆေးသိပ်မှာ”

ကလေးက မပွင့်တပွင့်ပြောပြီး ရုတ်တရက်အနီးမှာရှိသည့် အရွက်များကို လုံးချေဖိသိပ်လိုက်သည်။

“ဟာ ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ အနာထဲကို ပိုးတွေ ဝင်ကုန်မှာပေါ့”

အလွယ်ကူဆုံးစကားဖြင့် ရှင်းပြသော်လည်း ကလေးက ခေါင်းခါပြသည်။ အမေဖြစ်သူကလည်း လက်ခံချင်ပုံမရဘဲ မလှမ်း မကမ်းသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွား၍ သူကြည့်နေလိုက်သည်။ ဆေးအိတ်ပါမလာသည်ကို နောင်တရမိလိုက်သည်။ ဈေးဝယ်သွားခြင်း ဖြစ်၍ ယူမလာခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကယ်သံကြား၍ လှည့်အကြည့် ကလေးအမေ အမျိုးသမီးကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကယ်မောင်းလာ၍ သူအံ့ဩ သွားသည်။

အငယ်ကလေးက ကျောပေါ်မှာ ပိုးလျက်သားပင် ရှိနေသည်။ ဒဏ်ရာနှင့်ကလေးက ဆိုင်ကယ်ရှိရာသွားပြီး သူ့အမေနောက်မှာ ခြေခွထိုင်လိုက်သည်။ ကလေးဆိုင်ကယ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဆိုင်ကယ် ကို ဝေါခနဲမောင်းထွက်သည်။ ယိုးဒယားဖြစ်ဆိုင်ကယ်အမျိုးအစား ဖြစ်နေ၍ သူပြုံးလိုက်မိသည်။ ကျန်းမာရေးအသိမှလွဲပြီး ဘယ်အရာမှ ခေတ်နောက်မကျမှန်း သူသိလိုက်သည်။ ယာထဲမှာ အလုပ်လာလုပ် လျှင် ဆိုင်ကယ်ဖြင့်သာ လာလေ့ရှိသည်။ ဒဏ်ရာဟက်တက်ကြီးနှင့် ဒီအတိုင်းပါသွားသော ကလေးအပေါ်မှာ သူ့အတော်လေး စိုးရိမ်မိသည်။ သားအမိသုံးယောက်စီးသွားသော ဆိုင်ကယ်က ဝေးသွားခဲ့ပြီ။ သူ့ဆိုင်ကယ် အိုလေးပေါ် လှမ်းတက်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းများကို ဝေပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တောင်ပတ်လမ်းအပေါ်စီးမှ ဖြစ်၍ သဘာဝ ရှုခင်းများကို အထင်းသားတွေ့ရသည်။ မလှမ်းမကမ်း မြေနီတောင်ကြီး ၏ ဆင်ခြေလျော့မှ အာလူးခင်းစိမ်းစိမ်းလေးများက ဝင်လုဆဲ နေရောင် အောက်မှာ စိမ်းတောက်ဝင်းဖန်နေသည်။ တစ်ဆက် တစ်စပ်တည်း မဟုတ်ဘဲ အလယ်မှာ မြေသားချန်ထား၍ အနီတစ်ကန့် အစိမ်း တစ်ကန့်ဖြစ်နေပုံကပင် အဆင်အသွေးစုံသော ပိတ်စတစ်စဖြင့်

လွမ်းပတ်ထားသလိုရှိသည်။ ဆင့်ကာစီကာဖြင့် ပတ်ရံထားသော တောင်ငယ်အချို့က မိခင်ဆင်မကြီးနှင့် ဆင်ပေါက်လေးအချို့လို ကုန်းကုန်းကွကွ တည်ရှိနေကြသည်။ ဘေးတစ်ဖက်မှ လျှိုအတွင်းမှာ တော့ ကျွဲနွားအချို့ အစာစားနေ၍ လည်ပင်းမှ ခလောက်သံများကို ဂလောက်ဂလက်ကြားနေရသည်။

တောင်ခြေယာခင်းတစ်ဝိုက်မှာ မီးခိုးငွေ့တွေလူဆဲ။ အနီးအပါး ရှိ ကျောက်တောင်နံရံမှာ ကျောက်သားဂူလိုဏ်ကြီးများကို တွေ့နေရ သည်။ ကျောက်တောင်ကြီးများမှ ကျောက်သားမှုန်များကို ထွင်း၍ ထုံး၊ ရေတို့ဖြင့် ဖျော်ကာ ဖြုန်း အုတ်ရိုက်လေ့ရှိ၍ ကျောက်မှုန်ထွင်း ထားကြဟန်တူသည်။ သဘာဝတရားက ဒီဒေသရှိ လူများအားလုံး ကို မျက်နှာသာ ပေးထားသည်။ အုတ်များကို ဈေးသက်သာစွာဖြင့် အလွယ်တကူဝယ်ရ၍ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာအားလုံးလိုလို တိုက်အိမ် များသာ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသည်။ ဒီအရပ်မှာ ဝါး၊ ဓနိဖြင့် ဆောက်ထားသောအိမ်ဟူ၍ တစ်အိမ်တလေမျှမရှိသည်ကိုလည်း သူသတိထားမိသည်။ တိုက်၊ တယ်လီဖုန်း၊ စတုဂံနက်စသည်ဖြင့် အစစအရာရာ ခေတ်မီစွာနေထိုင်ပါလျက် စောစောပိုင်းက အကျည်း တန်သောအဖြစ်မျိုးကိုတော့ သူလက်မခံချင်။

သူ့စိတ်တွေ လေးဖင့်သွားသည်။ ဒီအရပ်မှာ ကြာရှည်နေခွင့် ရမည်ဆိုလျှင် အရာရာကို ပြောင်းလဲနိုင်အောင် သူကြိုးစားရဦးမည်။ ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုး၍ သူထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာခြေနီးလာသည်နှင့် ယာခင်းပြန် ဆိုင်ကယ်အချို့ကို တွေ့ရသည်။ ယာခင်းအချို့မှာလည်း လူစုစုရှိနေ၍ အလုပ်မသိမ်းသေးကြောင်း သိလိုက်သည်။ ရွာဆီ

လွမ်းကြည့်ခိုက် မီးပွင့်လက်လက်လေးများပင် မြင်နေရပြီ။ အအေး ဓာတ်က တစ်ဖုံစိမ့်ဝင်လာတော့မည်။

ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား ဆေးခန်းတစ်ခုလုံး နှင်းဆီရနံ့သင်းသင်း လေး မွှေးနေသည်။

“ပန်းနံ့လေးသင်းနေတော့ နေလို့ကောင်းတယ်”

စိတ်လိုလက်ရ ချီးကျူးလိုက်၍ နန်းကြည်ဖြူသဘောကျသွား သည်။ ယခင်နေ့များက နန်းကြည်ဖြူ ပန်းခူးလေ့မရှိ။ ဒီနေ့မှ စိတ်ကူး ပေါက်ပြီး သူ့ဆေးခန်းအိမ်ကလေးရှေ့ နှင်းဆီရံမှ အခိုင်လိုက် အဆုပ် လိုက်ပွင့်နေသော ပန်းတွေကို ညှပ်၍ ဖန်ခွက်ကြည်ကြည်လေးများမှာ ထိုးစိုက်အလှဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဆရာရဲ့ပန်းတွေက အပင်ပေါ်မှာတော့ အပွင့်တွေများပြီး သိပ်မလှသလိုနဲ့ အခုလိုတော့ ကြည့်ကောင်းတယ်နော်၊ အနံ့လေးက လည်း သင်းနေတာပဲ”

သူ့အကြည့်ကို နန်းကြည်ဖြူ သတိထားမိပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ပွင့်ရကျိုးလည်း နပ်တာပေါ့၊ အပင်ပေါ်မှာ ကြွေသွားတာ နှမြောစရာ”

“အော် ဆရာက ဒီလိုခူးတာ ကြိုက်တယ်လား၊ မသိပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်မက ပန်းတွေခူးရင် ဆရာ မကြိုက်မှာစိုးလို့ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရတာ”

“ခူးပါဗျာ၊ ကြိုက်သလောက်ခူး၊ ပန်းဆိုတာ ပန်ရင်ပန်၊ မပန် ချင်ဘုရားလျှာမှ စိုက်ရကျိုးနပ်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ နောက်နေ့တော့ ဘုရားလှူဖွဲ့လည်း ရူးရမယ်”
 ကိုယ်ဝန်ဆောင်အချို့ကို ဆေးထိုးနေရာမှ နန်းကြည်ဖြူစကား
 တပြောပြောရှိနေသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အားလုံး ရောက်မလာ၍
 စောစောပိုင်းက မျက်နှာလေးပျက်ပြီး တဗျစ်တောက်တောက် ပြောနေ
 သေးသည်။ သူပြောတာလည်း မဆိုးပါ။ အပတ်စဉ် မှန်မှန်လာဖို့
 သူရော၊ နန်းကြည်ဖြူပါ အထပ်ထပ်မှာထားပါလျက် တစ်ယောက်၊
 နှစ်ယောက်စ အမြဲကျန်၍ အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ထိုးပေးရသည်
 လည်း ရှိသည်။ အချို့ကိုယ်ဝန်ဆောင်များ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်တိုင်
 ရောက်မလာ၍ စည်းရုံးဟောပြောရသေးသည်။ ဒီလိုဒုက္ခက အပတ်
 စဉ်ဖြစ်၍ နန်းကြည်ဖြူ စိတ်ညစ်ရှာမည်။ အားလုံးဆေးထိုးပြီးသည့်
 တိုင် ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များကို နန်းကြည်ဖြူ မှာနေသေးသည်။
 သူတို့ပြန်သွားချိန်မှာ နန်းကြည်ဖြူမောသွားဟန်တူသည်။
 မျက်နှာလေးမှုန်ပြီး ထိုင်နေ၍ သူနောက်လိုက်သည်။
 “ဘယ်လိုလဲ၊ အခြေအနေတိုးတက်လာပြီ မဟုတ်လား”
 “ဟင်း ဆရာကလည်း အကြောင်းသိတွေကို မေးနေတယ်။
 ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ကိုယ်က သူတို့အတွက် စိတ်ပူပန်ပေးနေ
 ရတယ်။ သူတို့ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ”
 “တစ်ယောက်က အတော်လေး အသက်ငယ်နေတယ်နော်”
 ကိုယ်ဝန်ဆောင်များထဲမှ ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး
 ကို သူသတိထားမိ၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 “ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်။
 ဒီအတွက် ကျွန်မလည်း စိတ်ပူနေတာ”
 “ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်းရှိနေတာပဲ၊ လိုအပ်ရင်
 ဝိုင်းကူမှာပေါ့”

မကြာသေးမီက မျိုးဆက်ပွားကျန်းမာရေးစီမံချက်ဖြင့် သူရော၊
 နန်းကြည်ဖြူပါ ရွာတွင်းနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင် ရွာများအထိပါ ပညာ
 ပေးဟောပြောခဲ့ကြသေးသည်။ စီမံချက်အနေဖြင့် လက်ရှိအနေအထား
 မှာ သုံးမျိုးခန့်ဆောင်ရွက်ရသော်လည်း အိတ်ချ်အိုင်ဗွီပိုးရှိသော မိခင်
 မှ သားသမီးကို မကူးဆက်ရေး စီမံချက်နှင့် ငှက်ဖျားစီမံချက်က
 ပြောပလောက်အောင် သူ့နယ်မြေထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားမရှိခဲ့။ ငှက်ဖျား
 အနေဖြင့်လည်း ပင်လောင်းမြို့နယ်အတွင်းမှာသာ အလေးထားဆောင်
 ရွက်ရသည်။ သူတာဝန်ထမ်းဆောင်သည့်ဌာနက ထီရိုက်ကျန်းမာရေး
 ဌာနဟု အမည်ပေါက်သော်လည်း ထီရွေး၊ ထီရယ် နှစ်ရွာပေါင်းထား
 ခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ရွာပေါင်းလျှင် အိမ်ခြေ (၂၀၀) ခန့်ရှိသည်။ ထီရိုက်
 ကျန်းမာရေးဌာနလက်အောက်မှာမှ မြင်းမထိ၊ အင်းခေါင်း၊ ပက်ကော်၊
 မင်းဘူး၊ ရိန်းစသည်ဖြင့် ကျေးလက်ကျန်းမာရေးဌာနခွဲငါးခုမှာ သားဖွား
 ဆရာမတစ်ဦးစီ ခန့်ထားပေးသည်။ ထိုဌာနများသို့ သူမကြာခဏ
 လှည့်လည်သွားတိုင်း မျိုးဆက်ပွားစီမံချက်ကို အလေးထားဟောပြော
 မြဲဖြစ်သည်။ အရပ်ခလေ့အရ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို လွယ်လင့်တကူ
 ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိရာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်မပြုရေးကို အဓိက
 ထားဆွေးနွေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဌာနနှင့် အနီးစပ်ဆုံး ဘုရားဖြူ၊
 ဒူးခွဲ၊ ပေါ့အင်၊ တပိုင်မို့၊ ပြာလောင်း၊ ဆောင်းပေါင်၊ ပရုမီး၊ လွယ်တက်
 စသော ရွာများပင် အသက်အရွယ် ငယ်ရွယ်လွန်းသော ကိုယ်ဝန်ဆောင်
 များနှင့် အသက်ကြီးလွန်းသော ကိုယ်ဝန်ဆောင်များကို မကြာခဏ
 တွေ့နေရသည်။
 “ကျွန်တော်ရော၊ ဆရာမပါ စီမံချက်မဟုတ်လည်း ပြောရမယ့်
 ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိနေတယ်ဆရာမ”

မကြာသေးမီက တွေ့ခဲ့ရသော ကလေးတစ်ယောက်၏ သွပ်ပြား ရှဒဏ်ရာအကြောင်းကို သူပြန်ပြောပြစဉ် နန်းကြည်ဖြူပင် အံ့ဩနေ သည်။

“တစ်ခါတလေမှာ အယူအဆလေးတွေက တစ်မျိုးလေးတွေ ဆရာ၊ သူတို့မှာက စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးက ဘာမှ ပြောပလောက်အောင် အခက်အခဲမရှိတော့ ကျန်းမာရေးလည်း ပေါ့ဆတဲ့ အယူအဆတချို့ ရှိနေတာပေါ့။”

“ဒီရွာမှာက ဒီလိုမျိုး သိပ်မတွေ့ရဘူးလို့ ထင်နေရပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်မလာတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ ဆရာမ ရယ်”

သူဌာနအောက်ရှိ ဌာနခွဲငါးခုသို့ တစ်လတစ်ကြိမ် ကွင်းဆင်း လေ့လာတိုင်း ကျန်းမာရေးအတွက် အဓိကကျသော ယင်လုံအိမ်သာ ကိစ္စ၊ သောက်ရေ၊ သုံးရေကိစ္စကို အဓိကထားဟောပြော၍ ကျေးရွာ တိုင်းလိုလို ယင်လုံအိမ်သာများသာ အသုံးပြုကြသည်။ တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်များ ထူထပ်၍ ရေကလည်း အရေးကြီးလှသည်။ ရာသီ မရွေး စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းများမှ ရေကို လွယ်လင့်တကူ မသုံးစွဲရေးကိုလည်း သူ့သတိထားပြောပြဖြစ်သည်။ ထိုရွေးမှာက ရေသုံးစနစ် ကောင်းမွန်လှသည်။ သူမရောက်မီကတည်းက ယူအင်ဒီပီ ၏ အကူအညီဖြင့် တောတောင်များမှ ရေကို ရေလှောင်ကန်ကြီးများဖြင့် လှောင်ယူ၍ ရေသန့်စင်ပေးပြီးမှ တစ်ရွာလုံးသို့ ပြန်လည်ဖြန့်ဝေသည့် စနစ် ဖြစ်သည်။ ရွာထိပ်မှာ ရေလှောင်ကန်ကြီးက ထီးထီးမားမား ရှိနေခဲ့၍ ရေအတွက် သူစိတ်အေးရသည်။ ယင်လုံအိမ်သာကိစ္စလည်း အထွေအထူးမပြောရ။ တစ်ရွာလုံး တိုက်အိမ်များသာဖြစ်၍ ရေချိုးခန်း၊

အိမ်သာတွဲလျက်သာ အသုံးများကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ စမ်းချောင်း မှာ အဝတ်လာလျှော်သည့် ရှားရှားပါးပါး တစ်ယောက်တလေသာ တွေ့ရလေ့ရှိသည်။

ရပ်ရွာသန့်ရှင်းရေးလည်း အတော်ကြီးကောင်းမွန်၍ သူစိတ်ချမ်း သာရသည်။ ရွာတွင်းမှာ အမှိုက်ဟူ၍ တွေ့ရခဲသည်။ တွေ့မြင်သမျှ သစ်ရွက်၊ အမှိုက်ဟူသမျှကို မီးရှို့ပစ်ဟန်တူသည်။ သစ်ပင်ကြီးကြီး မားမားလည်းမရှိ၍ တစ်ရွာလုံး သန့်ရှင်းနေခဲ့သည်။ သူရောက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ အမှိုက်ဟူ၍ သိမ်းကျုံးမီးရှို့သည့် အလေ့အထကို အနည်းငယ်ပြုပြင်ပေးခဲ့ရသည်။ အမှိုက်ကျင်းနှစ်ခုထားရှိပြီး မီးရှို့၍ အန္တရာယ်မဖြစ်စေနိုင်သည့် အမှိုက်များကိုသာ မီးရှို့စေပြီး၊ ပလတ် စတစ်လို ညှော်နံ့ထွက်စေသည့် အမှိုက်မျိုးကို မြေမြှုပ်ခြင်းအလေ့ အထ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ရွာထဲရှိ အိမ်တိုင်းလိုလို ညအိပ်ရာဝင်လျှင် မီးဖိုထားလေ့ရှိ၍ အသက်ရှူလမ်းကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သောရောဂါ များလည်း အဖြစ်များ၍ ညှော်နံ့ထွက်စေမည့်ကိစ္စကို သူတားမြစ်ခဲ့ သည်။

“တဖြည်းဖြည်းတော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ ဆရာရယ်၊ ဆရာ လည်း ဒီလောက်ဂရုစိုက်နေတာပဲ၊ တစ်ခုတော့ ကျွန်မ ဆရာ့ကို အံ့ဩနေတာ”

“ဘာကိုလဲ ဆရာမ”

နန်းကြည်ဖြူက ပြောသင့်၊ မပြောသင့် စဉ်းစားချိန်ဆနေပုံရ သည်။

“ဆရာ အလုပ်တာဝန်ကျတဲ့ ခြောက်နှစ်လုံး ရှမ်းပြည်မှာပဲ နေခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မသိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆရာ့ဇာတိကို ပြန်မပြောင်း တာလဲ ဆရာ”

မျှော်လင့်မထားသော မေးခွန်းဖြစ်၍ ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်း မသိဘဲ သူ့ရယ်နေခဲ့သည်။

“ပထမ ဟိုပုန်းမှာ တာဝန်ကျတယ်၊ ဒုတိယဆီဆိုင်မှာ၊ အခု ဒီမှာဆိုတော့ ဆရာရဲ့ ဝန်ထမ်းဘဝကို ရှမ်းပြည်မှာပဲ မြှုပ်နှံတော့မှာ လား”

နန်းကြည်ဖြူအမေးက သူ့အတွေးကို ဆွဲယူလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး အဖြေက အဆင်သင့်ရှိသွားခဲ့သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊ ကျွန်တော် တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လျှောက်ခဲ့ တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပထမဆုံး တာဝန်ကျချိန်မှာ ရှမ်းပြည်လို ဖြစ်သွားပြီး တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်နေရာဒေသတစ်ခုမှာ နှစ်နှစ်လောက် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရတယ်၊ ဒီလိုနေကြည့်လိုက်မှ ကျွန်တော့်ဝါသနာရယ်၊ ကျွန်တော့်အလုပ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရောက်နေတဲ့ နေရာဒေသရယ် အဲကိုက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိသွားတော့တာ၊ ဒီအတွက်မြေပြန့်ကို ပြန်မလျှောက်ဘဲ ပြည်နယ်မှာပဲ နေနေဖြစ်တာ”

နန်းကြည်ဖြူက သူ့အဖြေကို သဘောမပေါက်သလိုနှင့် ကြောင်စီစီလေး ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဆရာမ သဘောမပေါက်ဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်တော်က ဆေးပညာဘက်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက အရမ်းဝါသနာပါခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကြားမိတာတော့ ဆရာ ဆယ်တန်းအောင် တော့ ဆရာဝန်လိုင်းကို သုံးမှတ်ပဲလိုတာဆို”

ထိုစကားက သူ့စိတ်ကို နာကျင်သွားသလိုရှိသည်။ ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းသည့်အတိတ်ဟုတော့ ဘယ်သောအခါမှ သူမမြင်တတ်ခဲ့။

“ကျွန်တော် ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်လို့ အရမ်းကြိုးစားခဲ့တာ၊ ဒါပေ မဲ့ ကံမကောင်းပါဘူးဗျာ၊ အမှတ်နည်းနည်းလိုတော့ အခြားလိုင်းကောင်း တွေ လျှောက်ရင်ရနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်က ဆေးမှ ဆေးဖြစ်နေတော့ ဆရာဝန်မဖြစ်ရင် ကျန်းမာရေးမှူး၊ လျှောက်မယ်ဆိုပြီး မကွေးအခြေခံ ကျန်းမာရေးတက္ကသိုလ်မှာ လူထုကျန်းမာရေးသိပ္ပံဘွဲ့ တက်ခဲ့တာ”

“နမ္မောစရာကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ်”

“ကံပေးသမျှပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ဒီမှာနေတော့ ကျွန်တော် ဝါသနာပါတဲ့ပညာကို အသုံးချခွင့်ရတယ်၊ မြို့မှာဆိုရင်တော့ ဆရာဝန်တွေ များလွန်းနေတာ ကျွန်တော့်အတွက် လုပ်ဖို့ ကိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးနည်းတာပေါ့၊ ဒီအတွက် ကျွန်တော် ပြန်ပြောင်းဖို့ တွန့်ဆုတ်နေခဲ့တာ”

နန်းကြည်ဖြူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံးသည်။

“ကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ဆေးမကုချင် တဲ့ ဆရာဝန်တွေထက်စာရင် ဆရာဝန်မဖြစ်ပေမယ့် ဆေးကုဖို့ ဝါသနာ ပါတဲ့ဆရာက ဆေးလောကကို ပိုပြီး အကျိုးဖြစ်စေတာပေါ့”

အားပေးစကားဟု နားလည်သော်လည်း စိတ်ထဲ ကျေနပ်သွား မိသည်။

“ကျွန်မ မေးလိုက်တာနဲ့ ဆရာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပြီ၊ ကျွန်မက အလိုက်မသိဖြစ်သွားတယ်နော်”

အားနာသလို တောင်းပန်၍ သူခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ပြောပြခွင့်ကြုံတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက ဆရာရှမ်းပြည်မှာပဲနေတော့ အခြား သူတွေလို ပြန်ပြောင်းတာတွေ၊ ဘာတွေလည်း မလုပ်တော့ အံ့ဩ ပြီး မေးဖြစ်တာ၊ ဒီရွာမှာရော ပျော်လားဆရာ”

ရုတ်တရက် အဖြေပေးနိုင်ဖို့ ခက်ခဲနေခဲ့သည်။

“ဟင်း ဟင်း ဖြေဖို့ ခက်နေပြီလား ဆရာ”

“နည်းနည်းခက်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ၊ ပျင်းတယ်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် ပျော်တယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာက ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်မလှုပ်ရှားရတဲ့အပြင် ရွာကလည်း သီးခြားလိုဖြစ်နေတော့ နေရတာတစ်မျိုးပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျွန်မလည်း တွေးမိတယ်၊ တစ်ရွာလုံးက စီးပွားရေးအနေနဲ့ ပြောစရာမရှိပေမယ့် သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်နေကျတော့ တစ်ခါတလေမှာ ငြီးငွေ့သလိုဖြစ်တယ်”

“ပျော်အောင်နေရမှာပေါ့ ဆရာမရယ်၊ ဝန်ထမ်းဆိုတာ တော်ရာမနေ၊ ပျော်ရာမှာနေရတာ သဘာဝပဲလေ”

စကားဝိုင်းက ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ နှစ်ယောက်လုံး အတွေးကိုယ်စီဖြစ်နေကြသည်။

“အော် ဆရာ၊ ကျွန်မ မေ့နေတယ်၊ ခွန်မောင်း မိန်းမကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်နေတယ်လို့ လာပြောထားတယ်၊ ကိုယ်ဝန်က လအတော်ရင့်နေတော့ သွားကြည့်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

နန်းကြည်ဖြူက ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ဆက်ထွက်သွား၍ ဆေးခန်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဖတ်ရင်း သူ့အေးအေးလူလူ ထိုင်နေဖြစ်သည်။

အစန်း (၃)

နေမြင့်လှပြီဖြစ်၍ ရေချိုးရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ အအေးဓာတ်က နေရောင်ရလာသည်နှင့်အမျှ သိသိသာသာ လျှော့ပါးသွားသည်။ လှုပ်ရှားမှုနည်း၍ ထင်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး နုံးခွနေ၍ စမ်းချောင်းတွင်း ရေဆင်းကူးရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာက ဆေးခန်းနှင့် ပေငါးဆယ်ခန့်ကွာသည်။ ကြားမှာ လယ်နှစ်ကွက်က အလျားလိုက်တည်ရှိနေ၍ ကန်သင်းရိုးအတိုင်း လျှောက်လာဖြစ်သည်။ စောစောပိုင်းက ရေဖွင့်ထား၍ ရေချိုးခန်းအတွင်း ရေကျသံကို တဗွမ်းဗွမ်းကြားရသည်။ ရေက သန့်စင်ထားပြီးဖြစ်သော ရွာထိပ်ရှိ ရေလှောင်ကန်ကြီးအတွင်း သွယ်ယူထားခြင်းဖြစ်၍ စိတ်ချလက်ချချိုးနိုင်သည်။

“ဝေး ဟေးဟေး”

ရေချိုးခန်းရှေ့အရောက် စမ်းချောင်းဘက်ဆီမှ ရယ်သံလေးများ ကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ စမ်းချောင်းထဲမှာ ကလေးအုပ်ရောက်နေဟန်တူသည်။

“ဝေး ဟေးဟေး”

သံပြိုင် လက်ခုပံသံများကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ ပျော်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ကလေးတွေ ဘာလုပ်နေကြသည်မသိ။ ယခင်နေ့များက ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် ကလေးများ ရေကူးနေကျဖြစ်သော်လည်း

ယခုလို ဆူဆူညံညံမကြားရ။ ဒီနေ့မှ အသံစာလေးများ ဆူညံနေ ဤ သူသိချင်စိတ်ဖြစ်လာသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း စမ်းချောင်းထဲ ရေဆင်းချိုးမည် စိတ်ကူးထား၍ စမ်းချောင်းဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။ စမ်းချောင်းက ရေချိုးခန်းနှင့် မြေကွက်လပ်တစ်ခုသာခြား၍ နှစ်မိနစ်ခန့် လျှောက်ရသည်။ ကမ်းပါးထိပ်ကျောက်ဆောင်စွန်းမှာ သူမတ်တတ် ရပ်လိုက်သည့် ခဏကလေး ဆယ်ယောက်ခန့် ရေကူးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရိုးရိုးရေကူးသည်တော့မဟုတ်။ ရေထဲမှ ကျောက်ခဲ တစ်လုံးကို တစ်ယောက်က ဆယ်ယူပြီး အပေါ်မြှောက်တင်လိုက် သည်။ ကျောက်ခဲရေထဲပြန်အကျမှာ ကျန်သူများ ရေငုပ်ဖမ်းယူကြ၍ ကျောက်ခဲမိလျှင် ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်ဆိုလျှင် ဘီလူးချောင်းဟုခေါ်သော ထိုစမ်းချောင်းက တောင်ကြို၊ တောင်ကြားမှ ရစ်ခွေစီးဆင်းလာသော ကျဉ်းမြောင်းသည့် စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ စမ်းချောင်းငယ်ဖြစ်သော်လည်း ရာဘီ မရွေး ရေပြတ်လပ်သည်မရှိ၍ ထိုချောင်းမှ ရေကို ပိုက်ဖြင့် သွယ်ယူ ပြီး သီးနှံမျိုးစုံ စိုက်ပျိုးကြသည်။ အထူးသဖြင့် တောင်ခြေ၊ တောင်ကြော တစ်လျှောက် ပြန့်ဖြူးနေသော အလူးခင်းများကို ထိုချောင်းလေးမှ သာ ရေပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အချို့နေရာများမှာ မတ်စောက်သော တောင်နှစ်လုံးကြား ဖြတ်သန်းစီးဆင်း၍ စမ်းချောင်းအနေအထားက ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသည်။ သူ့ဆေးခန်း၏ အနောက်ဘက်ရောက်မှ သာ စမ်းချောင်းအနေအထားက အတော်လေး ကျယ်ဝန်းပြီး ချိုင့်ငယ် နှစ်ခုလည်း ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုချိုင့်ငယ်နှစ်ခုကို ကျောက်တုံးကြီးများ က ဝန်းရံထားပြီး ရေလည်း အတော်အသင့်နက်၍ ကလေးများအတွက် ရေကူးကန်လို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုချိုင့်နှစ်ခုကို လွန်မှ ရေပြင်ကျယ်

သဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး ကျောက်စရစ်ခဲနီနီလေးများ အပေါ်ရုပ်တိုက် စီးဆင်း သွား၍ ရေစီးသံလွင်လွင်လေးပင် ကြားနေရသည်။ ရေပြင်အလယ် တွင် ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးလည်း ရှိနေသေးသည်။ ထိုကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှာ ခြေတွဲလောင်းချထိုင်လျှင် အေးစိမ့်သော စမ်းရေအရသာကို ထိထိမိမိ ခံစားနိုင်သည်။

“ဟေး ဟေး ဟေး”
 “ဟေး ဟေး ဟေး”

ကလေးများက သူ ရပ်ကြည့်နေသည်ကို သတိထားမိပုံမရဘဲ အပျော်ကြီးပျော်နေကြသည်။ ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်လှ၍ ဖျံကလေးများ လား ထင်မှတ်ရသည်။ ကျောက်ခဲကျလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရေငုပ်ဖမ်းကြသည်က ဖျံကလေးတွေ သရုပ်ပြနေသည်နှင့်ပင် တူနေ သေးတော့သည်။ တစ်ယောက်က မိလျှင် ထိုတစ်ယောက်နောက်ကို ပိုင်းလိုက်ကြသည်။ မိသူက အပေါ်မြှောက်တင်ပစ်လိုက်လျှင် ကျန်သူ များက ရေငုပ်ဖမ်းကြပြန်သည်။ မိန်းကလေးများလည်း ပါသည်။

ကလေးများကစားသည်ကို ကြည့်၍ ငယ်စဉ်က သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ချောင်းတွင် ဘောလုံးပစ်တမ်း ကစားခဲ့ကြ သည်ကို သတိရသည်။ ထိုစဉ်က သက္ကလ၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် တစ်ခုမှာ ခြံကျယ်ကြီးနှင့် မိသားစုနေကြသည်။ အဖေက ဆန်ကုန် သည်ဖြစ်၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေနိုင်ကြသည်။ အမေဘက်မှလည်း လယ်ယာ၊ ချောင်းမြောင်းများစွာ ပိုင်၍ စီးပွားရေးက ပူပင်စရာမရှိခဲ့။ သက္ကလက အခြားအရပ်ဒေသများနှင့်မတူသော အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။

ချိုင့်ဝှမ်းဒေသမဟုတ်သော်လည်း ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးပေါလှ ၍ မိုးဆိုလျှင် ချောင်းများမှာ ရေပြည့်လျှံနေတတ်သည်။ သွားလိုရာ

ကို တံတားများ ထိုးထား၍ အချို့က သက္ကလကို တံတားရွာဟု တင်စားကြသည်။ ထူးခြားပြီး ပျော်စရာကောင်းသည်က မိုးရာသီတွင် ရေပြည့်လျှံနေသော ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးများက သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်းဆိုလျှင် ယာဉ်မျိုးစုံ သွားလာရာ ဖုန်တထောင်းထောင်း ထနေသော လမ်းမကြီးဖြစ်သွားတော့သည်။ မိုးရာသီဆို သူတို့ အလွန် ပျော်ကြသည်။ သူတို့အိမ်ရှေ့တွင် သက္ကလရွာ၏ အဓိကချောင်းမကြီး ရှိသည်။ ဝါဆို၊ ဝါခေါင် မိုးများသောလများမှာ ချောင်းကိုကျော်၍ သူတို့ခြံဝင်းထဲအထိ ရေများဝင်လာတတ်သည်။ အိမ်ရှေ့ရေကပြင်မှ ဆင်းလျှင် ခါးလယ်လောက်ရှိသော ရေကိုဖြတ်ကူးရ၍ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် မကြာခဏ ရေထဲဆင်း၍ ကစားကြသည်။

ရေထဲမှာ ဘောလုံးပစ်တမ်းကစားရသည့် အရသာကို သူအလွန် သဘောကျသည်။ ဘောလုံးပစ်၍ မောလျှင် ချောင်းမကြီးထဲသွား၍ ရေကူးကြသည်။ သူနှင့် ယှဉ်လျှင် အငယ်ကောင်ကချိနဲ့သည်။ အကောင်သေးသေးလေးဖြစ်၍ အငယ်ကောင်ရေထဲဆင်းလျှင် အမေ မကြိုက်ချင်။ အငယ်ကောင်ကလည်း ရေကြောက်သည်။ သူ့ကို မလွန် ဆန်ဝံ့၍ လိုက်ကစားရသော်လည်း ကစား၍ အချိန်အတော်ကြာသွား လျှင် နှုတ်ခမ်းများ ပြာနှမ်းလာသည်အထိ ချမ်းတုန်နေတတ်သည်။ ထိုနေ့မျိုးမှာ အငယ်ကောင်ဖျားတော့သည်။ တစ်ခါက အဖြစ်ကိုလည်း အမှတ်ရသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရေထဲမှာ စုန်ရေဆန်ရေကစား နေရာမှ မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချလာသည်။ သူက ရေကူး၍ မိုးရွာလျှင် အလွန်ပျော်သည်။ သီချင်းတကြော်ကြော်အော်ရင်း ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ဘောလုံးပစ်ဖမ်းကြသည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသော်

လည်း မိုးက သဲသဲသွန်းသွန်း ရွာနေဆဲ။ အငယ်ကောင်က သူချမ်းလာ ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ သူက မရပ်ချင်။

“မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ မိုးရွာတာလောက်မှ ခံနိုင် ရည်မရှိရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ၊ မင်းဆက်ကစားရမယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှစ်နှစ်ကြီး၊ နှစ်နှစ်ငယ်ဖြစ်သော် လည်း အငယ်ကောင်က သူ့ကို လေးစားသည်။ အစ်ကိုကို ကြောက်၍ ဆက်ကစားနေရသော်လည်း သူ့ကိုယ်လေးက တဆတ်ဆတ်တုန်နေ သည်။ ထိုခဏ အမေခေါ်သံကို မိုးရွာထဲမှာ ခပ်ပါးပါးကြားရသည်။ အငယ်ကောင်က အမေခေါ်နေတယ်ဟု ပြောသော်လည်း သူက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“လင်းခန့်ရေ၊ မင်းခန့်ရေ”

အမေအသံက တစ်စတစ်စ ကျယ်လာသည်။ အငယ်ကောင် ကိုခေါ်၍ ပြေးပုန်းရန်ကြံဆဲ ရုတ်တရက် အငယ်ကောင် လဲကျသွား သည်။

“မင်းခန့်၊ မင်းခန့်”

သူ့အထိတ်တလန့် ခေါ်သော်လည်း အငယ်ကောင်မလှုပ်တော့ ပြီ။ ဒီတော့မှ အမေရေဟူသော အသံကွဲကြီးဖြင့် သူ့အထိတ်တလန့် အော်မိသည်။ အမေအချိန်မီရောက်လာ၍သာ အငယ်ကောင် အသက် မသေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ရေဆိုလျှင် အငယ်ကောင် သေလု မြောပါးကြောက်သည်။ ရေကူးဖို့ခေါ်လျှင် ချောင်းမှာကပ်ပြီး ပုန်းနေ တတ်သည်။ ရေချိုးလျှင်တောင် အတတ်နိုင်ဆုံး သွက်သွက်လက်လက် ချိုးပြီး ပြန်ပြေးသွားတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ကံကြမ္မာဆိုသည် က ဆန်းကြယ်လွန်းသည်။ ရေကြိုက်သောသူက တောင်ပေါ်မှာ

ကျန်းမာရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသလို ရေကြောက်သော အငယ်ကောင်က ရေကြောင်းသိပ္ပံတက်ပြီး ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘော တစ်စီးဖြင့် လှည့်လည်နေရသည်။ အခုအချိန်မှာတော့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ဆုံဖြစ်သည့်အခါတိုင်း သူမေးဖြစ်သည်။ “မင်းအခု ရေမကြောက်တော့ဘူးလား” ဟုမေးလျှင် အငယ်ကောင်က မခိုတရို့ ပြုံးသည်။

“ဘယ်ကြောက်မလဲကွာ၊ ပင်လယ်နဲ့ သင်္ဘောဆိုတာကို ကိုယ့်ခြံနဲ့ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားနေရတဲ့နောက် ကြောက်စရာကို မရှိတော့ဘူး”

ငယ်ငယ်က ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ကောင်ကလေးက ယခုအချိန်မှာ တော့ မြင့်မြင့်လွင့်လွင့်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ အငယ်ကောင်ပုံစံကို မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်မိခိုက် ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲလွမ်းမိသည်။ အငယ် ဆုံး ညီမလေးက မကြာခဏ ဖုန်းလှမ်းဆက်၍ သူဖြေသာသေးသည်။ မိသားစုနှင့် ခွဲခွာနေရသည့်အချိန်ကာလက ခြောက်နှစ်တိုင်ခွဲပြီး တွေးလိုက်မိသည့်ခဏ သူ့စိတ်ထဲအလွမ်းတို့ ကြီးစိုးသွားသည်။

“အား”

အထိတ်တလန့် အော်သံကြောင့် သူ့အလွမ်းက လွင့်ပြေးသွား သည်။ စမ်းချောင်းထဲမှ အော်လိုက်သည့် အသံဖြစ်၍ ကလေးများ ရှိရာ သူလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စောစောပိုင်းက ဆူညံနေသော အသံ လေးများက ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြန်ကျနေသော ကလေးအုပ်က ရေလယ်ခေါင်တွင် စုရုံးရပ်နေ၍ သူစူးစူးစမ်းစမ်းကြည့် လိုက်မိသည်။

“ဟာ”

ကလေးတစ်ယောက်၏ နဖူးတွင် သွေးများတွေ့လိုက်ရ၍ သူ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ ရေငုပ်ကြ၍ ကျောက်တုံးနှင့် ဆောင့်မိ သွားဟန်တူသည်။ သူ့အလောတကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့၊ ဒီကိုလာ”

သူ့အသံကြောင့် ကလေးများ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်ကြသည်။ သူ့ကိုမြင်ခိုက် ကလေးအားလုံး ကမ်းပါးရှိရာ ပြေးတက်ကြသည်။ သူ့ဆီလာမည်အထင်နှင့် စောင့်ကြည့်နေသော်လည်း အခြားတစ်ဖက်ကမ်း သို့ ဒရောသောပါးပြေးတက်သွား၍ သူအံ့ဩသွားသည်။

“ဟေ့ ဘယ်ကို သွားမှာလဲ၊ ဒီကိုလာလေ”

အသံမြင့်ပြီး ခေါ်လိုက်ပါမှ ကလေးအုပ်က ခြေကုန်သုတ်ပြေး ၍ သူ့စိတ်တိုသွားသည်။ ရေထဲသို့ အပြေးအလွှားဆင်း၍ မိရာ ကလေးတစ်ဦးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဒဏ်ရာနှင့် ကလေးဖြစ်နေ၍ သူဝမ်းသာသွားသည်။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြေးတာလဲ၊ ဒဏ်ရာက ဆေးထည့်မှ ပျောက်မှာပေါ့”

ကလေးပခုံးကို မိမိရရဖက်ပြီး သူမေးတော့ ချာတိတ်က ခေါင်းခါသည်။ သူ့အဖော်များက အတော်ဝေးဝေးရောက်နေပြီဖြစ်၍ ထွက်ပြေးရန် အခြေအနေမဟန်တော့မှန်း သိပုံရသည်။

“လာ ဆရာနဲ့လိုက်ခဲ့၊ မင်းကို ဆေးထည့်ပေးမယ်”

ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပါလာသည်။ ဆေးခန်းရောက်မှ ဒဏ်ရာကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ဒဏ်ရာက မများလှ၍ သူ့စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

“နေဦး၊ မင်းရေကူးထားတော့ ဗိုက်ဆာမှာပေါ့၊ ငါမုန့်ကျွေးမယ်”

အခန်းထဲမှ မုန့်တစ်ထုပ်ယူပြီး လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ သူစားနေစဉ်အတွင်း ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပတ်တီး အမြန်စည်းပေးရသည်။ သူ့အဖြစ်က ရယ်စရာပဲ ကောင်းသေးတော့သည်။ ဆရာက လူနာကိုရှာပြီး အတင်းကာရော ဆေးကုနေရသည့်အဖြစ်ကို တစ်ယောက်တည်းတွေးရင်း ပြုံးမိရသည်။

“ကံပြီးသွားပြီမဟုတ်လား၊ အခုဆို မင်းကျွမ်းထိုးလို့ရပြီ၊ ဒီမှာ ဆေးယူသွားဦး၊ ခု တစ်ပြားသောက်”

ကလေးက ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။ ဆေးမသောက်ချင်သည့်ပုံပေါ်၍ ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေးပြီး ခပ်ဖိဖိ ကြိမ်းလိုက်ရသည်။

“ဆေးမသောက်လို့မရဘူး၊ ဆေးမသောက်ရင် မင်းအနာက အကြီးကြီးဖြစ်လာမှာ၊ ဒီလောက်ကြီးလေ”

လက်သီးဆုပ်ပြလိုက်သည့်ခဏ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးဖြင့် ဆေးယူသောက်သည်။

“မင်းက သတ္တိကောင်းတာပဲ၊ ဆေးထည့်တာတောင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဆေးသောက်လည်း မကြောက်ဘူး၊ ဒီမှာ ထပ်ယူသွားဦး”

ဆေးတစ်ကဒ်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည့်ခဏ ကြည်ကြည် သာသာဖြင့် အိတ်ထဲ ထည့်သည်။

“ကဲ မင်းသွားလို့ရပြီ၊ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို လည်း ပြောလိုက်၊ ဆေးထည့်တာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မုန့်လည်း စားရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ကွာ၊ ဒါဆို မင်းကို သတ္တိရှိတယ်ဆိုပြီး ချီးကျူးလိမ့်မယ်”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူ့စကားကို လုံးစေ့ပတ်စေ့နားလည်ပုံမရဘဲ ကြောင်စိစိလေး ပြန်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ တစ်ရှိန်ထိုး ထွက်ပြေးသွား၍ သူ့အော်လိုက်ရသည်။

“ဖြည်းဖြည်းသွားကွ၊ ခလုတ်တိုက်လဲလို့ ထပ်ကွနေဦးမယ်” စိတ်မောလူမောဖြင့် ရေချိုးခန်းရှိရာ ထွက်လာလိုက်သည်။ စမ်းချောင်းထဲ ရေဆင်းကူးဖို့ပင် စိတ်ကူးပျောက်သွားခဲ့သည်။

“ဗျို့ ဆရာလေး” ဆိုင်ကယ်ရပ်သံနှင့်အတူ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ စာဖတ်နေရာမှ သူထလာလိုက်သည်။

“လာ ကိုမြထွန်း” ခွန်မြထွန်းက ရွာထဲမှာ အရေးကိစ္စရှိလျှင် သူ့ထံ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ရွာလူကြီး ဖားထုပြီးလျှင် ခွန်မြထွန်းက ရွာ၏ အရေးကိစ္စမှန်သမျှကို ဆောင်ရွက်သူဖြစ်သည်။

“အကြောင်းကိစ္စရှိပြီလား” ခွန်မြထွန်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အကြောင်းကတော့ ရှိတယ်မဟုတ်ပါဘူး ဆရာလေးရာ၊ ဒီနေ့ အလုပ်လေးလည်း အားတယ်ပြောရမှာပေါ့၊ အောင်ပန်းကို အာလူးပို့သွားတယ်လေ၊ နေ့လယ်က ပြန်ရောက်တယ်၊ ညနေကို ခွန်ကြာဥသမီးမင်္ဂလာကိစ္စရှိတယ်၊ ဆရာလေးကို လာဖိတ်တာဗျ”

ညနေခင်း မင်္ဂလာကိစ္စဆို၍ သူ့စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ယခင် မနက်ပိုင်းဆောင်သော မင်္ဂလာကိစ္စများကို သူ့သွားခဲ့ဖူးသည်။ မင်္ဂလာကိစ္စဆို၍ ထွေထွေထူးထူးမရှိသည်ကိုလည်း သူ့သတိထားမိသည်။ ငွေကြေးပြည့်စုံသူများပင် ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်လေ့မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ညနေခင်း ဘာဖြစ်လို့ ဆောင်တာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ နှစ်ဖက်မိဘကလည်း သိပ်ပြီး ပြေလည်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့လည်း အရင်း ပေးရဦးမှာဆိုတော့ အကျဉ်းပဲလုပ်တာပေါ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြိုက်ပြီးပဲ ဆရာရယ် ဘာလိုဦးမှာလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ရိုးရှင်းသော နေထိုင်မှုဘဝက အားကျစရာပင် ကောင်းနေခဲ့ သည်။ သူတို့အရပ်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ကြိုက်လျှင် မိဘ မောင်ဘွားရှေ့မှာ သွားရောက်လည်ပတ်ခွင့်ရှိသည်။ သဘောတူ ကြည်ဖြူသည်က များ၍ မကြာမီ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းကြသည်ကို မကြာခဏ ကြားရမြင်ရသည်။

“ဆရာလေးလည်း စဉ်းစားမိမှာပေါ့၊ လူပျိုလူလွတ်ပဲဟာ၊ မင်္ဂလာတစ်ခုဆောင်တာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကုန်လဲ၊ ဒီလိုဆောင်မယ့် ပိုက်ဆံကို တစ်သက်လုံး ရင်းနှီးစား အေးရောပေါ့ဗျာ၊ ပိုက်ဆံပေါရင် တော့ ကုသိုလ်လုပ်ရတာပဲ”

မနက်ပိုင်း မင်္ဂလာဆောင်များတွင် ပေါပေါများများ ကျွေးမွေး ဧည့်ခံလေ့ရှိ၍ ဖိတ်စာများလည်း ဖိတ်လေ့ရှိသည်။ “ညနေဆိုတော့ လက်ဖက်ရည်သောက် မုန့်စားပေါ့ ဆရာလေး၊ လာခဲ့နော်”

“လာရမှာပေါ့ဗျာ၊ အိမ်မှာ နေရတာထက်စာရင် ဧည့်သည်လုပ် ရတာ ကောင်းတာပေါ့”

ခွန်မြထွန်းက သဘောကျပြီး ရယ်သည်။ “ဒါနဲ့ ဆရာလေး လည်း အိမ်ရှင်မရှိဖို့ ကောင်းပြီနော်”

ခွန်မြထွန်းက ပြန်နောက်နေ၍ သူ အရှက်ပြေရယ်လိုက်မိသည်။

“ရှာနေတုန်းဗျာ၊ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ဘာရှာစရာလိုလဲ ဆရာလေးရယ်၊ နီးနီးလေးရှိနေတာပဲဟာ၊ အဆင်ပြေလိုက်တာမှ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထောင် ထူထောင်စရာမလိုဘူး ဟဲဟဲ”

နန်းကြည်ဖြူနှင့် စနေမှန်း သိလိုက်သည်။ ကြားသွားလျှင် အားနာစရာကောင်း၍ သူကပျာကယာငြင်းရသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ကြားသွားရင် မကောင်း ပါဘူး”

“မကောင်းမရှိပါဘူး ဆရာလေးရဲ့၊ ကောင်းလိုက်တာမှ ဟိုဘက်တောင်လွန်နေသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံး မျှော်လင့် ထားတာ ဟဲဟဲ”

“တော်ပါတော့ ကိုမြထွန်းရာ”

ကိုမြထွန်းက ရယ်ရယ်ပြောပြောနှင့် နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသည်။ တစ်ရွာလုံးမှာ ကိုမြထွန်းက လူရည်အလည်ဆုံး ဖြစ်သည်။ အတန်း ပညာအားဖြင့်လည်း ဆယ်တန်းအထိ တက်ခဲ့ဖူးသည်။

ဒိုက်ဦးမြို့မှာရှိသည့် ရွာဝိုင်းကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းသွား တက်ခဲ့သည်ဟု သူပြောဖူးသည်။ ခွန်မြထွန်းပြောမှ သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုး တစ်မည်ဖြစ်သွားရသည်။ နန်းကြည်ဖြူနှင့် သူတပူးတွဲတွဲ သွားလာ လုပ်ကိုင်ရသည် မှန်သော်လည်း ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားရလောက်အောင် ငြိတွယ်သော သံယောဇဉ်မျိုးမရှိခဲ့။ ဖြူစင်အေးချမ်းသောအလှနှင့် ရိုးသားပွင့်လင်းသော သဘောထားရှိသည့် နန်းကြည်ဖြူကို ညီမငယ် လေးတစ်ယောက်လိုသာ သူသဘောထားသည်။ နန်းကြည်ဖြူ ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အပေါ်မှာ ရိုးသားသော သံယောဇဉ်သာရှိလိမ့် မည်ဟု သူယုံကြည်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နှလုံးသား တစ်ခါသေဖူး

ပျဉ်ဖိုးနားလည်ဆိုသလို အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ နာကျင်ခံစားဖူးသော သူ့နှလုံးသားက နောက်တစ်ကြိမ်ခံစားရမှာကို ကြောက်နေသည်။ စစ်မှန်သောအချစ်သည် အနေနီးစပ်မှုမှ ပေါက်ဖွားလာသော သံယောဇဉ် မဟုတ်သည်ကိုလည်း သူနားလည်ခဲ့ဖူးပြီ။ အတိတ်မှ ဒဏ်ရာအနာ တရသည် မကြာခဏ သူ့ကို ခြောက်လှန့်သည်။ တကယ်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး သူမေ့ထားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အစန်း (၄)

“ကိုလင်းရယ်၊ ကေမွန် ဘာလုပ်ရတော့မလဲ”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးနေသူကို သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လုံး ပိုင်းဝန်းနှစ်သိမ့်ကြသည်။ မြတ်ဆုဝေက မိန်းကလေးချင်းဖြစ်၍ ပူးပူးကပ်ကပ်ထိုင်လျက် ဖက်ထားသည်။ လင်းခန့်နှင့် အောင်ပြည့်က ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နေရာယူထားသည်။ တစ်ကျောင်းတည်း၊ တစ်ခန်းတည်းမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းများဖြစ်၍ သံယောဇဉ်က အခိုင်အမာချည်နှောင်ခဲ့ကြသည်။ အားလုံးထဲမှာ သူတို့လေးယောက်က တပူးတွဲတွဲနိုင်လှသည်။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝအထိ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေခဲ့ကြသော်လည်း ဆန်းပြားသော စိတ်သဘောထားပြောင်းလဲမှုမရှိ၍ အဖြူသန့်သန့်သာ ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ကျောင်းတက်နေကြသော်လည်း ဇာတိမြေပြန်ရောက်သည်နှင့် မကြာခဏတွေ့ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းလေးယောက်ဆုံဖြစ်တိုင်းလည်း ရယ်မောနောက်ပြောင်ရင်း ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြသည်။ ယခုအချိန်တွင်တော့ ပျော်ရွှင်စရာအခြေအနေမျိုးနှင့် တွေ့ဆုံနေရခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကေမွန်သက်ဖခင် နာရေးမှာ ပိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဝမ်းနည်းအားငယ်ပြီး ငိုကြွေးနေသော ကေမွန်သက်ကို အားပေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကေမွန်၊ နင် ဒီလောက်အထိ မခံစားနဲ့လေ၊ အန်တီကို ငဲ့ဦးလေ၊ အငယ်လေးတွေလည်း ရှိနေတာ၊ နင်က ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် အငယ်တွေ ပိုအားငယ်မှာပေါ့”

နီရဲမို့အစ်သော မျက်ခွံအောက်မှ မျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည်တို့ ပြည့်လျှံနေ၍ မြတ်ဆုဝေသတိပေးသည်။ ကေမွန်သက်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားသည်။

“မဖြေနိုင်ဘူး မြတ်ဆုရယ်၊ နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဖေဖေက ငါ့ကို သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ သူ့နာပြုတက္ကသိုလ်တက်စေခဲ့တာ၊ ခုတော့ ဖေဖေကို ငါ့လက်နဲ့ ဆေးတစ်ခွက် မတိုက်ရတဲ့အပြင် အနားမှာတောင် ငါမရှိခဲ့ဘူး”

ကေမွန်သက် ငိုမည်ဆိုလည်း ငိုချင်စရာပါ။ ကေမွန်သက် အဖေက အသက်မကြီးသေးသော်လည်း သွေးတိုးရောဂါ ရှိနေသည်။ မကြာခဏ သွေးပေါင်တက်လေ့ရှိ၍ ဆရာဝန်နှင့် အမြဲလိုလိုပြသရသည်။ ငွေကြေးပြည့်စုံလှသည် မဟုတ်၍ ဆေးခန်းသွားရသည်ကို ဒုက္ခတစ်ခုလိုမြင်သည်။ ဒီအတွက် ကေမွန်သက် ဆယ်တန်းအောင်ချိန်မှာ ထိုက်သင့်သလောက် အမှတ်ရသော သမီးကြီးဖြစ်သူကို သူ့နာပြုတက္ကသိုလ်တက်စေခဲ့သည်။ ကေမွန်သက်တက္ကသိုလ်တက်၍ လေးလ မပြည့်မီမှာပင် ရုတ်တရက်လေဖြတ်၍ ဆုံးပါးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကေမွန်သက်လို သမီးအရင်းမဆိုထားနှင့် လင်းခန့်ပင် ထိခိုက်ခံစားခဲ့ရသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ပြန်လာ၍ ကေမွန်သက်တို့ အိမ်အလယ် သွားလေ့ရှိတိုင်း ကေမွန်သက်အဖေပြောလေ့ရှိသော စကားတစ်ခွန်းကို အမှတ်ရ၍ ဖြစ်သည်။ လင်းခန့်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုသွားလေတိုင်း သမီးချောချောလေး၏ ဖခင်အဖြစ် ငြိုငြင်မှုတစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုလေ့ရှိမြဲ။

“လာကြကွာ ဦးလေးကတော့ တကယ်အားရှိတယ်၊ အရင်ကဆို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွေးပေါင်လေးချိန်ချင်တာကအစ ဆရာဝန်ဆီ သွားရတယ်၊ ခုဆို ဘယ်လောက်အားရှိစရာကောင်းလဲ၊ သမီးသူငယ်ချင်း လေးယောက်မှာ သုံးယောက်က ဆေးဘက်ကချည်းဆိုတော့ ဦးလေး အားကိုးရတာပေါ့”

ထိုသို့ပြောရင်း သွေးပေါင်ချိန်ခိုင်းရသည်ကိုလည်း သူ့ကျေနပ်နေပုံရသည်။ သူငယ်ချင်းလေးယောက်မှာ မြတ်ဆုက ဆေးတက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ရသလို လင်းခန့်က မကွေးအခြေခံကျန်းမာရေးတက္ကသိုလ်တက်ခဲ့သည်။ ကေမွန်သက်က သူ့နာပြုတက္ကသိုလ်တက်၍ အောင်ပြည့်တစ်ယောက်သာ ရိုးရိုးဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက်ဖြစ်သည်။ နေရာဒေသခြင်းမတူ၍ ကျောင်းပိတ်ရက်ပြန်လာသည်နှင့် သူငယ်ချင်းလေးယောက် ကေမွန်အိမ်မှာ ဆုံဖြစ်ကြမြဲ၊ ဆုံလိုက်သည်နှင့် သူ့အတွေ့အကြုံ၊ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံကို ပြန်လည်နှီးနှောကြသည်။ ထိုစကားဝိုင်းကို မငြီးမငွေ့နားထောင်သည်က ကေမွန်သက် အဖေသာဖြစ်သည်။

“ငါ့ကို ငိုခွင့်ပေးပါ မြတ်ဆုရယ်၊ အဖေမရှိတော့ရင် ငါ့ဘဝက အလင်းရောင်မရှိတော့ပါဘူး”

ပင်ကိုက စိတ်သဘောထား နူးညံ့ပြီး စိတ်ပျက်အားငယ်လွယ်သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို မြတ်ဆုဝေ လက်လျှော့ရသည်။ စိတ်ကြိုက်ငိုခွင့်ပေးထားပြီး မလှမ်းမကမ်းမှသာ စောင့်ရှောက်ရသည်။ မြတ်ဆုဝေနှင့် ကေမွန်သက်က ညီအစ်မအရင်းတမျှ ချစ်ခင်ကြသော်လည်း စရိုက်ချင်းက သီးခြားစီဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်ခြင်းလည်း ခြားနားသည်။ မြတ်ဆုဝေက အသားညိုညိုနှင့် မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်း၍ စေ့စေ့ကြည့်လျှင် ကုလားမင်းသမီးလေးနှင့် ဆင်သည်။ ယောက်ျားလေး

တစ်ယောက်လို စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ၍ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်လည်း ရှိသည်။ ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် အမြဲလိုလို မျက်လွှာချနေတတ်သည့် ကေမ္မန်သက်က လူပျော့သလို စိတ်လည်းပျော့သည်။ ပြဿနာအသေး အဖွဲလေးလောက်ကိုပင် မျက်ရည်ကျပြီးမှ ဖြေရှင်းတတ်သော ကေမ္မန်သက်ကို အမြဲလိုလို အားပေးနှစ်သိမ့်သူက မြတ်ဆုဝေသာ ဖြစ်သည်။ ယခုလို ဖခင်တစ်ယောက်လုံး ဆုံးပါးသွားသည့် အဖြစ်မှာ တော့ မြတ်ဆုဝေလည်း မဖြေသာခဲ့။ ဖခင်မြေကျသည့်နေ့မှာတော့ ကေမ္မန်သက် သတိလစ်သွား၍ အားလုံး ဗျာများခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့က အဖြစ်ကို လင်းခန့်အမှတ်ရနေခဲ့သည်။ ထိုညက ခုနစ်နာရီခန့်မှာမှ ကေမ္မန်သက်တို့ အိမ်မှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကေမ္မန်သက်နှင့် နှစ်အိမ်ကျော် သာ ဝေးသော အောင်ပြည့်က နှုတ်ဆက်ကျန်ရစ်သည်။ မြတ်ဆုဝေနှင့် လင်းခန့်နှစ်ယောက်တည်းလမ်းမပေါ် မှာ လျှောက်လာကြသည်။

“လင်းခန့်”

သူငယ်ချင်းအတွက် စာနာမှုဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြ၍ နှစ်ယောက်သားတိတ်တဆိတ် လျှောက်လာခိုက် မြတ်ဆုဝေခေါ်သည်။ ဘာလဲဟုထူးရင်း စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပထမနှစ်ဆေးကျောင်းသူ ဖြစ်နေသည့်တိုင် နားရွက်အထိသာရှည်သော ဆံပင်တိုလေးနှင့် မြတ်ဆုဝေပုံစံက ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ ကေမ္မန်သက် က ကိုလင်းဟုခေါ်သော်လည်း မြတ်ဆုဝေက လင်းခန့်ဟုသာ သံပြတ် နှင့် ခေါ်လေ့ရှိသည်။

“ဘာလဲ မြတ်ဆုဝေပြောလေ”

“တခြား မဟုတ်ပါဘူး”

မိန်းကလေးဖြစ်သော်လည်း စကားပြောလျှင် ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောလေ့ရှိသည့် မြတ်ဆုက ယခုတစ်ကြိမ်မှာ လေးလေးဖင့်ဖင့် ရှိလှ ၍ လင်းခန့် အံ့ဩနေမိသည်။

“ပြောလေ မြတ်ဆု၊ ဘာပြောမှာလဲ”

“ကေမ္မန်အကြောင်းပါ၊ ကေမ္မန်ကို လင်းခန့် သတိထားမိတာ ရှိလား”

ဘာကို မေးမှန်းမသိ၍ ဘာဖြေရမှန်းလည်း မသိခဲ့။

“ပြောလေ လင်းခန့်”

“ဘာကိုလဲကွာ၊ ရှင်းရှင်းပဲမေး၊ ငါအဲ့ဒီလောက်လိုက်မမီဘူး”

ရွဲပြောသလိုဖြစ်မှာစိုး၍ စကားကို ထိန်းပြောနေရသည်။ မြတ်ဆု က သူ့ဆံပင်တိုတိုလေး အတွင်းလက်ငါးချောင်းသွင်း၍ ဆံပင်တွေကို ဖွပစ်သည်။ စိတ်မရှည်သည့်အခါတိုင်း မြတ်ဆုလုပ်နေကျဖြစ်၍ သူ ရယ်ချင်သွားသည်။

“ဘာလဲ စိတ်ဆိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လင်းခန့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာကို စိတ်မရှည်တာ”

“ငါက ဘာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်လို့လဲ”

“ကေမ္မန်အပေါ်မှာလေ”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ လင်းခန့် စိတ်တိုချင်သည်။ ကေမ္မန်နှင့် ပတ်သက်၍ မသိချင်ယောင်ဆောင်တာ မသိကျိုးကျွံပြုတာ ဘာတစ်ခု မျှမရှိခဲ့၊ မြတ်ဆုထက်စာလျှင် အဘက်ဘက်မှ အားနည်းချက်ရှိသူဖြစ်

၍ အမြဲလိုလို စာနာဖြည့်ဆည်းခဲ့သည်။

“မြတ်ဆုအပေါ်မှာရော ကေမ္မန်အပေါ်မှာပါ ငါ့စိတ်က တစ်သမတ်တည်းပဲ၊ အပြောင်းအလဲဖြစ်ပြီး မသိဟန်ဆောင်တာမျိုး မရှိပါဘူး”

“လင်းခန့်ကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကေမ္မန်ဘက်က ပြောင်းလဲ တာကို သတိထားမိနေတာ”

“ဘာကို ပြောင်းလဲတာလဲ”

မြတ်ဆုက အဖြေရခက်သလို ငြိမ်နေသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ယောက်ျားလေးဆန်ပါစေ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ မိန်းကလေး၊ သဘာဝ နှင့် မိန်းကလေးဇာတိလေးပြတတ်သည်။

“ကေမ္မန်က သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှာ လင်းခန့်ကို ပိုပြီး ခင်တယ်၊ ပိုပြီးအားကိုးတယ်၊ ငိုတာတောင် ကြည့်ပါလား လင်းခန့် ကိုတပြီး ငိုတာလေ”

သဝန်တိုတာလားဟု မေးရအောင်ကလည်း မြတ်ဆုက သာမန် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ် လင်းခန့်ကိုလည်း သူငယ်ချင်းထက်ပိုသော သံယောဇဉ်မျိုး ရှိတာသေချာသည်။

“ငါ့ကို တပြီးငိုရအောင် ငါသေတာမှ မဟုတ်တာကွာ” ရယ်စရာဖြစ် ပြန်ပြောဖြစ်သည်။

“စကားမလွဲပါနဲ့၊ ဒီက အလေးအနက်ပြောမလို့ပါ၊ ကေမ္မန်က အားငယ်တတ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းလေးယောက်ထဲမှာလည်း သူက နွမ်းပါးတယ်၊ ခုဆို သူ့အဖေလည်းမရှိတော့ သူ့ကျောင်းတက်ဖို့လည်း အခက်အခဲဖြစ်မှာပဲ၊ အစစအရာရာ အားငယ်နေတဲ့အချိန်မှာ လင်းခန့်

သူ့ဘက်က မားမားမတ်မတ်ရပ်ပေးပါလို့ ပြောချင်တာ”

ဆံပင်တိုနံနံ၊ အရပ်ပုပျက်ပျက်ကောင်မလေး၏ စကားလုံးကြီး များကြောင့် သူ့ရယ်ချင်လာမိသည်။

“မြတ်ဆု၊ စကားနဲ့ အရပ်နဲ့ မလွတ်ဘူးနော်”

“တွေ့လား၊ လင်းခန့်တို့ ယောက်ျားလေးတွေက ဒါမျိုး ခက်တာပေါ့၊ ထူချင်တဲ့နေရာဆိုထူနေပြီး ပါးချင်ရင်လည်း သူတို့အပြင် မရှိဘူး၊ ပြောရရင် မိန်းကလေးချင်းဆိုတော့ သိတယ်၊ ကေမ္မန်က လင်းခန့်ကို သံယောဇဉ်ပိုတယ်၊ အားလည်းကိုးတယ်၊ ရှင်းပြီလား”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ ငါက သူ့ကို အမြဲတမ်းအားပေးခဲ့ တာကိုး သူမလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်တွေလည်း ငါက ဝိုင်းကူခဲ့တာဆိုတော့ သူ့အားကိုးရာလို့ ထင်နေခဲ့တာပေါ့”

ရှင်းလင်းချက်ပေးသမျှကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်နှင့် နားထောင် သည့်ပုံစံက တကယ့်ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေ၍ လင်းခန့် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“အေးလေ အဲဒါကြောင့် လင်းခန့် နားလည်ပေးပါလို့ ပြောချင် တာ၊ တို့အားလုံးလည်း ကေမ္မန်အတွက် တတ်နိုင်သလောက် ဝိုင်းကူ ကြမယ်၊ ခုဆို အငယ်တွေတာဝန်ကလည်း ကေမ္မန်အပေါ်ပိလာမှာဆို တော့၊ သူ့ကျောင်းပြီးမှဖြစ်မှာ”

နှစ်ယောက်စလုံးသက်ပြင်းကိုယ်စီချဖြစ်ကြသည်။

“သွားမယ်လင်းခန့်၊ နင်တစ်ခုတော့ သိထားပါ၊ အချို့ မိန်းကလေးတွေက သူတို့စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့အရာကို လူမသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားတတ်ကြပြီး အချို့ကတော့ မသိသိအောင် ဖော်ပြတတ် ကြတယ်၊ ဒါကို စာနာနားလည်ပေးနိုင်ဖို့ပဲ လိုတာပါ၊ အိမ်ရှေ့ရောက်

ငြိ ငါသွားမယ်”

ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြားစကားလုံးများနှင့် လူကို အတွေးစရည် လျားအောင် လုပ်သွားသော မြတ်ဆုဝေကို ခြံဝင်းထဲဝင်သည်အထိ သူစောင့်ကြည့်ပေးခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်၍ အိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ ထိုအတွေးစကို ရှည်သထက်ရှည်အောင် ဆွဲဆန့်ဖြစ်သည်။

မြတ်ဆုဝေစကားက အမှန်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သူငယ်ချင်း လေးယောက်မှာ လင်းခန့်အပေါ် ကေမွန်သက် ပိုပြီးရင်းနှီးသည်ကို သတိထားမိသည်။ ဆယ်တန်းအောင်စဉ်ကအဖြစ်ကို လင်းခန့်ပြန်လည် စဉ်းစားမိသည်။ ထိုစဉ်က အောင်ပြည့်တစ်ယောက်မှလွဲပြီး ကျန် သုံးယောက်က ဂုဏ်ထူးကိုယ်စီပါကြသည်။ လင်းခန့်က သုံးဘာသာ၊ ကေမွန်က နှစ်ဘာသာ၊ ရန်ကုန်မှာရှိသည့် ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သော မြတ်ဆုဝေက လေးဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်ခဲ့သည်။ အောင်ပြည့်က ဉာဏ်မကောင်းသူဖြစ်၍ ပြောစရာ မလိုသော်လည်း အတန်းစဉ်တိုင်း ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယအမြဲလိုလို ခွဲဝေယူခဲ့ကြသော လင်းခန့်တို့သုံးယောက်အတွက်က စိတ်မကောင်း စရာဖြစ်လာသည်။ ထိုစကားကို စတင်ပြောသူက ကေမွန်သက်ဖြစ် သည်။

“ကေမွန်နှစ်ဘာသာဂုဏ်ထူးရတာ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကိုလင်း အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ကိုလင်းက ဒီလောက်ဉာဏ်ကောင်း နေတာ ဘာသာစုံတောင် ရသင့်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း နင်ခွဲပေးလိုက်ပါလား ကေမွန်၊ နင် နှစ်ဘာသာ မယူနဲ့ပေါ့”

အောင်ပြည့်က အစအနောက်သန်သူပီပီ ကေမွန်ကို ရယ်စရာ

ပြောသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ငါပေးပါတယ်၊ ငါက ဆေးလှိုင်းဝင်ရင်လည်း မတက်နိုင်မယ့်အတူတူ ကိုလင်းတက်နိုင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

အမှတ်စာရင်းမထွက်သေး၍ သူငယ်ချင်းအားလုံး လင်းခန့် ဆေးအမှတ်မမီမှာကို စိုးရိမ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လင်းခန့်ဆေးပညာ ဝါသနာပါပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်စိတ်ပြင်းပြတာ အားလုံးသိသည်။ မြတ်ဆုဝေက တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေရာမှ ဝင်ပြောသည်။

“လင်းခန့်ကို ငါပြောခဲ့သားပဲ၊ သူက တွေဝေနေတာလေ၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မပြတ်သားတာ”

“ဘာကိုလဲ မြတ်ဆု”

ကေမွန်က နားမလည်သလို မေးသည်။

“ရန်ကုန်ကို ပြောင်းဖို့လေ၊ ပိုပြီးသေချာစေချင်လို့ ကျောင်း ပြောင်းလိုက်ပါဆိုတော့ အိမ်ကို ငဲ့သလိုလို၊ ကျောင်းကို ငဲ့သလိုလိုနဲ့ သူတွေဝေနေတာကို”

မြတ်ဆုက သူ့ထုံးစံအတိုင်း မျက်တောင်ကျော့ကြီးများဖြင့် ဝန်းရံ ထားသော မျက်လုံးကို အစွမ်းကုန်ပြူးရင်း လင်းခန့်ကို အပြစ်တင်သလို ပြောသည်။

“ချပါတီကလည်း စွတ်ပြောနေ၊ ကျောင်းပြောင်းဖို့ဆိုတာ နင် အဆင်ပြေသလို သူပြောချင်မှလည်း ပြောမှာပေါ့၊ အခုလည်း သူ သုံးဘာသာ ထွက်တာပဲ၊ ဆေးအမှတ်မီမှာ သေချာတယ်”

အောင်ပြည့်ဝင်ပြော၍ မြတ်ဆုမျက်စောင်းရွယ်သည်။ သူ့ကို ချပါတီခေါ်လျှင် အလွန်စိတ်ဆိုးသည်။ အသားညှိစိမ့်စိမ့်၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်တောင်ကျော့ကြီးများနှင့် မြတ်ဆုပုံစံက ကုလားမင်းသမီးလေးနှင့် တူလှ၍ သူ့ကွယ်ရာမှာ တစ်တန်းလုံး ချပါတီဟု နောက်ပြောင်ခေါ်

ကြသည်။

ထိုနာမည်ကို စတင်ခေါ်သူက အောင်ပြည့်ဖြစ်၍ စိတ်ဆိုးသော်လည်း ထုလိုက်၊ ရိုက်လိုက်ဖြင့်သာ ပြီးသွားခဲ့ကြသည်။

“အောင်ပြည့်၊ ငါ့ကို ချပါတီမခေါ်နဲ့လို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ ငါ နင့်ကို မခေါ်ဘဲ နေမှာနော်”

“အေး အခု မခေါ်ဘူး၊ နင် ဆရာဝန်ဖြစ်မှ ဒေါက်တာချပါတီလို့ ခေါ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အောင်ပြည့် ထပြေး၍ မြတ်ဆုဝေလိုက်ရိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း ကေမွန်သက်က ကလေးစိတ်မကုန်သေးဘူးဟု တိုးတိုးပြောသည်။ ထိုနေ့က ကေမွန်သံယောဇဉ်ကို သူမှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိခဲ့သည်။ မြတ်ဆုဝေပြောသလို သူတွေဝေခဲ့သည်လည်း အမှန်ဖြစ်သည်။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံသည်ဟု ထင်ခဲ့ရသော သူ့ဘဝသည် ကိုးတန်းနှစ်မှာ တစ်မျိုးတစ်ပုံပြောင်းလဲခဲ့သည်ကို သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လုံး သိထားခဲ့ကြသော်လည်း အတွင်းကျကျအခြေအနေကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြောပြဖြစ်ခဲ့။ ကိုယ့်သောကကို သူတစ်ပါးထံ မကူးစက်စေလိုသော ပင်ကိုစိတ်ရင်းကြောင့်လည်းပါသည်။

လင်းခန့်ကိုးတန်းနှစ်မှာ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်၍ အကြီးအကျယ် ရေကြီးသောနှစ် ဖြစ်သည်။ ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးပေါ်၍ မိုးဆိုလျှင် တံတားများဖြင့်သာ အသွားအလာများသော သက္ကလသည် ရေကြီးချိန်မှာတော့ ဘယ်မှာကမ်း၊ ဘယ်မှာချောင်းဟုပင် မပြောနိုင်လောက်အောင် ရေပြင်ကျယ်ကြီးဖြစ်လို့ နေသည်။ လင်းခန့်တို့ အိမ်ရှေ့ချောင်းမကြီးမှာ ကမ်းနားဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ ရေပြင်ကျယ်ကြီးဖြစ်၍ အိမ်ခြံဝင်း

များလည်း ရေပြင်အတိ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကမ်းနားပိုင်းအိမ်များလည်း ရေနစ်မြုပ်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ခေတ္တခိုလှုံနေကြရသည်။ လင်းခန့်တို့ အိမ်အောက်ထပ်ပင် ရေများဝင်၍ အပေါ်ထပ်မှာ တက်နေကြရသည်။ အပေါ်ထပ်မှာပင် ချက်ပြုတ်စားကြရသည်။ လင်းခန့်တို့ ခြံကျယ်ကြီးက နောက်ဘက်မှာ လယ်ကွင်းများနှင့် တစ်ဖက်တစ်စပ်တည်းဖြစ်၍ လယ်ကွင်းများကို မျက်စိတစ်ဆုံးမြင်နေရသည်။ ဒီအတွက် အဖေက သက်ပြင်းတစ်ချချရှိနေသလောက် အမေက မိန်းမသားပီပီပါးစပ်မှ မကြာခဏ ထုတ်ညည်းသည်။

“ရေမြန်မြန်မကျရင်တော့ ဒုက္ခရောက်မှာ သေချာတယ်၊ သူ့အဖေက လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းပဲ”

တစ်ချိန်လုံး အဖေလုပ်ကျွေး၍ တင့်တောင်းတင့်တယ် မိသားစုဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ရေကြီးချိန်မှာတော့ အမေက အပြစ်တင်ချင်သည်။ အဖေအလုပ်က ဆန်ကုန်သည်လည်းဖြစ်၊ စပါးပွဲစားလည်းဖြစ်၍ လယ်များ ရေမြုပ်ချိန်မှာ အဖေ သောကရောက်ရသည်။

“လယ်သမားကမှ သူ့လယ်ပဲ သူဖြစ်မှာ၊ ဆုံးရှုံးလည်းအနည်းပေါ့၊ မင်းအဖေက အရမ်းလုပ်ထားတော့ သူ့ရှိသမျှ ရေထဲပါတာပေါ့”

အမေက သားကြီးဖြစ်သော လင်းခန့်ကို တိုင်တည်ရင်း မကြာခဏပြောသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း အဖေနှင့် ဝိုင်းကူနေကြဖြစ်၍ အဖေအလုပ်ကို လင်းခန့်တီးမိခေါက်မိရှိသည်။ အဖေက စပါးပွဲစားဖြစ်၍ စပါးပေါ်ချိန်တွင် တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် စပါးဝယ်ထွက်လေ့ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အဖေဆိုင်ကယ်နောက်မှာ လင်းခန့်အမြဲပါသည်။ အဖေ အိမ်တစ်အိမ်ရောက်၍ စကားပြောလေတိုင်း လင်းခန့်အကြောင်းကို ထည့်ပြောလေ့ရှိသည်။

“ကျွန်တော့်သားကြီးလေ၊ ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတာ၊ ဆရာဝန်

မှန်းထားတာ၊ သူ့အတွက် ရုန်းရဦးမယ်ဗျာ**

အဖေပြောလျှင် မျက်နှာကြီးလွှဲပြီး လင်းခန့် ရှက်နေမိသည်။ သားအတွက် ဂုဏ်ယူပြောပြီးလျှင် အဖေက စပါးကိစ္စပြောသည်။ လယ်သမားများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေလေ့ရှိသော အဖေက သွားလေရာ မှာ အပေါင်းအသင်းများပြီး ပျော်နေတတ်သည်။ မိုးရာသီစိုက်ပျိုးချိန် မှာ လယ်သမားများငွေလိုလျှင် အဖေက မငြိုမငြင်ဘဲ ထုတ်ပေးလေ့ရှိ သည်။ အတိုးအသင့်အတင့် ရသော်လည်း စပါးအလွယ်တကူ ဝယ်ရရေးကို ရည်ရွယ်၍ အဖေထုတ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ စပါးမပေါ်မီ လယ်သမား များငွေလို၍ စပါးကြိုတင်ရောင်းလျှင်လည်း အဖေ ဝယ်လေ့ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးမှာတွင် သင့်တင့်သော ဈေးနှုန်းသတ်၍ အဖေဝယ်တတ်သည်။ ထိုအလေ့အထက ခုလို ရေကြီးသောအချိန်မှာ တွင် အဖေအတွက် များစွာ နစ်နာသည်။ ကြိုတင်ထုတ်ပေးထားသော ငွေများက ပြန်လည်ရရန် မျှော်လင့်ချက်ကင်းဝေးသွားခဲ့သည်။ ကြည့်လေရာ လယ်ကွင်းတိုင်းမှာ စပါးပင်မှမဟုတ်၊ စိမ်းစိမ်းစိုစိုဟူ၍ မြက်တစ်ပင်ပင် ရှင်သန်ခွင့်မရှိသည့် အခြေအနေဖြစ်ရာ အဖေခမျာ သက်ပြင်းတချချနှင့် စိတ်ညစ်နေရရှာသည်။ သားကြီးဖြစ်သော လင်းခန့် ကိုတော့ အဖေရင်ဖွင့်သည်။

“ဒီပုံအတိုင်းဆို ရေက တော်တော်နဲ့ ကျမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး၊ ရှိသမျှ စပါးကြိတ်ရအောင်ကလည်း စက်တွေ ပိတ်ထားတော့ အဆင်မပြေ ဘူး”

အဖေပြောသလို ရေက တစ်လကျော်၊ နှစ်လနီးပါးကြာသွား သည်။ တက်စဉ်က ဝုန်းခနဲတက်သလောက်ကျစဉ်မှာ တအိအိကျ၍ လယ်တွေအားလုံးပျက်စီးဆုံးရှုံးသည်။ ရေကျချိန်မှာ အချိန်နှောင်းလှ

ပြီဖြစ်၍ လယ်သမားများတစ်ပြန် စိုက်လျှင်ပဲ နောက်ကျမှာ စိုးရိမ် ကြသည်။ စပါးကို ထပ်မစိုက်တော့ဘဲ ပဲတီစိမ်းစိုက်ရေးသာ ဦးစား ပေးကြသည်။ အဖေဒီငွေများက ပဲတီစိမ်းပေါ်ချိန်မှာလည်း ကျေလည် အောင်မရခဲ့။ စပါးကြိတ်ခွဲစဉ်မှာလည်း မိုးငွေစပါးများကြောင့် အဖေ အရှုံးပေါ်သည်။ ထိုစဉ်က စိတ်ရောလူပါ အဖေ ချိုးချိုးကျသွားခဲ့သည်။

“စိတ်မကောင်းဘူး သားကြီးရာ၊ ငါ့သားအတွက် အရေးကြီး တဲ့နှစ်မှာမှ အဖေအလုပ်က အဆင်မပြေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အားမပျက်ပါ နဲ့ကွာ၊ အဖေရှာမှာပေါ့”

ဖခင်ကောင်းပီသစွာ အဖေပြောသော်လည်း လင်းခန့် အလိုက် သိရသည်။ လျော့ပါးသွားသော အမေ့လက်ဝတ်လက်စားများ၊ မကြာ ခဏစကားများရန်ဖြစ်လေ့ရှိသော အဖေနှင့်အမေတို့ အခြေအနေ အားလုံးက လင်းခန့်ဆန္ဒကို ချိုးနှိမ်ဖို့ တွန်းအားပေးလာခဲ့သည်။ အငယ် ကောင်နှင့် ညီမလေးကလည်းရှိသေးသည်။

“အဖေ သားအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ သားက ဘယ်မှာနေနေ ကြိုးစားနိုင်တယ်၊ ကိုယ့်ကျောင်းမှာလည်း ဆရာတွေ ကောင်းကောင်း သင်နေတာပဲ၊ ဘော်ဒါပြောင်းမှ မဟုတ်ပါဘူး”

အဖေက လင်းခန့်မျက်နှာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်သည်။ မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးထားရသည်။

“သားက သေချာလို့လား၊ မြို့မှာဆိုတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား”

“သေချာတာပေါ့အဖေ မြို့မှာဖြစ်ဖြစ်၊ တောမှာဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားရင် ဖြစ်ပါတယ်”

အဖေမျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။ လင်းခန့်အတွက် အဖေ စိုးရိမ်နေ ဟန်တူသည်။

“ဦးလှဝေ သမီးလေးကတော့ ရန်ကုန်ပြောင်းမယ်ပြောတယ်၊

ဟုတ်လား သား”

မြတ်ဆုဝေကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်း လင်းခန့်သိသည်။ မြတ်ဆုဝေ နှင့် လင်းခန့်နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။ အပြစ်ကိုတော့ ချန်လှပ်ထားဖြစ်ခဲ့သည်။

“ပြောင်းပါစေပေါ့ အဖေရာ၊ သားကတော့ ဒီမှာပဲ တက်မယ်”

“သူနဲ့သားဆို သားက ပိုတော်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အတူတူပါ အဖေရာ၊ သားကြိုးစားမယ်လို့ အဖေကို ပြောပြီး ဖြဲပဲ၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်၊ အဖေ သားကို မယုံဘူးလား”

အဖေ တဟားဟား ရယ်သည်။

“ယုံတာပေါ့ကွာ၊ ဒီနေ့အထိ ငါ့သား လိမ္မာနေတာပဲဟာ”

အဖေ့ကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းလာ၍ အိမ်နောက်ဘက်ဆီ လင်းခန့်ထွက်လာလိုက်သည်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ယခုတစ်ကြိမ် ဝမ်းအနည်းဆုံးဟု လင်းခန့်ထင်သည်။ မြတ်ဆုဝေနှင့် နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်ကိုလည်း သတိရသည်။

“တစ်နှစ်ပဲ အကုန်အကျခံလိုက်ရင် တစ်ဘဝလုံးကောင်းသွား မယုံကိစ္စကို လုပ်ပေးရမှာပေါ့လို့ ငါ့အဖေက ပြောတယ်၊ နင့်အိမ်က ရော”

မြတ်ဆုဝေက သူနှင့်အတူ လိုက်မပြောင်းနိုင်မှာ စိုးရိမ်၍ ကြိုကြို တင်တင် မေးခဲ့သေးသည်။ လင်းခန့်က ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်မတွက်မိဘဲ အလွယ်တကူ ကတိပေးဖြစ်သည်။

“ငါ့အဖေက ဟိုးအစကတည်းက ရည်ရွယ်ချက်ရှိတာ ငါပြော ရင် ဖြစ်မှာပါ”

ကျောင်းစာနှင့် ပတ်သက်၍ဖြစ်စေ၊ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာနှင့် ကြုံဆုံသည်ဖြစ်စေ မြတ်ဆုဝေက အားကိုးရ၍ လင်းခန့် ပြောဖြစ်သည်။

မြတ်ဆုဝေက ပျော်နေပုံရသည်။

“နင်က ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဒီစကားပြောရလား ငါပြောဖို့ ထားပါဦးလား”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြရသည်။ အပွင့်လင်းဆုံးဝန်ခံရလျှင် မြတ်ဆုဝေနှင့် စကားပြောရလျှင် ပိုပြီး ပျော်ရသည်ဟု လင်းခန့်ထင် သည်။ စိတ်ညစ်စရာစကားမျိုးကို မပြောတတ်သည်လည်း ပါသည်။ ညည်းညူတတ်သည့် အလေ့အကျင့်လည်း လုံးဝမရှိ၍ စိတ်လက် ပေါ့ပါးစွာ စကားပြောဆိုခွင့်ရသည်။

“တို့နှစ်ယောက် သေသေချာချာ ကြိုးစားမှတော့ဖြစ်မယ်၊ တော်ကြာ မြို့ပြောင်းသွားပြီး ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆို သူများကဲ့ရဲ့မှာ”

လင်းခန့်က တွေးတွေးဆဆပြောသည့်တိုင် မြတ်ဆုဝေက ပူပန် တာမျိုးမရှိ။ လက်ချောင်းကို ပါးစပ်ထဲငံ၍ ဥုံဖွဟုဆိုကာ နံပေါ်ထောက် လိုက်သည်။

“တွေ့လား၊ ဖြစ်တယ်”

မျက်လုံးလေးပုတ်ခတ်၊ ပုတ်ခတ်နှင့် အံ့ဩသလိုပြော၍ လင်းခန့် သိချင်စိတ်ဖြစ်လာမိသည်။

“ဘာကိုလဲ မြတ်ဆု၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အဓိဋ္ဌာန်အောင်တာ လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ နံကြားကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုးရင် အောင့်တယ်ဆိုတာ တကယ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ဟာ”

ရွတ်နောက်နောက် အပြောကြောင့် ခေါင်းကို တစ်ချက်ထုပစ်ခဲ့

သည်။ ဒီလိုစိတ်ကူးယဉ်၍ နှစ်ယောက်သား ပျော်ခဲ့ကြပြီးပါမှ ရန်ကုန် မပြောင်းဖြစ်တော့ဟု ပြန်ပြောရမှာ ဝန်လေးသည်။ တကယ်တမ်း ပြောချိန်မှာလည်း မြတ်ဆု စိတ်ဆိုးသည်။

“လင်းခန့်ကို အထင်ကြီးတာမှားပြီ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ကတိ မတည်ဘူး”

ရင်ထဲ နာကျင်သွားရသော်လည်း ဖြေရှင်းချက်မပေးချင်ခဲ့။ အဖေ့အလုပ်က ကုန်သည်ပွဲစားဖြစ်၍ အများအထင်အမြင်သေးမှာကို စိုးရိမ်မိသည်။ မြတ်ဆုဝေက ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်တစ်ခုကို သိချင်ပုံရသည်။

“ဘာလဲ၊ လင်းခန့်အဖေက မပို့ပေးဘူးတဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါမပြောချင်တော့လို့ပါ”

ထိုစကားအဆုံး မြတ်ဆုဝေမျက်နှာက သိသိသာသာ ပြောင်းလဲ သွားသည်။

“အော် ဒါဆိုလည်း ရပါတယ်၊ ဒီမှာဆိုတော့ ကေမွန်လည်း ရှိမယ်၊ အောင်ပြည့်လည်းရှိမယ်ဆိုတော့ နင်ပိုပျော်မှာပေါ့”

မြတ်ဆုဝေ ဘာပြောပြော လည်စင်းခံဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ သည်။ မြတ်ဆုဝေ တကယ်စိတ်ဆိုးသွားခဲ့သည်။ သွားကာနီးအချိန် မှာ နှုတ်ဆက်စကားပင် တစ်ခွန်းမဆိုခဲ့။ ကိုးတန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးသည့် တစ်ပတ်အကြာမှာ မြတ်ဆုဝေသွားပြီဟု သိရသည်။ နှုတ်ဆက်မသွား ၍ ကေမွန်သက် တဖွဖွပြောရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။

“ချပါတီက မြို့ကျောင်းပြောင်းရတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်လေဟပ် သွားတာ၊ တကယ်ဆို ငါတို့ကို မပြောရင်နေ၊ ကေမွန်က သူ့သူငယ်ချင်း

အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးကို ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့တယ်”

အောင်ပြည့် အစအနောက်ကောင်း၍ ကေမွန်သက် မျက်ရည် စမ်းစမ်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးမာနဖြင့် စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။

“ကြည့်ထား ကိုလင်းရော၊ အောင်ပြည့်ရော၊ တို့တွေလည်း သူ့လို အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဂုဏ်ထူးတွေလည်း အများကြီးပါ အောင် ကြိုးစားကြမယ်၊ ဒီနှစ်တော့ သေချင်သေသွားပါစေ”

“ငါလည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ ကြိုးစားစမ်းပါဟာ၊ ဟို သီချင်း နင်မကြားဖူးဘူးလား”

ကေမွန်က ပြောမည်ပြင်ပြီးမှ သီချင်းစာသားကို မေ့နေဟန် တူသည်။ ခေါင်းလေးကုတ်ပြီး စဉ်းစားဆဲ အောင်ပြည့်ထအော်သည်။

“လူဆိုတာ ဆန္ဒနဲ့ပါ”

“အော် သိပြီ သိပြီ၊ လူဆိုတာ မာနနဲ့ပါ”

“ဆန္ဒနဲ့မှ ကောင်းတာ၊ ကိုယ့်ဆန္ဒရှိတာကို လုပ်လေ”

သူတို့နှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေသည်ကို ကြည့်ရင်း လင်းခန့် ရယ်ချင်စိတ်မဖြစ်မိ။ ထိုညက ညဉ့်နက်သည်အထိ တစ်ယောက်တည်း အတွေးများစွာဖြင့် ယောင်ချာချာဖြစ်ခဲ့သည်ကိုတော့ အမှတ်ရနေခဲ့ သည်။

ထိုတစ်နှစ်ကာလမှာ လင်းခန့် စာကို အပြင်းအထန် ကြိုးစား ဖြစ်ခဲ့သည်။ စာကျက်ပျက်မှာစိုး၍ အဖေနှင့် အမေ ရန်ဖြစ်သည်ကိုပင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့သည်။ စီးပွားရေးအဆင်မပြေသည်နှင့်အမျှ ရန်ပွဲက စိပ်သထက်စိပ်လာသည်။ အဆိုးဝါးဆုံး အခြေအနေက လင်းခန့် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေကာနီး နှစ်ရက်အလိုမှာ အဖေနှင့်အမေ အကြီးအကျယ်စကားများပြီး အမေအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့သည်။ အဖေ

က စိတ်ညစ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ သူငယ်ချင်းအိမ်မှ ပြန်မလာဘဲ နေသည်။ စာမေးပွဲဖြေချိန်အထိရောက်မလာ၍ အငယ်ကောင်နှင့် ညီမလေးကို လင်းခန့် ထမင်းချက်ကျွေးရသည်။ စာမေးပွဲဖြေသည့် နေ့မှာတော့ အငယ်ကောင်တစ်လှည့် ချက်သည်။ အငယ်ကောင် မချက်တတ် ချက်တတ်နှင့် ချက်ကျွေးသည့်ဟင်း၊ ထမင်းကို ကြိတ်မှိတ် စားရင်း လင်းခန့် စာမေးပွဲဖြေခဲ့ရသည်။ ဖြေနိုင်၍သာ တော်တော့သည်။ စာမေးပွဲပြီး၍ နှစ်ရက်အကြာမှာမှ အဖေပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“သားဖြေနိုင်လား”

ခရီးရောက်မဆိုက် ထိုစကားတစ်ခွန်းကို မေးပြီး အမေ့ကို ပြန်ခေါ်ဖို့ အဖေ ပြင်ဆင်သည်။ မကြာမီ အမေလည်း ပြန်ရောက်လာသည်။

“ငါ့သား ဖြေနိုင်လား၊ အမေ သတိရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ မင်းအဖေကို နောင်တရစေချင်တာနဲ့ပဲ အမေ ကြိတ်မှိတ်နေခဲ့ရတာ”

ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ရှိသည်။ အဖေနှင့် အမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုး၍ လင်းခန့် ဘာစကားမှ မဆိုဖြစ်ခဲ့။ ထိုအကျိုးရလဒ်က ဘာတစ်ခုမျှ ထိခိုက်နစ်နာမှုမရှိဟု အဖေနှင့်အမေ ထင်နေကြပုံရသည်။ အောင်စာရင်းထွက်၍ သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးပါစဉ် တစ်မိသားစုလုံး မိုးမမြင်၊ လေမမြင် ပျော်ကြသည်။ ဆေးလှိုင်းဝင်မည်ဟု တထစ်ချယုံကြည်လျက် ဆွေမျိုးများပါ ဂုဏ်ယူနေခဲ့ကြသည်။ လင်းခန့် ကိုယ်တိုင်လည်း ပျော်ခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း အမှတ်စာရင်းထွက်ချိန်မှာတော့ ထိုအပျော်က ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ လင်းခန့်အမှတ်က ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်

ကို သုံးမှတ်မျှလိုခဲ့သည်။ ယူကျုံးမရ ဝမ်းနည်းမှုဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဖေနှင့်အမေက လင်းခန့်အခြေအနေကို သိ၍ စိတ်ထဲရှိသမျှကို မျိုသိပ်ထားခဲ့ကြသည်။

“ဆရာဝန်လှိုင်းမရတော့လည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပါပဲ သားရယ်၊ အဖေတို့ စီးပွားရေးအခြေအနေက ငါ့သားကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ထားပေးမယ်ဆို အငယ်တွေတောင် ကျောင်းထွက်ချင်ထွက်နေရမှာ၊ ခုလို မဝင်ဘူးဆိုတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ သားရယ်၊ အခြားလိုင်းတွေ လျှောက်ပေါ့ကွာ”

ပြောရက်လိုက်တာဟု အပြစ်မတင်ချင်သော်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်ကို လက်လွှတ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်က ရင်နာစရာကောင်းလှသည်။ ဘယ်သူ့ကြောင့်ဟု အပြစ်မတင်ချင်သော်လည်း ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို စိတ်နာခဲ့မိသည်။

ရန်ကုန်ပြောင်းစဉ်က သူငယ်ချင်းများနှင့် အဆက်အသွယ်ပင် မလုပ်ခဲ့သော မြတ်ဆုဝေက အောင်စာရင်းထွက်ချိန်မှာပင် လင်းခန့်အတွက် အားမလိုအားမရဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်မမီဟု သိရစဉ် ကေမွန်သက်က မျက်ရည်ဝဲနေသလို မြတ်ဆုဝေက ကရုဏာဒေါသနှင့် အပြစ်တင်သည်။

“အားလုံးကတော့ ထင်မှာပေါ့၊ ငါ ရန်ကုန်ပြောင်းတဲ့အချိန်က နှုတ်ဆက်မသွားတော့ စိမ်းစိမ်းကားကားသွားတယ်လို့လေ၊ တကယ်တော့ နင်တို့အားလုံး မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြိုးစားရအောင်လို့ ငါတမင် အဆက်အသွယ်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ အားလုံးအောင်တော့ ငါဝမ်းသာလိုက်တာ ပြောမပြတ်အောင်ပဲ၊ ခုလို လင်းခန့်ဆေးမမီဘူးဆိုတော့ ငါကိုယ်တိုင်လည်း တက်ချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး၊ အဲ့ဒါ လင်းခန့်မကောင်း

တာ ငါ့စကားကို နားမထောင်တာလေ”

“မပြောပါနဲ့ မြတ်ဆုရယ်၊ တို့တောင် ဒီလောက်ခံစားရရင် လင်းခန့်စိတ်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲဆိုတာ တွေးကြည့်ပါ”

မြတ်ဆုကို ဝင်ရောက်ဟန်တားသလို လင်းခန့်ကိုလည်း အားပေး သည်။

“ကိုလင်း စိတ်မညစ်နဲ့ သိလား၊ ဆေးမမီလည်း ကိုလင်း အင်ဂျင်နီယာလုပ်လို့ရတယ်၊ ကိုလင်းနဲ့ အင်ဂျင်နီယာအလုပ်က ပိုလိုက် တာ သိလား”

သူငယ်ချင်းများ ဝိုင်းဝန်းနားချသော်လည်း ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ် ပြီး မကွေးအခြေခံကျန်းမာရေးတက္ကသိုလ်မှ လူထုကျန်းမာရေးသိပ္ပံဘွဲ့ ကို လျှောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မြတ်ဆုဝေက ချိုသည်။ ခါးသည် မပြောတော့သော်လည်း ကေမွန်သက် မျက်ရည်ကျသည်ကို သူ့အမှတ် ရနေခဲ့သည်။ ဖြတ်သန်းခဲ့သမျှကို ပြန်လည်တွေးကြည့်လိုက်မှ မြတ်ဆု ပြောသလို ကေမွန်သက် သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတာ သေချာ သည်။ သူနှင့်ပတ်သက်လျှင် ထိခိုက်ခံစားလွယ်သည်ကိုလည်း တရေးရေး ပြန်တွေးမိသည်။

သူဘက်က ပြန်လည်နှောင်ဖွဲ့လိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိ၊ မရှိကို တွေးကြည့်ခိုက် ပကတိတည်ငြိမ်နေသော နှလုံးသားကို အံ့ဩရသည်။ ထိုညက မြတ်ဆုဝေစကားတစ်ခွန်းသည် သူ့ဘဝအတွက် ရှေ့ပြေးနိမိတ် ဟုတော့ သူမစဉ်းစားမိခဲ့။

“ကေမွန်ကျောင်းတက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောလာသူကို အပြင်းအထန် အားပေး နှစ်သိမ့်ရသည်။ မြတ်ဆုပြောသလို သူငယ်ချင်းကောင်းအဖြစ် မားမား မတ်မတ် ရပ်တည်ပေးချင်မိသည်။

“အားတင်းမှပေါ့ ကေမွန်ရယ်၊ မိသားစုထဲမှာ ကေမွန်က အကြီးဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကေမွန်အားမွေးရမှာပဲ၊ ကေမွန်မေမေ အတွက်လည်း အားကိုးအားထားဖြစ်ရမှာလေ”

သူပြောတော့ ကေမွန် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကိုလင်းပြောတာကို ကေမွန် နားလည်ပါတယ်၊ မေမေ့ကို လည်း သနားတယ်၊ အခုအချိန်မှာတော့ ဖေဖေနာရေးပင်စင်လေးနဲ့ ကေမွန်ကျောင်းတက်လို့ရတယ်ထားဦး၊ ရေရှည်မှာ ကေမွန်တို့မိသားစု အခက်တွေ့မှာလေ၊ အငယ်တွေ့ရဲ့ ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်မှာ လည်း ကေမွန်ကြောက်တယ်”

မျက်ရည်ကျလျက်က မိသားစုမကြားအောင် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ပြောနေရှာသည့် ကေမွန်ကို လင်းခန့်သနားမိသည်။ ငိုထားသည့်တိုင် စိုလက်တောက်ပခြင်းမရှိဘဲ အားငယ်စိတ်ဖြင့် မှိုန်ဖျော့နေသည့် မျက်လုံးအစုံကို သတိထားမိစဉ် ပိုလို့စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

“ကိုလင်းပြောတာကို သေချာနားထောင်ပါ၊ ဒီနှစ်ပိုင်းမှာ ကေမွန် ဘာကိုမှ တွေးတောမနေဘဲ စာကြိုးစားပါ။ နောက်နှစ်ဆို ကေမွန် ကျောင်းမပြီးတာတောင် အချိန်ပိုင်းနဲ့ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းတွေမှာ ကေမွန် ဝင်လုပ်လို့ရတယ်၊ ကေမွန်အလုပ်က ဘယ်နေရာမှာမဆို အလုပ်လုပ် ဖို့ လွယ်တယ်လေ၊ ဒီဝင်ငွေနဲ့ ကေမွန်ကျောင်းစရိတ်ကို ခုမိအောင် လုပ်ပြီး နောက်ဆုံးကျောင်းပြီးသွားတာနဲ့ ကေမွန် အေးအေးဆေးဆေး ပဲ၊ ရန်ကုန်လိုနေရာမျိုးမှာ ကေမွန်အလုပ်က ဘယ်လောက်ဝင်ငွေရှာ

လို့ လွယ်သလဲ”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြလိုက်မှ မျက်လုံးလေးတွေ အရောင် တလက်လက်ဖြစ်လာသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုလင်းရယ်၊ ကိုလင်းပြောလိုက်မှ ကေမွန် စိတ်ထဲ အားရှိသွားတယ်၊ ကိုလင်းအနားမှာရှိတာ ကေမွန် ကံကောင်း တာပေါ့”

ထိုစကားအဓိပ္ပာယ်ကို ရှည်ရှည်လျားလျား မတွေးမိသော် လည်း သောကကင်းစင်သွားသည့် မျက်နှာလေးနှင့် လန်းဆန်း ကြည်လင်သော စကားသံလေးကြောင့် ကိုယ်တိုင်လည်း ကြည်နူး နှစ်သိမ့်ခဲ့ရသည်။

“စိတ်ချပါ၊ ကေမွန် အားမငယ်ဘူးလို့သာပြော၊ ကိုယ်အမြဲတမ်း အနားမှာ ရှိနေပေးမယ်”

“တကယ်နော် ကိုလင်း”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ အချစ်ဟူသော ဝေါဟာရကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ထည့်မပြောဖြစ်ခဲ့သလို ချစ်သူဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်မထားခဲ့၍ ထားရှိသော စေတနာကို အဖြူရောင်သန့်သန့်ဟု သာ မြင်သည်။ သို့သော်လည်း မကွေးရောက်ပြီး မကြာမီ မြတ်ဆုထံ မှ စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။

လင်းခန့်

အခြေအနေတွေ တော်တော်တိုးတက်နေပြီဆို၊ ငါ ဝမ်းသာပါ တယ်ဟာ၊ ငါ့မှာတော့ စာတွေများလွန်းလို့ ရည်းစားထားချိန်တောင် မရှိပါဘူး၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ အဆင်တွေ ပြေနေလိုက်တာ အားကျစရာပဲ၊ လင်းခန့် နင်ရှက်နေပြီလား၊ အလကားစတာပါဟာ၊ ကေမွန်ကတော့ နင့်အားပေးစကားတွေကြောင့် လန်းဆန်းပြီး တက်ကြွ

နေလိုက်တာ၊ ငါ တကယ်စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်၊ ပြီးတော့ နင်က ပြောတယ်ဆို၊ သူ့ဘေးမှာ အမြဲရှိနေပေးမယ်လို့ ဒီလိုတော့လည်း ငါ့သူငယ်ချင်းက အားကိုးရတယ်နော်။

စနောက်သလိုပုံစံမျိုးနှင့် ရေးလိုက်သော မြတ်ဆုစာက လင်းခန့် စိတ်ကို ကသိကအောက်ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ကေမွန်ကိုလည်း နားမလည် နိုင်ဖြစ်ရသည်။ နှစ်ယောက်တည်းပြောခဲ့သော အားပေးစကားကို မြတ်ဆုသိအောင် ဘာကြောင့် ပြောခဲ့သည်မသိ။ နောက်ဆုံးတော့ ရေနစ်သောလူတစ်ယောက်အတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်အဖြစ်သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သဘောထားခဲ့သည်။ အားငယ်တတ်သော ကေမွန် အတွက် စိမ်းကားပြတ်တောက်စွာ နေနိုင်ဖို့တော့ သူမစဉ်းစားခဲ့မိ။ ကံကြမ္မာဟူသည် မျက်လှည့်ဆရာတစ်ဦးနှင့်တူသည်ဟု နောက်ဆုံး တော့ လင်းခန့် မှတ်ချက်ချချင်မိသည်။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်မှ ပြောင်းလဲ ဖို့ရာ မတွေးခဲ့သော ကိုယ့်နှလုံးသားက ကေမွန်အပေါ် သန့်ရှင်း ဖြူစင်စွာ သဘောထားနိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သောအရာဟူသမျှသည် အချိန် ကာလကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွား ခဲ့သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ရေးသားခဲ့သော စာများသည် သံယောဇဉ်ကို တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ချည်နှောင်ခဲ့သော အရာများ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကျောင်းပြီး၍ နှစ်ယောက်သား တွေ့ဆုံစဉ်မှာ သိခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့ရှိ ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းကြီးတစ်ခုမှာ ကေမွန်အလုပ်ဝင်သည့်အချိန်၊ လင်းခန့်က ရှမ်းပြည်နယ်မှာ တာဝန် ကျသည်ဟု သိရစဉ်ကာလမှာ ဖြစ်သည်။ အဝေးတစ်နေရာဆီသို့ သွားရ မည်ဖြစ်၍ စိတ်ထဲရှိသမျှ ပွင့်လင်းစွာ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ခွဲခွာရမည့်

အဖြစ်ကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိကြသည်။

“ကိုလင်း အားပေးစကားတွေကြောင့် ကေမွန်အဆင်ပြေခဲ့တာ၊ အခုလို အဝေးသွားမယ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ အားငယ်သလိုလို၊ ဝမ်းနည်းသလိုလိုနဲ့ တစ်မျိုးပဲ ခံစားရတယ်”

ညှိုးနေသည့်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း လင်းခန့်ကိုယ်တိုင်လည်း ထပ်တူခံစားရသည်။ ရန်ကုန်မှာ အနေကြာ၍ ထင်သည်။ ပင်ကိုယ်ဖြူသော အသားအရေက အကြောစိမ်းလေးများပင် မြင်ရလောက်အောင် ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေခဲ့သည်။ နားပေါက်မပါသော နားရွက်ဖျားလေး နီရဲနေထွေးနေသည်ကပင် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းလွန်းသည်ဟု ထူးထူးခြားခြားတွေးနေမိ၍ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပင် အံ့ဩနေမိသည်။

“ကိုလင်းကလည်း ကြည့်လိုက်တာ မမြင်ဖူးတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကေမွန်တောင် ရှက်လာပြီ”

တကယ်လည်း ပါးပြင်နှစ်ဖက် ပန်းနုရောင်သမ်းလောက်အောင် ကေမွန်ရှက်သွားခဲ့သည်။ သူ့အကြည့်က စူးရဲလွန်းသည်ထင်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခုမှ မြင်ဖူးသလိုပဲ။ ဟိုးအရင်က ကေမွန် မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ၊ ကေမွန် ပြောင်းလဲသွားလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်က ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာ”

မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောဖြစ်ခဲ့သောစကားကို ကေမွန်နားလည်ပုံရသည်။ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ရှက်နေခဲ့သည်။ ဒီနောက်မှာတော့ ပွင့်လင်းသော ချစ်သူဘဝရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ကိုလင်းနော်၊ ရှမ်းပြည်ရောက်ရင် ရှမ်းမလေးတွေက အရမ်းချောတယ်ပြောတယ်၊ ပြန်မလာနိုင်ဖြစ်ပြီး ကေမွန်ကိုလည်း မေ့သွား

ဦးမယ်”

လင်းခန့် ရှမ်းပြည်သွားကာနီး သူငယ်ချင်းလေးယောက်ဆုံဖြစ်ချိန်မှာ ကေမွန် သတိပေးသည်။ လင်းခန့်နှင့် ကေမွန်အခြေအနေကို နှစ်ဖက်မိဘနှင့် သူငယ်ချင်းများပါ ရိပ်မိကြပြီဖြစ်၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ကေမွန်သတိပေးစကားကို မြတ်ဆုဝေရယ်သည်။

“လင်းခန့် ပြန်ပြောလေဟာ၊ ပူကြစတမ်းဆို နင်က ကေမွန်ကို ပူရမှာ၊ ကေမွန်က လှတယ်၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်မှာ အမြဲနေရမှာဆိုတော့ စိတ်ချထားလို့ မဖြစ်ဘူး”

မြတ်ဆုဝေစကားမဆုံးလိုက်ရ၊ မျက်နှာတည်နှင့် ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သော ကေမွန်သက်ကြောင့် တစ်ပိုင်းတစ်စ ရပ်သွားခဲ့သည်။

“ကေမွန်ကိုတော့ စိတ်ချပါ၊ အားလုံးကို ကတိပေးတယ်၊ ကိုလင်းကို ကေမွန်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဆိုတော့ မေ့လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ထိုစကားတစ်ခွန်းနှင့်ပင် လင်းခန့်ရင်ထဲ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခဲ့ရသည်။ ကေမွန်ဘေးမှာ အားပေးဖော်အထိ ရပ်တည်ခွင့်ရခဲ့သည်ကိုလည်း တသိမ့်သိမ့် ကျေနပ်နေခဲ့မိသည်။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်မှ ပြောင်းလဲ၍ ကေမွန်အပေါ် လေးလေးနက်နက် ချစ်နိုင်ခဲ့သည်ကိုလည်း အံ့ဩရသည်။

“ဒါဆို နင်တို့နှစ်ယောက်က စိတ်ချရပြီ၊ ကျောင်းလဲပြီး အဆင်လည်းပြေ၊ အောင်ပြည့် နင်ရော မတွေ့သေးဘူးလား၊ ငါကတော့ ဒီတစ်သက်တွေ့ဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူး၊ စာတွေနဲ့ပဲ နပမ်းလုံးနေရတာ”

မြတ်ဆုဝေအမေးကို အောင်ပြည့်က လက်သုံးချောင်းထောင်ပြသည်။

“ဘာလဲ သုံးယောက်တောင်ရှိနေတာလား”

“ချပါတီကလည်း ငါ့ကို ဒီလောက်အထင်မကြီးပါနဲ့၊ ငါ့ကို သုံးနှစ်ပဲ စောင့်လို့ပြောတာပါ”

မြတ်ဆုဝေ နှုတ်ခမ်းထော်ပြီး မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“နင့်ကိုတော့ စောင့်နိုင်ပါဘူး၊ ငါ့ဘေးမှာ တစ်ပုံကြီး”

“ဘာတွေလဲ၊ အရိုးခေါင်းပုံကြီးလား”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားနိုင်လုနေ၍ လင်းခန့်နှင့် ကေမွန်က ရယ်နေဖြစ်သည်။

“ငါ့ယောက်ျားယူဖို့ တော်တော်စဉ်းစားရမှာပါ အောင်ပြည့် ရယ်၊ နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေက သူတို့ကို မှီခိုပြီး အားကိုးရလို့ ထင်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ သဘောကျတတ်တာလေ၊ ဟုတ်တယ် နော် လင်းခန့်”

မြတ်ဆုဝေစကားက တစ်မျိုးဖြစ်နေသော်လည်း ကေမွန်ရိပ်မိပုံ မပေါ်ဘဲ ကြည်ကြည်စင်စင် ပြုံးနေသည်။ သူငယ်ချင်းပြောသမျှကို သဘောကျပြီး ရယ်နေပုံကပင် ကလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစင် နေခဲ့သည်။

“ရပါတယ်၊ ငါ့အတွက်နဲ့ မပူနဲ့၊ ငါက နောက်ထပ် သုံးနှစ် တက်ရဦးမှာဆိုတော့ ဒီအတောအတွင်းမှာ ရှာလိုက်မယ်လေ”

“ရှာစရာမလိုပါဘူး မြတ်ဆုရယ်၊ ဆရာဝန်မချောချောလှလှ လေးကို ဘယ်သူမဆို မျက်စိကျမှာပဲ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း ခေါင်းခေါက် ရွေးရုံပါပဲ”

ကေမွန်သက်ပြောလိုက်မှ အောင်ပြည့်က သူ့ခေါင်းသူ ပွတ်နေ

၍ မြတ်ဆုဝေ လှမ်းရိုက်သည်။ ထိုတစ်နေ့သည် သူငယ်ချင်း လေးယောက် ပျော်ရွှင်စွာ ဆုံဖြစ်ခဲ့ရသည့်နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်သည်ကို တော့ လင်းခန့် မသိနိုင်ခဲ့။

အခန်း (၅)

နာရီကို ကြည့်လိုက်မှ လေးနာရီရှိနေခဲ့ပြီ။ မင်္ဂလာဆောင်ရှိ၍ ထင်သည်။ အလုပ်ပြန်ဝင်လာသော ထော်လာဂျီသံတွေ ကြားနေရသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း မင်္ဂလာဆောင်သွားရန် သတိရလိုက်သည်။ ခွန်မြဲထွန်းကို လာမည်ဟု ကတိပေးလိုက်၍ မဖြစ်မနေသွားမှ ဖြစ်မည်။ မကြာသေးမီက ပြန်လည်မှန်းဆဲမိသောအတိတ်ကြောင့် လူက မလန်းဆန်းချင်ခဲ့။ အတတ်နိုင်ဆုံး မေ့ထားချင်ပါလျက် တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်လည်သတိရခိုက်မှာ နှလုံးသားတစ်နေရာမှာ စူးစူးနှင့်နှင့် နာကျင်နေခဲ့သည်။ သံယောဇဉ်ဖြင့် နောင်ဖွဲ့ပြီး အမြတ်နိုးဆုံးချစ်ခဲ့ပါလျက် ကိုယ့်နှလုံးသားကို လမ်းခင်းလျှောက်သွားသည့်အဖြစ်၊ သူငယ်ချင်း ဘဝမှ တစ်စတစ်စခိုင်မြဲဖြစ်တည်လာသည့်အချစ်ကပင် ဒီမျှအထိ နာကျင်ခါးသီးမှုကို ပေးနိုင်လျှင် နောက်တစ်ကြိမ်ဖြစ်တည်လာမည့် အချစ်ဆိုသောအရာကို လင်းခန့်ကြောက်နေခဲ့သည်။ သူ့နှလုံးသားသည် ရေသေအိုင်တစ်ခုလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဆရာ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှာ နန်းကြည်ဖြူမျက်နှာလေး ပေါ်လာသည်။ သူ့နောက်မှာ အနက်ရောင် အထက်အောက်ဝတ်စုံနှင့် ခေါင်းပေါင်းအဝါနှင့် အရွယ်လတ်အမျိုးသမီးက ပလိုင်းလွယ်ပြီး ရပ်နေသည်။

“လာ မနန်းထူး၊ ဆရာကို လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆို”

ထိုအမျိုးသမီးက မဝင့်မရဲ ဝင်လာသည်။ ဗမာစကားမတတ်၍ ထင်သည်။ နန်းကြည်ဖြူ ပအိုဝ်းလိုပြောနေသည်။ အမျိုးသမီးက ဝင်လာခြင်းပင် သူ့ပလိုင်းအတွင်းမှာပါသော ဂေါ်ဖီထုပ်၊ မုန့်ညင်းရွက်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီးအချို့ကို သူ့အနီးမှာရှိသော စားပွဲတွင် တင်လိုက်သည်။ မျက်နှာမှာ မဝင့်မရဲအပြုံးတစ်ခုက ရှိနေသည်။

“ဆရာက သူ့ကလေးခေါင်းပေါက်တာကို ဆေးထည့်ပေးပြီး ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်တာကို ကျေးဇူးတင်လို့တဲ့၊ လက်ဆောင်လာပေးတာ”

နန်းကြည်ဖြူ စကားပြန်လုပ်နေသည်။

“ထိုင်ပါခင်ဗျ”

သူ့နေရာပေးသော်လည်း အမျိုးသမီးက ထိုင်မည့်ပုံမပေါ်၍ နန်းကြည်ဖြူအလိုက်တသိ ပြောသည်။

“မနန်းထူးက ယာခင်းထဲက ပြန်လာတာ ဆရာ၊ ထိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျေးဇူးပဲနော် မနန်းထူး”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

နန်းကြည်ဖြူနှင့် ရောယောင်၍ သူ့ကျေးဇူးလုပ်လိုက်ရသည်။ မဝ့်မရဲပြုံးပြပြီး ထိုအမျိုးသမီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဝေးဝေးရောက်မှ နန်းကြည်ဖြူက ရင်ဘတ်ကလေးဖိပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

“ဆရာ ကျွန်မကို ပွဲခပေးရမယ်”

သူနားမလည်၍ ဘာကိုလဲဟု ပြန်မေးဖြစ်သည်။

“ကျွန်မပြောလို့ ဒီအသီးအရွက်တွေ ရောက်လာတာ၊ စောစောပိုင်းက ဒီအမျိုးသမီး နည်းနည်းစိတ်ဆိုးနေတာ ဆရာရဲ့”

နည်းနည်းဆိုသော စကားကိုတော့ သူသဘောကျမိသည်။ ဒီရွာမှာ နည်းနည်းဖြစ်စေ၊ များများဖြစ်စေ၊ စိတ်ဆိုးသူ တွေ့ရခဲသည်။ အတော်အသင့် လူဦးရေရှိသော ရွာတစ်ရွာဖြစ်သော်လည်း ရန်ဖြစ်သည်ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့။ သူရောက်သည့်အချိန်မှစပြီး စကားကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောသံပင် မကြားရ၍ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ရွာလုံးလူမရှိဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ ရွာထဲမှာ အရက်သေစာ ရောင်းခွင့်မရှိတာလည်း ပါသည်။ အချိန်တိုင်းအလုပ်ကိုသာ အာရုံရှိပြီး စကားများများပြောလေ့မရှိသည့် အလေ့အကျင့်ကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ဒီလိုအကျင့်စရိုက်ရှိနေပါလျက် သူ့အပေါ်မှာ နည်းနည်းစိတ်ဆိုးသည်ဆို၍ သူ့အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။

“ဘာလို့ စိတ်ဆိုးတာလဲ ကြည်ဖြူ”

နန်းကြည်ဖြူရယ်သည်။

“ဆရာက သူ့ကလေးကိုခေါ်ပြီး နာအောင်လုပ်တယ်တဲ့၊ သူ့ကလေးက ယာခင်းထဲအထိ လိုက်ပြောတယ်တဲ့လေ”

သူအံ့ဩသွားမိသည်။ ရေကူးနေစဉ် ကလေးခေါင်းပေါက်၍ သူ့အတင်းအကျပ်လုပ်ပေးခဲ့ခြင်းကို ပြောဟန်တူသည်။ နန်းကြည်ဖြူကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည့်ခဏ နန်းကြည်ဖြူက သူ့ကြိုတင်သိကြောင်း ပြောသည်။

“ဆရာ လုပ်ပေးလိုက်တာကို ကျွန်မ သိတယ်၊ အိမ်နားက ကလေးလေးက ရေကူးတဲ့ထဲမှာ ပါတယ်လေ၊ သူတို့က ဒီလိုပဲလေ ဆရာ၊ တော်ရုံလောက်တော့ အနာတရလို့ မြင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မ ရှင်းပြလိုက်မှ သဘောပေါက်သွားပြီး ဆရာ့ကို ဆေးဖိုးလိုက်ပေးမယ်ဖြစ်တာ”

စောစောပိုင်းက ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးများက နန်းကြည်ဖြူအပြောကောင်း၍ ရောက်လာခြင်းဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ကြည်ဖြူမပြောဘဲ ထားလိုက်ရမှာ၊ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာပြီး ပြောမှာကို ကျွန်တော် နားထောင်ချင်တာ”

“သိပ်တော့ မပြောရဘူး ဆရာရဲ့၊ ဆရာက စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးတာလို့၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ရှင့်ကလေး ဒုက္ခရောက်မှာလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်တော့ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ငြိမ်သွားတော့တာ”

“ကလေးကလည်း ကျွန်တော် ဆေးထည့်ပေးတုန်းကတော့ ဘာမှ မပြောရဲဘူး၊ မုန့်တောင် ကျွေးလိုက်သေးတယ်”

“စိတ်ထဲမထားပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဒီမှာက ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေတတ်တာကလွဲရင် အားလုံးဖြူစင်ကြပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ သူတို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စမျိုးဆိုရင်တော့ လုပ်ပေးရမှာပဲ၊ တားမြစ်သင့်ရင် တားမြစ်ရမှာပဲ”

“ဆရာ့စိတ်ကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီညနေ မင်္ဂလာဆောင်သွားမယ် မဟုတ်လား ဆရာ”

“အခု သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မလည်း သွားမှာ၊ ဒါဆို ဆရာလာခဲ့နော်၊ ကျွန်မ သွားနှင့်မယ်”

နန်းကြည်ဖြူက ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားသည်။ အိမ်ပြင်ထွက်ရန် စိတ်ကူးသည်နှင့် တိုင်မှာချိတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီကို သတိရသည်။ မကြာခင် နေလုံးပျောက်တော့မည်။ အလင်းရောင်

ကွယ်ပျောက်သည်နှင့် အအေးဓာတ်က သိသိသာသာပိုလာတော့သည်။ မီးလင်းဖိုထားသော အိမ်တွင်းမှာက ကိစ္စမရှိသော်လည်း အိမ်ပြင်ထွက်လျှင် စူးရဲရဲအအေးဓာတ်က အသားထဲသို့ စူးစူးစိမ့်စိမ့် နေရာယူလာတတ်မြဲ။ အနွေးထည်နှစ်ထပ်လောက်ဝတ်ပြီးမှသာ သူ အပြင်ထွက်ရဲသည်။ လမ်းမပေါ်အရောက် မင်္ဂလာဆောင်သွားသူ တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စကို တွေ့သည်။ တောင်ပေါ်ရွာငယ်ဖြစ်၍ ရွာလယ်မှာ ဖောက်ထားသော လမ်းမရှည်ကပင် ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်းမရှိဘဲ ဆင်းလိုက်တက်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ကုန်းမော့မော့လေးကို တက်လာပြီး မကြာမီ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။ အိမ်အတွင်းပိုင်းမှာ လူစုစုရုံးရုံးရှိသည်မှလွဲပြီး ကိုယ့်အရပ်မှာလို မင်္ဂလာဆောင်မဏ္ဍပ်ရယ်လို့ မရှိ။ အိမ်အတော်များများက နှစ်ထပ်အိမ်များ ဖြစ်၍ အပေါ်နှင့်အောက်နှစ်ထပ်လုံးမှာ ဧည့်သည်အချို့ရှိသည်။ ဒီအရပ်မှာ အိမ်များကို သူသတိထားမိသည်။ ဗီရိုပုံဟု ပြောရမည် ထင်သည်။ ဗီရိုတစ်လုံးချထားသည်နှင့်တူသည့် အိမ်ကြီးများကို နေရာတိုင်းတွင် တွေ့ရသည်။

“ကြွပါ ဆရာလေး၊ နောက်တောင်ကျနေပြီ”

ခွန်မြထွန်းက ခရီးဦးကြိုပြုပြီး နေရာချထားပေးသည်။ သတို့သား၊ သတို့သမီးဟူ၍ မခွဲခြားနိုင်လောက်အောင် လူငယ်များ စုရုံးထိုင်နေကြသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအနေဖြင့်လည်း ထူးထူးခြားခြားမရှိဘဲ အားလုံးလိုလို ရိုးရာဝတ်စုံများသာ ဖြစ်သည်။ သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ စကားပြောနေကြ၍ မင်္ဂလာဆောင်နှင့်မတူဘဲ အေးအေးလူလူပိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေကြသည်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေလို၍သာ လာခဲ့ရသော်လည်း သူတို့ကြားမှာ လင်းခန့်အနေခက်

သည်။ ကြိုသွားနှင့်မည်ဟုပြောသော နန်းကြည်ဖြူပင် လူအများကြားမှာ ရှာမတွေ့ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မကြာခင် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်လာချ၍ စားသောက်ရင်း သူများစကားပြောသည်ကို နားထောင်နေရသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်က အကျဉ်းပဲ ဆရာလေး၊ မိဘတွေကလည်း သိပ်အပြေလည်ကြီးမဟုတ်တော့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ လက်ဖွဲ့တယ်လေ”

“ဆရာလေးတို့အရပ်မှာတော့ ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ကြမှာပေါ့”

ကိုယ့်အရပ်က ဓလေ့သဘာဝအကြောင်းကို သူတို့သိအောင် ပြောပြချင်သော်လည်း စကားကို ရေလည်အောင် နားမလည်မှာစိုး၍ အလွယ်တကူသာ ဖြေလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်မှာတော့ လုပ်ကြပါတယ်”

“ဒီမှာတော့ သိပ်ပြီး မလုပ်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်မယ့်ပိုက်ဆံကို ရင်းနှီးစားဖို့ ပေးတယ်လေ၊ အိမ်ထောင်ဦးကတည်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်အောင် နေဖို့ပေါ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆင်ပြေကြရင် ပြီးတာပဲ၊ အဓိကကတော့ သူတို့ချင်းဆုံမက်ပြီး ကောင်းကောင်းနေနိုင်ရင် ပြည့်စုံတာပေါ့”

ခွန်မြထွန်းက ဒိုက်ဦးမြို့မှာ ကိုးတန်းအထိ ကျောင်းနေခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ဗမာစကားကို ရေလည်အောင် ပြောတတ်သည်။ သူ့ကို ရှင်းပြနေ၍ ကျန်လူများက နားထောင်နေကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာဟူ၍ ထူးထူးခြားခြားမရှိလှဘဲ ပကာသနမပါသော ပွဲလေးတစ်ပွဲဖြစ်၍ သူသဘောကျမိသည်။

“ဒီရွာမှာ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ ဆရာ့ကို မေးတယ်”

ဘေးချင်းကပ်စကားဝိုင်းမှ လူကြီးတစ်ဦးက မေး၍ ခွန်မြဲထွန်း ပြန်ပြောသည်။

“လိုတာရှိလည်း ပြောပါတဲ့၊ သူတို့ကတော့ ဆရာပြောမှ သိမှာတဲ့”

တစ်ဖက်လူတစ်ခွန်းပြောတိုင်း ခွန်မြဲထွန်းက တစ်ခါပြန်ပြော သည်။

“အားကြီးအေးတော့ နေရတာ ပျော်ရဲ့လား၊ အစာစားလို့ရော အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုပြီး မေးမေးနေတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း လိုအပ်တာရှိရင် ပြောမှာပါ”

“ကျန်းမာရေးဆိုတာက ကျုပ်တို့အရပ်မှာက သိပ်ပြီးမဖြစ်လို ဘူး။ အသီးအရွက်စားတယ်လေ၊ တောင်တွေ၊ တောတွေရှိတော့လည်း လေက သန့်ရှင်းတယ်ပေါ့”

ထိုစကားတစ်ခွန်းကိုတော့ သူပြန်လည်ရှင်းပြချင်မိသည်။ ရွာထဲ မှာရှိသည့် အိမ်တိုင်းလိုလို ညရောက်လျှင် မီးဖိုထားလေ့ရှိပြီး မီးခိုး ထွက်ပေါက်ဟူ၍လည်း သီးသီးခြားခြားမတွေ့ရ၍ ထိုအချက်က ကျန်းမာရေးနှင့်မညီညွတ်သည်ကို သတိထားမိသည်။ မကြာခဏ အသက်ရှူကျပ်၍ ရောက်လာတတ်သော လူနာအချို့လည်း တွေ့ဖူး သည်။

“တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်၊ ညဘက်မှာ မီးဖိုအိပ်လေ့ရှိတော့ မီးခိုး ငွေ့တွေ ရှူမိနေတာတော့ မကောင်းဘူးခင်ဗျ”

ပြောသင့်၊ မပြောသင့်ချိန်ဆနေရင်းမှပင် သူပြောလိုက်မိသည်။ ရွာထဲမှာရှိသည့် အိမ်တိုင်းလိုလို ခိုင်ခန့်သည့် အုတ်တိုက်အိမ်များချည်း

သာဖြစ်၍ မီးခိုးထွက်ပေါက်လည်း နည်းသည်။ ညဆိုလျှင် အေးလွန်း ၍ ပြတင်းပေါက်မှန်သမျှလည်း ပိတ်ထားကြသည်က များသည်။ မီးဖိုဆောင်အတွင်းမှာတော့ မီးမပြတ်ဖိုထားလေ့ရှိသည်။

“ဟုတ်ပါ့မလား ဆရာလေးရဲ့၊ ကျုပ်တို့ မီးဖိုတွေက မီးခိုး မထွက်ဘူးလေ၊ ထင်းသားကောင်းကောင်း၊ အတုံးကြီးကြီးကိုပဲ သုံးထား တာဗျ၊ မီးဖိုဆောင်ကလည်း ရှိနေတာ”

ခွန်မြဲထွန်းက မယုံသလို မေးသည်။

“ထွက်တယ် ကိုမြဲထွန်း၊ သေချာချင်ရင် ညရောက်တဲ့အခါ မီးခိုးထွက်လို့ရတဲ့ အပေါက်ငယ်လေးတွေရဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်ကို ကြည့်လိုက် ဗျ၊ မီးခိုးထွက်ထားလို့ အမည်းရောင်ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိမ့်မယ်၊ မှိုင်းပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒါတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့လည်း မြင်နေတွေ့ နေတာပဲ၊ မှိုင်းက ဒုက္ခပေးသလား ဆရာလေး”

“မှိုင်းဆိုတာကလည်း မီးခိုးက ဖြစ်သွားတာပဲ၊ အန္တရာယ်ရှိ တာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အိမ်ဆောက်ရင် မီးခိုးခေါင်းတိုင်ထည့်ဖို့ သတိပေးရမှာပေါ့”

ခွန်မြဲထွန်း သဘောပေါက်သွားပြီး အခြားသူများကိုပါ ပြန်ရှင်း ပြနေသည်။ အနီးအပါးမှာရှိနေသူအားလုံး နားထောင်နေကြ၍ ပြောရ ကျိုးနပ်သွားသည်။

“ဆရာလေး ပြောသလို အိမ်တိုင်း၊ အိမ်တိုင်း ညဆိုမီးခိုး ထွက်ပေါက်တော့ ထားမှ ဖြစ်မယ်နော်”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့အရပ်က ထမင်းဟင်းချက် တာက ပြဿနာမရှိဘူး၊ လျှပ်စစ်မီးအသုံးများကြတယ်ဆိုတော့၊

မီးလင်းဖို့ထားတာလေးတစ်ခုပဲ၊ ညအိပ်ချိန်ကလည်းဖြစ်တော့ တစ်ညလုံး ရှူရှိုက်နေရတာလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ဆရာလေးပြောမှ သတိထားမိတယ်၊ ကျုပ်ပြောလိုက်ပါဦးမယ်”

သူမဂံလာဆောင်လာကျိုးနပ်သွားသည်။

“ဆရာလေး စကားလည်းပြော၊ မုန့်လည်းစား”

“ဟိုမှာလေ၊ သတို့သမီးနဲ့ သတို့သား”

လူငယ်ဝိုင်းမှာ သီးခြားစီထိုင်နေသော်လည်း မျက်နှာလေးနှစ်ခုက စေ့စေ့ကြည့်လျှင် သိသာသည်။ အနည်းငယ်ရှက်ယောင်သမီးပြီး တစ်ချက်၊ တစ်ချက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝေခနဲကြည့်လိုက်သောအကြည့်များက သိသာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဆင်ပြေတဲ့အိမ်မှာ လိုက်နေလို့ရတော့ ကောင်လေးအိမ်မှာ လိုက်နေရမှာ၊ ကောင်လေးက မိသားစုနည်းတယ်လေ”

ခွန်မြထွန်းစကားပြောနေဆဲမှာပင် အနက်ရောင်ရိုးရာဝတ်စုံဝတ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရယ်ပြနေ၍ သူကြည့်လိုက်မိသည်။ ဖျတ်ခနဲအကြည့်မှာ မမှတ်မိသော်လည်း သေသေချာချာကြည့်မှ နန်းကြည်ဖြူမှန်း သိလိုက်သည်။ အနက်ရောင်များသာ ရောနေ၍ အားလုံးဆင်တူယိုးမှားဖြစ်ပြီး နန်းကြည်ဖြူကို ရှာမတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မီးရောင်အောက်မှာ ကြည်လင်ဝင်းပသော အသားအရေက အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်နေခဲ့သည်။ သက်ကြီးပိုင်းမှလွဲပြီး မိန်းကလေးငယ်ရွယ်မှန်သမျှ အသားဖြူသူများသည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။ နန်းကြည်ဖြူက စကားဝိုင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူရှိရာရောက်လာသည်။

“အတော်ပဲ၊ ဆရာမလာတော့ ဆရာစကားပြောဖော်ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က ဆရာလေး ပျင်းနေမှာစိုးလို့ ဧည့်ခံပေးနေရတာ”

ခွန်မြထွန်းက ပြောပြောဆိုဆို တစ်ဖက်စကားဝိုင်းဆီ ပြန်လှည့်သွားသည်။ တမင်ထားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဆရာ့ကိုတွေ့တော့ စကားလာပြောပေးမလို့ပဲ၊ သူတို့က ခုလိုချိန်မှ ဆုံတုန်းကြုံတုန်းစကားပြောရတာဆိုတော့ ပြောလို့မကုန်ဘူး” နန်းကြည်ဖြူက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဝင်ဆုံသူ ဖြစ်သည်။

တစ်ရွာလုံးနှင့် ခင်ခင်မင်မင်ရှိသည်။

“မဂံလာဆောင်က ရိုးရိုးလေးပဲနော်”

နန်းကြည်ဖြူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“နေခင်းမှာ လုပ်တဲ့ပွဲတွေမှာတော့ ဝက်သားတို့၊ ငါးတို့နဲ့ ဧည့်ခံတာရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသိအမှတ်ပြုတာလောက်ပဲ ရှိတာ၊ တခြားအရပ်တွေမှာလိုတော့ အိပ်ရာခမ်းနားတွေ ဘာတွေနဲ့ ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ လို့ စကားပြောနေတာမျိုး မရှိဘူးဆရာရဲ့၊ လူငယ်ချင်း ချစ်ကြိုက်ပြီး ယူကြတာများတော့ ပြေလည်အောင်ပဲ လုပ်ပေးလိုက်ကြတာလေ”

“ကောင်းပါတယ်၊ အလုပ်လည်းရှင်း၊ စိတ်လည်းရှင်းတာပေါ့”

စကားပြောနေဆဲ ခွန်သိန်းထွန်းတို့အဖွဲ့တွေ ရောက်လာပြန်သည်။ လက်ထဲမှာလည်း ကင်မရာတစ်လုံးပါလာသည်။

“ဆရာနဲ့ ဆရာမကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးမယ်”

“မရိုက်ပါနဲ့ ခွန်သိန်းထွန်းရာ၊ ဆရာမကို အားနာပါတယ်” နှစ်ယောက်တည်းရိုက်မှာဖြစ်၍ နန်းကြည်ဖြူကို အားနာမိသည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာလည်း စိုးသည်။

“ကျွန်မကို လွှဲမချပါနဲ့နော်၊ ဆရာ့မြေပြန့်က တစ်ယောက်ကို သာ အားနာပါ”

နန်းကြည်ဖြူ ပြန်နောက်နေ၍ အားလုံးရယ်ကြသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ၊ မြေပြန့်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ ကြည်ဖြူ ခွင့်ဖြုရင် ကြိုက်သလောက်ရှိပါ”

ပြောမရသည့်အဆုံး သူခွင့်ပေး လိုက်၍ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရိုက်သည်။

“တော်ပါပြီ၊ ဆရာမက သိပ်ရိုက်ရင် စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်”

ခွန်သိန်းထွန်းနှင့် နန်းကြည်ဖြူက အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်၍ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စကားမပြောရဲသည်ကို သတိထားမိသည်။ အထူး သဖြင့် ခွန်သိန်းထွန်း၏ အကြည့်က ထူးခြားသလိုရှိသည်။

“ဆရာက ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းကိုလာရမှာ၊ ဒီမှာ လူကြီးတွေနဲ့ ဆိုတော့ စကားပြောရတာ မလွတ်လပ်ဘူးပေါ့”

“ရပါတယ်၊ ဆရာက လူကြီးဆိုတော့ လူကြီးဝိုင်းမှာပဲ နေရ မှာပေါ့”

“ဒီလိုလည်း မပြောနဲ့လေ၊ ဆရာက လူကြီးမဟုတ်သေးပါ ဘူး၊ ဟိုမှာ ကောင်မလေးတွေပြောနေတယ်၊ ဆရာက ကိုရီးယား မင်းသားနဲ့ တူတယ်တဲ့”

ခွန်သိန်းထွန်း နောက်နေသည်။ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဘက် လှည့်ပြီး ပြော၍ ဗမာစကားနားလည်သူ တချို့က ရှက်စနိုးဖြစ်နေ ကြသည်။ ခွန်သိန်းထွန်းက တောင်ကြီးတက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသား ဖြစ်၍ စကားပြောလည်း သွက်လာသည်။ သူဝင်လာမှ စကားဝိုင်း က ပိုပြီး စိုပြည်သွားသည်။

“လာပါ ဆရာလေးရာ၊ ဟိုဘက်သွားမယ်၊ ဒီနားဆိုတော့ ပျော်စရာမကောင်းဘူး၊ ဆရာမလည်း ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

ခွန်သိန်းထွန်းအဆွယ်ကောင်း၍ သူ့ရော၊ နန်းကြည်ဖြူပါ လူငယ်ဝိုင်းထဲ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သီချင်းတွေဆိုကြ၊ စကားတွေ

ပြောပြီး ရယ်ကြ၊ မောကြဖြင့် အချိန်လင့်သွားခဲ့သည်။ သူတို့စကားကို နားမလည်သည့်အခါလည်းရှိ၊ နားလည်သည့်အခါလည်းရှိ၍ အလိုက် သင့် ရယ်နေရသည်။ အတော်ကြီးအချိန်လင့်မှသာ နန်းကြည်ဖြူ သတိပေး၍ နှစ်ယောက်လုံး နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ခွန်သိန်းထွန်း ပါ အဖော်အဖြစ်လိုက်ပေးခဲ့သည်။ သုံးယောက်သားစကားတပြောပြော လျှောက်လာကြသည်။ ညဘက်ဖြစ်သော်လည်း သစ်ပင်များမရှိအောင် ရှင်းလင်းထား၍ မြေပြင်လမ်းက ပြောင်ရှင်းနေသည်။ လမ်းလျှောက် ၍ပင် ကောင်းသေးတော့သည်။ လျှပ်စစ်မီးအရောင်လည်းရှိ၊ လဆန်း ရက်လည်းဖြစ်၍ လကလည်းသာနေသည်။ အဝေးမှ တောင်တန်း ကြီးများကိုပင် မည်းမည်းအရိပ်ကြီးများအဖြစ် မြင်နေရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရွာက သီးသီးခြားခြားနေရင် ပျင်းစရာကြီးဗျ၊ ရောရောထွေးထွေးနေမှ ပျော်ရမှာ၊ ဒီရွာမှာ ယောက်ျားအတော်များ များက ဗမာစကားထိုက်သလောက် ပြောတတ်တယ်ဆရာ၊ မိန်းမကြီး တွေကသာ သိပ်ပြီး မပြောတတ်တာ”

ခွန်သိန်းထွန်းပြောမှ သူအံ့ဩနေသည်။ စောစောပိုင်းက စကား ဝိုင်းမှာ ဗမာစကားပြောတတ်သူတွေ ပါမည်ထင်သည်။ အနေထိုင် အေးဆေးကြသည်လည်း ဖြစ်မည်။

“နေချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ကလည်း အလုပ်နဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း တာဝန်နဲ့ဆိုတော့ ဆုံဖြစ်တဲ့အချိန်က နည်းတာပေါ့”

“ညဆိုရင် အားတယ်ဗျ၊ ဥပုသ်ရက်ကလွဲရင် ညတိုင်းအားပါ တယ်၊ ဥပုသ်အကြိုညမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေအားလုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားအိပ်ကြတာ၊ အဲဒီညတစ်ညလုံး ချက်ပြုတ် ပြီး နောက်တစ်နေ့ ဥပုသ်လာစောင့်မယ့်လူကြီးတွေကို ကျွေးမွေးပြုစုတာ”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းတဲ့ အလေ့အကျင့်ပဲ”
 ဘာသာရေးအပေါ် အလေးအနက်ထားမှုနှင့် လူကြီးသူမများ
 အပေါ် လေးစားရိုသေမှုကိုတော့ သူချီးကျူးလိုက်မိသည်။
 “အမြဲတမ်း ဒီလိုအလေ့အကျင့်ရှိတာလား”
 “ဝါတွင်း ဝါပ ဒီအတိုင်းပါပဲ”
 ခွန်သိန်းထွန်းပြောစဉ် သူအံ့ဩရသည်။ အစဉ်အလာတစ်ခုကို
 ထိန်းသိမ်းရုံသာမက ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းမှုကလည်း အတုယူ
 စရာ ကောင်းနေခဲ့သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ သူအံ့ဩခဲ့ရသည်။
 “ကျွန်တော်တို့ ရွာရဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲဆိုတာ ရှားပါတယ်။ အလှူ
 ပွဲတွေ၊ ရိပ်သာပွဲနဲ့ ပဋ္ဌာန်းပွဲတွေမှာပဲ လူငယ်တွေ စုစုရုံးရုံးပျော်ကြ
 ရတာ၊ ကျန်တဲ့အချိန်တွေကတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊ ညဆို
 စကိုင်နက်ကြည့်၊ တီဗွီကြည့်၊ ဈေးနေ့မှာ ဈေးရောင်း၊ ဈေးဝယ်
 ဒါပဲလေ ဆရာ”
 ရွာခလေ့ကို ခွန်သိန်းထွန်း အကြမ်းဖျင်း ပြောပြသည်။ နန်းကြည်ဖြူ
 နှင့်သူက နားထောင်သမားဖြစ်ပြီး တစ်ခါတလေမှသာ သိလိုသမျှ
 မေးဖြစ်သည်။
 “ကျွန်တော်တို့အရပ်က ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နေထိုင်
 မကောင်းဖြစ်တာနည်းတော့ ဆရာလည်း ဆေးကုရတာ ငြီးငွေ့မှာပေါ့”
 “ငြီးငွေ့တယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်ဆေးကုချင်
 တိုင်း နေမကောင်းဖြစ်သူတွေ များပါစေလို့တော့ ဆုမတောင်းချင်ပါ
 ဘူး”
 ခွန်သိန်းထွန်း တဟားဟားရယ်သည်။ ဆရာကလည်း ပြော
 တော့မယ်ဟု နန်းကြည်ဖြူက တိုးတိုးပြောသည်။

“ဟဲဟဲ ဆရာမကတော့ မနားရဘူးနော်၊ ကျွန်တော်တို့ရွာက
 အမျိုးသမီးတွေအတွက်တော့ ဆရာမက မရှိမဖြစ်ပဲ”
 ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးများကို ရည်ရွယ်ပြောပုံရသည်။
 ခွန်သိန်းထွန်းက ပျော်ပျော်နေတတ်ပုံ ရသည်။
 “နောက်ဆို ခွန်သိန်းထွန်းအမျိုးသမီးလည်း ပါလာမှာပေါ့”
 နန်းကြည်ဖြူ ပြန်နောက်သည်။
 “ဟဲဟဲ ကျွန်တော်က မရွေးရသေးဘူးဗျာ၊ တောင်ကြီးရောက်
 နေတာဆိုတော့ တက္ကသိုလ်တစ်ခုလုံး လိုက်ကြည့်ပြီး မျက်စိလှုံနေ
 တာ”
 “သေသေချာချာကြည့်ပေါ့”
 “ကြည့်တိုင်းလည်း မမြင်ဘူးဗျာ၊ တစ်ခါတလေမှ သူ့အလိုလို
 မြင်လာတာ”
 နှစ်ယောက်သား အတိုင်အဖောက်ညီနေ၍ သူငြိမ်နေလိုက်
 သည်။
 “ကျွန်တော်က အခုရွာမှာနေရတာ ပိုပျော်သလိုပဲ”
 စကားအသွားအလာက တစ်စုံတစ်ရာကို ရည်ရွယ်မှန်း သူ
 သဘောပေါက်သလို နန်းကြည်ဖြူလည်း ရိပ်မိပုံရသည်။ နန်းကြည်ဖြူ
 ပါးနပ်စွာ ပြောသည်။
 “ကိုယ့်ရွာကတော့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်တာပါပဲ၊ ကျွန်မ
 လည်း အလုပ်တာဝန်ကျလို့သာ နေရတယ်၊ ပြန်ချင်တာပဲပေါ့၊ ဆရာ
 လည်း ပြန်ချင်တယ်နော်”
 သူ့ကိုပါ စစ်ကူတောင်းနေ၍ ရယ်နေလိုက်ရသည်။
 “ဆရာပြန်လည်း ကျွန်တော်လိုက်လည်မယ်၊ ဆရာမပြန်ရင်
 ရော လိုက်လို့ရမလား”

“အိမ်က ယောက်ျားလေးဧည့်သည် လက်မခံဘူး”

“တကယ်လား ဆရာမ”

“အလကားနောက်တာပါ။ ကိုသိန်းထွန်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ရွာလုံး လိုက်လည်လို့ရတယ်”

“တစ်ရွာလုံးခေါ်ရင်တော့ အားနာစရာ ဆရာမရယ်၊ စကားကောင်းနေတာနဲ့ အိမ်ရှေ့တောင် ကျော်သွားပြီ”

ခွန်သိန်းထွန်းက သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်သည်ကိုပင် မသိရလောက်အောင် စကားကောင်းနေခဲ့သည်။ ညအလင်းရောင်ထဲမှာ ပုံစံဆင်တူ အိမ်များဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း သတိမထားဖြစ်ခဲ့။

“ဆရာနဲ့ ဆရာမက လမ်းသိပ်မကွာတော့ အတူတူသွားလို့ ရတယ်၊ ကျွန်တော် နေခဲ့တော့မယ်”

ခွန်သိန်းထွန်းက ပြောပြောဆိုဆို ခြေဦးလှည့်ပြီး ကျန်ရစ်သည်။ အိမ်ခြေနည်းပါးသော်လည်း တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် မဝေးလှ၍ သူနှင့် နန်းကြည်ဖြူ ဆက်လျှောက်လာဖြစ်သည်။ ယခင်နေ့များက အပြင်ထွက်လျှင် ဆိုင်ကယ်ယူလာဖြစ်သော်လည်း မင်္ဂလာဆောင်အိမ် တစ်အိမ်တည်းသာ သွားမည်ဖြစ်၍ တမင်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နန်းကြည်ဖြူနေသည့်အိမ်က ရှေ့နားမှာပင် ဖြစ်သည်။

“ရှေ့ဆို ရောက်ပြီနော်၊ ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ ဆိုင်ကယ်မယူခဲ့တာလဲ”

“သိပ်မဝေးဘူးဆိုပြီး မယူခဲ့တာ တမင် လမ်းလျှောက်ချင်တာလည်း ပါတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်၊ ဒီလောက်အေးနေတာ လမ်းလျှောက်မှ အချမ်းပြေတာ”

အအေးဓာတ်က ပိုကဲလာပြီဖြစ်၍ နန်းကြည်ဖြူ ပြောသည်။ မကြာမီ နန်းကြည်ဖြူ အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မသွားပြီနော် ဆရာ၊ သူများမင်္ဂလာဆောင်က ပြန်လာပြီး ဆရာစိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ဦးနော်”

နန်းကြည်ဖြူက အိမ်ထဲဝင်ကာနီး နောက်နေသေးသည်။

“အတူတူချင်းပဲ မနောက်ပါနဲ့၊ စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေချည်းပဲဆိုတော့ အကောင်းတွေချည်းပဲ၊ စိတ်ကူးယဉ်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

သူပြန်ပြောလိုက်မှ လက်ကလေးပြပြီး နန်းကြည်ဖြူ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ အမှတ်မထင်ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းက သူ့နှလုံးသားကို ပုတ်နှိုးလိုက်သလို ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရခိုက် သူ့ခြေလှမ်းများ လေးပင့်သွားခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ရောက်ခါနီး ကုန်းတက်ကလေးကိုပင် အပန်းတကြီး တက်နေရသလို ထင်လိုက်ရသည်။ မီးပိတ်ထား၍ မှောင်နေသော ဆေးခန်းအိမ်ကလေးအတွင်း သူဝင်လာခဲ့သည်။ အနေကြာ၍ လက်မှန်းရနေပြီး မီးခလုတ်ကို သူစမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ မီးများလင်းလာမှ သူ့အိမ်ကလေး၏ အနွေးဓာတ်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝခံစားရန် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒီညလည်း သူထမင်းစားဖြစ်မည်မဟုတ်၊ အေးစက်နေသည့် ထမင်းအိုးကို ဖွင့်ကြည့်ချင်စိတ်ပင် ရှိမနေခဲ့။ ယခင်နေ့များက ဗိုက်ဆာနေသည့်အခါ မျိုးမှာ ထိုအေးစက်စက်ထမင်းကိုပင် တစ်ယောက်တည်း ကြိုတင်မှိုတ်မျိုချဖြစ်သည်။ စိတ်လိုလက်ရ ချက်ပြုတ်စားချင်သည့်နေ့မျိုးမဟုတ်လျှင် ထမင်းတစ်အိုးချက်ပြီး နှစ်ရက်ခန့်စားလေ့ရှိသည်။ အပူချိန်သည် ဒီဂရီအောက် မကြာခဏ ကျဆင်းလေ့ရှိသော ဒီလိုအရပ်မျိုးမှာ ထမင်း

ဟင်းသိုးသည်မရှိလှ၊ ထိုအချက်ကပင် သူ့အတွက် တစ်ပန်းသာနေခဲ့သည်။ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်မှ ကော်ဖီနှင့် မုန့်စားလာပြီဖြစ်၍ သူ့အတွက် ညစာမလိုတော့ပြီ။ တီဗွီခလုတ်ကို ဖွင့်မည်စိတ်ကူးသော်လည်း ကြည့်ချင်စိတ်မရှိ၍ အနားမှာရှိနေသော ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သတင်းခေါင်းစဉ်တွေကိုသာ သူလိုက်ကြည့်သည်။ ဒီတစ်ညမှာတော့ သူ့စိတ်တွေ တည်ငြိမ်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ကူလှ၊ ရိုးရှင်းသော မင်္ဂလာဆောင်ပွဲတစ်ခုက ပကာသနကင်းသော ဧည့်ခံမှု၊ သတို့သားနှင့် သတို့သမီး၏ ရှက်ရိပ်စွန်းထင်းသော်လည်း ပူပင်ကြောင့်ကျ ကင်းစင်သည့် မျက်နှာလေးများ အရာအားလုံးက သူ့အတွေးအာရုံမှာ တစ်လှည့်စီ ပေါ်နေသည်။ ကြည်နူးဖွယ်ရာဖြစ်ပါလျက် အိမ်အပြန်လမ်းမှာ အမှတ်မထင် နန်းကြည်ဖြူပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းက သူ့စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။

ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားမှာ သူ့မေ့ပစ်ချင်သော အရာများစွာရှိခဲ့သည်။ ထိုအရာအားလုံးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှုလည်း ပြန်မတွေးချင်လောက်အောင် သူနာကျည်းခဲ့သည်။ ဒီတစ်ညမှာတော့ သူ့အတွေးတွေ ပြန်ကျဲနေဦးတော့မည်။

အခန်း (၆)

အနက်ရောင် ကတ္တရာလမ်းမထက်မှာ တရုတ်စံကားပန်းပွင့်ကြွေများ ဖွေးဖွေးလှုပ်ရှိနေသည်။ အနက်ရောင်ပေါ်မှာဖြစ်၍ အဖြူရောင်ပန်းပွင့်များက ထင်သာမြင်သာ ရှိလှသည်။ ရောင်လွဲမရ၍ ပန်းပွင့်များပေါ် ဖြတ်နင်းခိုက် ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ပြန်နင်းရသလို နာနာကျင်ကျင် ရှိလှသည်။ နှမြောတသစ္စာဖြင့် ခြေလှမ်းတို့ကို နောက်ပြန်အလှည့် အနီရောင်အဆောက်အဦကြီးက ကျောဘက်မှာ ခုံခုံထည်ထည်ကြီး ရှိနေပြန်သည်။

ထိုအဆောက်အဦအတွင်းမှာ မကြာသေးမီက သူရှိနေခဲ့သည်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရသည်။ ထိုအဆောက်အဦ၏ အခန်းတစ်ခုအတွင်းမှ စကားသံများကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။

“သူက ကေမ္မန် သူငယ်ချင်းလင်းခန့်ပါ ဆရာ၊ ရှမ်းပြည်နယ် ဟိုပုံးမှာ ကျန်းမာရေးမှူးတာဝန်ကျနေတာ၊ မကွေးအခြေခံကျန်းမာရေး တက္ကသိုလ်က လူထုကျန်းမာရေးသိပ္ပံဘွဲ့နဲ့ ကျောင်းဆင်းခဲ့တာလေ”

“ဪ ဟုတ်လား”

အပြုံးနှင့် ထပ်တူကမ်းပေးလာသောလက်ကို ဆွဲယူနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းဟူသော စကားအသုံးကိုတော့ သတိထားမိလိုက်သည်။

“ကိုလင်း၊ ဆရာက ဒေါက်တာမိုးမြင့်လတ်တဲ့၊ ဒီဆေးရုံမှာ အချိန်ပိုင်းထိုင်တာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” အသက် အရွယ် မတိမ်းမယိမ်းဟု ခန့်မှန်းမိသော်လည်း လေးစားမှုဖြင့် နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“ဆရာက ကေမ္မန်ကို အမြဲတမ်း ကူညီတယ် ကိုလင်း”

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်နေ ဟန်ထားရှိသူဖြစ်၍ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝမည်ဟု ယုံကြည်လိုက်မိ သည်။ သူငယ်ချင်းဟူသော စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ စိတ်ထဲမတင် မကျ ဖြစ်လိုက်မိသည်။ ပကတိပင် သေးလွန်းသော ကေမ္မန်မျက်နှာ နှင့် ဒေါက်တာမိုးမြင့်လတ်ဆိုသူ လူတစ်ယောက်၏ ရည်မှန်ယဉ်ကျေး သော စကားလုံးများ၏ အဟန့်အတားကြောင့်သာ သူငြိမ်နေခဲ့မိသည်။

“ခင်ဗျားတို့သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်းကို ကေမ္မန်က မကြာ ခဏပြောပြပါတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရိုင်းပင်းကြတာရော၊ ဝါသနာနဲ့ ကြိုးစားကြတာရော၊ ကျွန်တော် တကယ်လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကေမ္မန်ကို အမြဲအားပေးပါတယ်၊ ကေမ္မန်က အားငယ်တတ်တယ်ဗျ”

မကြာခဏ အမြဲဆိုသော စကားလုံးများက နှစ်ဦးကြားမှ ရင်းနှီး မှုကို ပြနေသည်။ နှစ်ယောက်ချင်းဆုံခိုက်မှာ ရေရေရာရာမေးဖြစ်ဖို့ စောင့်ဆိုင်းဆဲ ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းက ကိုယ့်ခြေလှမ်းတို့ ကို ဦးလှည့်စေခဲ့သည်။

ထိုသို့ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သူက ကေမ္မန်သာ ဖြစ်သည်။

“လာ ကိုလင်း၊ ကေမ္မန် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ကိုလင်းကို လက်ဖက်ရည်လည်း တိုက်မယ်”

နှစ်ယောက်သားစကားပြောခွင့်ကို ကေမ္မန် ဖန်တီးပေးသည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

“ဆရာ့ကို အားမနာနဲ့ ကေမ္မန်၊ အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောပါ၊ ဆရာရှိနေဦးမှာပဲ”

ဘယ်လိုလဲဟု စိတ်ထဲ စနောင့်စနင်းဖြစ်ရသည်။ စကြိုလမ်း တစ်ခုမှာ နှစ်ယောက်ယှဉ်လျှောက်လာခိုက် ထူးထူးခြားခြား ကေမ္မန် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ တစ်နှစ်မှာ နှစ်ကြိမ်လောက်သာ တွေ့ခွင့်ရ သော ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် ဒီမျှလောက် ပြောစရာစကားလုံး ရှားပါးနေပြီထင်သည်။ ယခင်တွေ့ဆုံစဉ်က အပျော်မျက်နှာလေးက အံ့ဩစရာ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ အထူးသဖြင့် စိတ်ထဲရှိသမျှကို အလွယ်တကူ ဖမ်းယူလိုရသည့် ကေမ္မန်မျက်လုံးများမှာ ပျော်ရွှင်မှု အရိပ်အယောင်များ ပျောက်ဆုံးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော အရပ်ဒေသမှ ရောက်လာသော ချစ်သူအပေါ် ကြိုဆိုမှု က ဒီမျှလောက် မအေးစက်သင့်ဟု သူထင်သည်။

“ကေမ္မန် ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

တိုးလျှသော ကေမ္မန်စကားသံအဆုံး သူ့အသံက ကျယ်လွန်းစွာ ထွက်လာခဲ့သည်။ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် မတန်တဆ ခုန်လွန်းသော ရင်ခုန်သံ က ထိုအသံထက်ပင် ကျယ်လောင်နေမည်ဟု သူထင်လိုက်မိသည်။ အဆုံးအစမရှိသော စကားကို ပြန်လည်မေးခိုက် ကေမ္မန်မျက်နှာက မုန်တိုင်းဆင်သည့် ကောင်းကင်လို အုံ့မှိုင်းနေခဲ့သည်။

“ကေမ္မန်တို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ပြောတာ”

ကေမွန်မျက်နှာက အနည်းငယ် တင်းမာနေသယောင် ရှိသည်။ ပူထူဖိန်းရိန်းသော ခံစားမှုဖြင့် ကေမွန်မျက်နှာကို ထပ်မံကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကေမွန်၊ တို့နှစ်ယောက် သူစိမ်းတွေမဟုတ်ဘူးလေ”

“ကေမွန်တို့ သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်ခင်ကြရအောင် ဒါမှမဟုတ် ကိုလင်း ကေမွန်ကို အပြီးတိုင် မေ့လိုက်ပါ”

“မဟုတ်သေးဘူး ကေမွန် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ရှင်းအောင် ပြောဦး”

ငိုမလိုမျက်နှာက ဇွတ်မှိတ်တင်းထားမှန်း သိသာလှသည်။ ရင်ထဲပူလောင်မှုဖြင့် တုံ့ပြန်မေးခိုက် ခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းသည်။

“ကေမွန် ဘာမှ မပြောချင်ဘူး၊ ကိုလင်း ထင်ချင်သလိုထင်၊ မကျေနပ်ရင် ကေမွန်ကို အားရပါးရရိုက်ခဲ”

အဖြေက ရှင်းနေသည်။ အကြောင်းအရာမျှလောက်ကိုပင် မပြောပြနိုင်ဟု ဆိုသည့်နောက် ရှေ့ဆက်စရာ စကားလုံးမရှိတော့ပြီ။ ရင်ထဲ ခံပြင်းနာကျင်မှုက နှလုံးသွေးတို့ကို ဆူပွက်လှမတတ်ခံစားရသည်။ အချစ်တစ်ခုတည်းမဟုတ်ပါဘဲ ထားရှိခဲ့သော မေတ္တာ၊ စေတနာနှင့် ဖြစ်တည်ခဲ့သော သံယောဇဉ်တို့က ထိုမျှနှင့် အလွယ်တကူ ပြီးစီးသွားလိမ့်မည်ဟု သူမထင်ခဲ့မိ၊ နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းကို သူမေးဖြစ်သည်။

“ဒါဆို မင်းခုနစ် ဆရာဝန်ဆိုတဲ့သူနဲ့”

ခေါင်းညိတ်လိုက်သလား၊ ခေါင်းခါလိုက်သလားမကွဲပြား၊ အနားမှ ပြေးထွက်သွားသည်ကိုသာ သတိထားလိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲ

ခံပြင်းမှုကြောင့် တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်မိသည်။ လက်သီးနှစ်ဖက်က အလိုလို ဆုပ်မိလျက်သား ဖြစ်သည်။ ခြေထောက်တို့ ခိုင်မာစွာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့၍သာ သူမားမားမတ်မတ် ရပ်နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခံစားမှုကြောင့်ဆိုလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ကျသွားမည် ထင်သည်။ ချစ်ခဲ့မိသော နှလုံးသား အပြင် ယောက်ျားမာနကို ထိခိုက်စေသည့် အကြောင်းရင်းကြောင့်လည်း ပါသည်။ တွေ့ချင်လို့ပါဟူသော စကားတစ်ခွန်းကို ယုံမှတ်၍ အလုပ်တွေအားလုံးကို ထားပစ်ခဲ့ရသည်။ တာဝန်ခံဆရာဝန် သင်တန်းသွားနေ၍ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်စွာ လွှဲအပ်ခဲ့သည့် အလုပ်များ အားလုံးကို အပြာဝတ်သူနာပြုမကြီးနှင့် ထပ်မံလွှဲအပ်ရသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ စကားတစ်ခွန်းဖြင့် မိုက်ရှူးရဲဆန်စွာ လုပ်ခဲ့မိသည့်ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို ပြန်ရှုက်လာသည်။ တောအဆင့်ဆင့် တောင်အဆင့်ဆင့်ကို ဖြတ်၍ ရထားတစ်တန်း၊ ကားတစ်တန်းဖြင့် မအိပ်မနေ လာခဲ့ရသည့်ခရီး၏ ပင်ပန်းမှုကလည်း ကိုယ့်ကို လှောင်ပြောင်နေသည်။

ဖြစ်သင့်ရဲ့လားဟူသော အတွေးတို့ကို တွေးမိခိုက် ပေါက်ကွဲပစ်ချင်စိတ်ဖြင့် ခြေလှမ်းတို့ကို နောက်ပြန်လှည့်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်လုံးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပြောမည်။ ဆရာဝန်ဆိုသော လူတစ်ယောက်ရှေ့မှာပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောပစ်ခဲ့မည်။ ခြေလှမ်းတို့ကို နေရာမှအရွေ့ ခေါ်သံပါးပါးလေးက သူ့နားထဲ ဝင်လာသည်။

“ဆရာ”

သူလှည့်အကြည့် အသားဖြူဖြူ၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် တိုင်းရင်းသူ တစ်ယောက်နှင့်တူသော အမျိုးသမီးငယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆရာက ဟိုပုံးဆေးရုံက ဆရာဦးလင်းခန့် ဟုတ်ပါတယ် နော်”

အနည်းငယ်ဝဲသောအသံမှာ အသက်ရှူသံမျှင်မျှင်လေးပင် ကြားနေရ၍ အမြန်လျှောက်လာရမှန်း သိသာသည်။ ကိုယ့်မျက်နှာ အနေအထားကို အနည်းငယ် ပြင်လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

အမျိုးသမီးငယ်က နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးသည်။

“ဆရာ့ကို ကျွန်မကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ မသေချာသေးလို့ နှုတ်ဆက်ဖို့ မရဲဘူးဖြစ်နေတာ”

သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စောစောပိုင်းက သူ့မျက်နှာ အပြောင်းအလဲကို ထိုအမျိုးသမီး မြင်သွားပြီးဟန်တူသည်။ မလုံမလဲ စိတ်ဖြင့် ဖုံးကွယ်ရင်း အတတ်နိုင်ဆုံး သူပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဆရာ ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူး ထင်တယ်။ ဟိုပုံးကို ပြန်လာ တုန်းက ကျွန်မအမေ အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ ဆရာကြည့်ပေးခဲ့တာ လေ၊ ဆေးကြောက်တဲ့ အဘွားလေ”

“အော် အဘွားဒေါ်အေးမေလား”

အာရုံထဲမှာ လင်းခနဲဖြစ်သွား၍ သူမေးလိုက်သည်။

“အို ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ဆရာမှတ်မိတာပဲ ဝမ်းသာလိုက် တာ”

ထိုနေ့က ဆရာဝန်ကြီးမရှိ၍ သူအတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးခဲ့ ရသည်ကို ပြန်လည်မှတ်မိသည်။ အသက်ရှူကျပ်၍ မျက်ဖြူဆိုက်နေ သော အဘွားအိုကို စိုးတထိတ်ထိတ်ဖြင့် သူကုသခဲ့ရသည့်အဖြစ်။ ကောင်းသွားချိန်မှာ လူနာမိသားစုထက် သူ့ပျော်ရွှင်မှုက ပိုမည်ထင်

သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းဆန်း တက်ကြွစေသည့် ပီတိက ဘယ်အရာနှင့်မျှ မတူဟု သူထင်သည်။

“ဒီတုန်းက အမိုး ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ရုန်းကန်ပြီး ပြောချင် ရာတွေ ပြောနေတာ။ ဆေးတိုက်တော့လည်း မသောက်ချင်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းနေတာနဲ့ ဆရာစိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပေးခဲ့ရတာလေ”

အဘွားအို ဇွတ်ကျတာကို သူလည်း မှတ်မိနေခဲ့သည်။ ဆေးတိုက်ကာနီးတိုင်း သူ့ကို ပြေးပြောရသည့် သားသမီးများ၏ ဒုက္ခကို သနား၍ ဆေးတိုက်ချိန်တိုင်း အလိုက်တသိသွားခဲ့ရသည်ကို လည်း အမှတ်ရသည်။

“အမိုးက အခုဆို ဆေးမကြောက်တော့ဘူးဆရာ၊ ဆရာ့ကို လည်း ခဏခဏပြောနေရောပဲ၊ ကျွန်မကို ရန်ကုန်က ပြန်ရင်တောင် ဆရာ့အတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ခဲ့ပါလို့ မှာလိုက်သေးတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ညီမ၊ အမိုးကို ပြောပေးပါ၊ ဟိုပုံးကို ပြန်ရောက်မှ ထမင်းလာစားမယ်၊ ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ကျွေး ပါလို့”

“အို ဒီလိုသာ လာစားလို့ကတော့ အမိုး သိပ်ဝမ်းသာမှာ၊ အမိုးက ဟင်းချက်လက်ရာ သိပ်ကောင်းတာ၊ အမိုးရဲ့ ဖရုံရိုးစွပ်ပြုတ် တို့ တာလပေါဟင်းနဲ့ ပီလောဟင်းချိုတို့က ဟိုပုံးမှာ နာမည်ကြီးဆရာ ရဲ့”

“ဟုတ်လား လာခဲ့မယ် ညီမ၊ စိတ်ချ”

စိတ်ပါလက်ပါ ကတိပေးလိုက်သည့်ခဏ ကောင်မလေးမျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။ အမိုး သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲဟု ပြောသည်။ ထိုခဏ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှ ပူလောင်မှုများအားလုံး တဒင်္ဂအေးချမ်းသွားသည်ကို

သတိထားလိုက်မိသည်။ မေတ္တာ၏အငွေ့အသက်က ပူလောင်နေသော စိတ်ကို တစ်ခဏအတွင်းမှာ ငြိမ်းသတ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

သူစိတ်တုန်းတုန်းချလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းတို့ကို လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်က အားပေးဖော်အဖြစ် ခိုင်မာစွာ ရပ်တည်ပေးလိုသည့် စိတ်စေတနာတို့က အချစ်ဆိုသောအရာကို တွန်းအားဖြစ်စေခဲ့သည်။ ယခုအချိန်မှာတော့ မလိုအပ်တော့ပါဟု ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ပြောလာသည့်နောက် ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေကို ပြန်လည်ရပ်သိမ်းရုံသာ ရှိတော့သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ခြေလှမ်းများကို သွက်သွက်လှမ်းလာခဲ့သည်။ စကားပန်းဖြူဖြူတို့ကို တစ်ဖန်နှင်းလျှောက်ခိုက် စောစောပိုင်းကလောက် နာကျင်မှု မခံစားရတာ သေချာသည်။ သဘာဝပါပဲဟု တွေးဖြစ်သည်။

“ဆရာ...ဆရာ...ဆရာ”

သူ့အာရုံက ဖျတ်ခနဲ နိုးကြားသွားသည်။

“ဟာ”

သူ့အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ သူ့အိပ်မက်မက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အိပ်မက်က တကယ်ကို ပီပြင်လွန်းသည်။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်က ကြုံခဲ့ရသည့်အခြေအနေကို တစ်သဝေမတိမ်း ပြန်လည်မက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်မက်ထဲမှ ခံစားမှုက အပြင်မှာ ခံစားရသည့် အတိုင်း တစ်ထပ်တည်းကျ၍ သူ့အံ့ဩမိသည်။

“ဆရာ၊ ဒေါက်...ဒေါက်”

သေချာသည်။ အပြင်ဘက်မှ ခေါ်နေသည့် အသံဖြစ်သည်။ အိပ်မက်နှင့် ရောထွေးပြီး ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက်မှ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ခေါ်နေသည့်အသံ ဖြစ်သည်။

နာရီကို ကြည့်လိုက်စဉ် မနက် ခုနစ်နာရီရှိပြီဖြစ်၍ သူ့ရှက်သွားမိသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ယခုလို နောက်ကျလေ့မရှိ၍ ခေါ်နေသူကို အားနာမိသည်။ ကျောင်းသားဘဝမှ စောစောထ၍ စာကျက်လေ့ရှိသည့် အလေ့အထက လုပ်ငန်းခွင်မှာ ပျောက်ချင်ချင်ဖြစ်ရသော်လည်း ယခုလောက် နောက်မကျခဲ့။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အထပ်လိုက်ရှိသည့် စောင်များကို ကမန်းကတန်းခွာချလျက် ခေါင်းကို လက်ဖြင့်သပ်ပြီး သူထွက်လာခဲ့သည်။ တံခါးခေါက်သံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲ။ အိမ်ရှေ့တံခါးချပ်ကို ဆွဲယူဖွင့်ပစ်လိုက်သည့်ခဏ ခွန်သိန်းထွန်းမျက်နှာကြီးက ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။

“ဆရာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

ခွန်သိန်းထွန်းက တအံ့တဩ မေးသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ညက ညဉ့်နက်သွားလို့ ဒီမနက် မနိုးဘူးဖြစ်သွားတယ်”

“ဟုတ်လား၊ မသိပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က ဆရာတစ်ခုဖြစ်ပြီ ထင်ပြီး ခေါ်နေတာ၊ ဆရာက ဒီလောက်အထိ တစ်ခါမှ မအိပ်ဖူးဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီခေါင်းရင်းက သွားတိုင်း သတိထားမိနေတာပဲ”

ဆေးခန်းအိမ်ကလေး၏ ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ရွာလမ်းမရှိနေသည့်အတွက် ရွာထဲနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင် ရွာများမှာ လူအားလုံးလိုလို ထိုလမ်းမှသာ ဖြတ်သွားကြသည်။ ဝါးတန်းစည်းရိုးလေးတစ်ခုသာ ခြား၍ သူ့အကြောင်းကို သိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ညက မျက်လုံးကြောင်ပြီး တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူး”

အတွေးတစ်ခုကြောင့် အိပ်မပျော်ဖြစ်ခဲ့တော့ သူမှလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိ။ ထိုအတွေးက အိပ်မက်အထိပင် ရောက်လာခဲ့သည်။ သူနှင့် ကေမွန်တို့ နောက်ဆုံးလမ်းခွဲခဲ့သည့် အခြေအနေက အိပ်မက် ထဲကအတိုင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပြန်လည်သတိရတိုင်း နာကျင်ခံစားရ သည့်အဖြစ်ကို ရှောင်ကွင်းလို၍ အတတ်နိုင်ဆုံး သူမေ့ထားခဲ့သည်။ ညက နန်းကြည်ဖြူ နောက်လိုက်၍ ထိုအကြောင်းအရာက သူရင်ထဲ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ညက ဆရာကော်ဖီတွေ အသောက်များတယ် ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်က ကော်ဖီလောက်တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဗျ၊ အိပ် တာပဲ”

“အားနာပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် အိပ်ရေးမဝဖြစ် သွားရပြီ”

“ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားလာမနီးရင် ကျွန်တော် မနက်စာလွတ် တော့မှာ”

“လွတ်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးဆရာ၊ အိမ်ရောက်တော့ ကျွေးပါ့ မယ်၊ အခု ကျွန်တော့်အဖေ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ လိုက်ကြည့်ပေး ပါဦး”

“ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မနက်အိပ်ရာအထမှာ ခေါင်းမူးတယ်ဆိုပြီး ပြန်အိပ်သွားတာ မထတော့ဘူး ဆရာ”

“ဟာ...ဒါကို အခုမှ ပြောရလား၊ နေဦး ကျွန်တော် မျက်နှာ သစ်ပြီး ဆေးအိတ်ယူလိုက်မယ်”

ပြီးမှ မျက်နှာကို ပြီးစလွယ်သစ်ပြီး ခွန်သိန်းထွန်း ဆိုင်ကယ် နောက်မှ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ရသည်။ နှစ်မိနစ်ခန့်သာ မောင်းလိုက်

ရသည်။ ဆိုင်ကယ်က အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။ အိမ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ရှိနေ၍ သူနောက်ကျသွားပြီလားဟု စိုးရိမ်လိုက်မိသည်။

“လာပါ ဆရာလေး၊ ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ လူက မလှုပ် ဘူး၊ မူးတယ်ချည်း ပြောနေတယ်”

လူကြီးတစ်ယောက်က ဆီးပြော၍ လူနာရှိရာ သူတန်းသွား လိုက်သည်။ ခွန်သိန်းထွန်းအဖေ ဖားထုက သူနှင့် မကြာခဏ တွေ့နေ ကျဖြစ်သည်။ အသက် (၇၀) ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်းကျန်း မာမာရှိနေဆဲဖြစ်၍ သူ့ဆေးခန်းအိမ်ကလေးရှိရာ မကြာမကြာ ရောက်လာသည်။ ဘာလိုသေးလဲ ဆရာလေးဟု မေးရင်း လိုအပ်သမျှ ကို ဖြည့်ဆည်းပေးလေ့ရှိသည်။ ပြီးခဲ့သည့်တစ်ပတ်က သူနှင့် အချိန် အတော်ကြာအောင် စကားပြောခဲ့သေးသည်။ အခုချိန်မှာတော့ ဖားထု မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်လောက်အောင် မှိန်းနေသည်။

“ဖားထု၊ တော်တော်မူးနေလား”

သူ့အမေးကို ဖားထုမဖြေနိုင်၊ အသက်ရှူသံမှလွဲပြီး ငြိမ်သက် နေ၍ သူစမ်းသပ်ရသည်။ အချိန်အတော်ကြာအောင် စမ်းသပ်ပြီးမှ သူစိတ်ပေါ့ပါးသွားရသည်။ သွေးပေါင်တက်သည်မှလွဲပြီး ကျန်သည့် ရောဂါ အထွေအထူး မတွေ့ရ၍ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ပေးဖြစ် သည်။ ရောဂါဖြစ်လေ့ဖြစ်ထမရှိ၍ သွေးပေါင်တက်သည်ကိုပင် ခံနိုင် ရည်မရှိ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ လိုအပ်သမျှကို လုပ်ပေးရင်း ဖားထု သက်သာလာသည်အထိ စောင့်ကြည့်ပေးခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“စိတ်မပူရပါဘူး၊ သွေးပေါင်နည်းနည်းတက်နေတာပဲ ရှိပါ တယ်၊ လူကြီးဆိုတော့ ခံနိုင်ရည်မရှိဖြစ်တာပေါ့”

ခွန်သိန်းထွန်းက သူ့အဖေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရသည်။

“မနေ့ကပဲ လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိနေတာ ဆရာ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ လူကြီးတွေက ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခေါက် တောင်ကြီးပြန်ရင် ဖားထုကို အပါခေါ်ပြီး ဆေးစစ်ကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ငွေကြေးပြည့်စုံသူဖြစ်၍ ကြိုတင်လုပ်ထားသင့်သည်ထင်ပြီး သူ့သတိပေးလိုက်သည်။ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် အိမ်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာပြီး အခါးရည်နှင့် ရှမ်းပျော့တစ်ခွက်ချပေးသည်။ ဘာမှမစားဘဲ လိုက်လာကြောင်းကို ခွန်သိန်းထွန်းပြောလိုက်ဟန်တူသည်။ ရှမ်းပျော့ကို တို့ဟူးလောက်မကြိုက်သော်လည်း မုန့်ဟင်းခါးနှင့် ဝေးနေချိန်မှာ အလွမ်းပြေစားဖြစ်သည်။

“သုံးဆောင်ပါ ဆရာ၊ ရှမ်းပျော့က အထွေအထူးမလုပ်ဘူး၊ အိမ်မှာ အမြဲရှိနေတာ”

ခွန်သိန်းထွန်းက တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် ကျွေးသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလာ၍ ဗိုက်ကလည်း ဟာနေသည်။ ရှမ်းပျော့တစ်ပွဲကို ပြိုက်ကန်ကုန်အောင် သူစားလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ပွဲပြင်ပေးမယ် ဆရာလေး”

“မလုပ်နဲ့ မရတော့ဘူး၊ ဒါတောင် တော်တော်လေး ဆာနေလို့”

“ဆရာက အစားနည်းတာပဲ၊ အစားဆိုလို့ သတိရတယ်၊ မနေ့က အလှူမှာ ဝက်သားတွေ အများကြီး စားလာသလား မသိဘူး”

ခွန်သိန်းထွန်းက ယခုမှ သတိရသလိုနှင့် စကားကို အဆက်အစပ်မရှိ ပြောသည်။

“ဖားထုစားခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူပြန်ပြောတာ၊ ဝက်သားက သိပ်ပြီးနူးပျော်နေလို့ စားကောင်းတယ်ဆိုတာ ကြားလိုက်တာ”

ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်မည်မထင်၊ ရွာမှာနေစဉ် သက်သတ်လွတ်စားတတ်သည့် အလေ့အထရှိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းကိစ္စရှိမှ စားတတ်သည့် အလေ့အကျင့်က ဒီလောက်အထိ ဥပါဒ်ပေးမည်မထင်ပါ။ ကျန်းမာရေးဆိုလျှင် ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းက ပိုကောင်းသည့်အတွက် ဖားထုကို ကျန်းမာရေးစစ်ရန် တိုက်တွန်းရမည်။ ဖားထုလိုလူမျိုးက ရွာအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သည်။ ဖားထုဦးဆောင်မှုအောက်မှာ တစ်ရွာလုံး တက်တက်ကြွကြွ ညီညီညွတ်ညွတ်ရှိနေကြသည်ကို သူသဘောပေါက်သည်။ ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်အရပ်ကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို သဘောထားသည့် ဖားထုစိတ်ကို မကြာခဏ စကားပြောဖူး၍ သူသိနေသည်။ သူ့ဆေးခန်းအိမ်ကလေးနှင့် ကျေးလက်ကျန်းမာရေးဌာနကြီး ဆောက်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကပဲ ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းလှသည်။ ထိုစဉ်က ဖားထုပြောခဲ့သည့်စကားကို သူဘယ်သောအခါမျှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်။

“ဆရာလေးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီမှာက သစ်လည်းအလွယ်ရ၊ ဖြုန်းအုတ်တွေလည်း ဒီနားတစ်ဝိုက်တောင်တွေမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတော့ တစ်ရွာလုံး အိမ်ကောင်းတွေချည်းပဲ၊ ကျန်းမာရေးဌာနဆိုမှ ကောင်းကောင်းမဟုတ်ဘူးဆို ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော် လုပ်ပေးပါ့မယ်”

စကားနှင့်အလုပ်ညီစွာ နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင် သစ်ကိစ္စ၊ အုတ်ကိစ္စစီစဉ်ခဲ့သည်များကို အမှတ်ရနေခဲ့သည်။ လျှင်ကော်ဘက်မှ

သစ်ဝယ်ပြီး ထိရွေး၊ ထိရိုင်း အနီးတစ်ဝိုက်မှာရှိသော ကျောက်တောင်ကြီးများမှ ကျောက်မှုန့်များထွင်း၍ အုတ်ရိုက်သည်။ ထိုလုပ်ငန်းက နောင်တရားမြို့အထွက်မှာပင် ရှိသည်။ ကျောက်မှုန့်များကို ရွာသားများကိုယ်တိုင် ဝိုင်းဝန်းထွင်းကြသည်။ လုပ်အားနှင့်ရော၊ ငွေအားနှင့်ပါပါ၍ အချိန်တိုအတွင်းမှာ ဖြန့်၊ အလုံအလောက်ရသည်။ ဖြန့်ကိုထုံး၊ ရေတို့ဖြင့် သမအောင် မွေ၍ နောက်တစ်နေ့မှာ အုတ်ရိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြန့်လေးထောင့်သံပုံးသုံးပုံးကို ထုံးတစ်ပုံးဖြင့် ရောသမ၍ ရေနိုင်နိုင်ဖျန်းပြီး မွေရသည်။

ထုံးကလည်း မဖောက်ထုံးကို ဖောက်၍ ဆန်ခါတိုက်ပြီး အမှုန့်များဖြစ်အောင် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖားထုကိုယ်တိုင်ဦးစီး၍ သူလည်းမနေသာဘဲ ဝိုင်းဝန်းဖြစ်ခဲ့သည်။ အုတ်လုပ်ပုံကိုလည်း ယခုအချိန်အထိ သူမှတ်မိနေခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့်နေ့က နယ်ထားသော ဖြန့်ထုံးအရေများကို ဂေါ်ပြားနှင့်ယူ၍ ပုံစံခွက်ထဲ ပိုပိုသာသာ ထည့်ရသည်။ အပေါ်မှ လက်ရိုက်ဖြင့် လေးငါးချက်ရိုက်ပြီး အပေါက်နှစ်ပေါက်ဖြစ်အောင် လုပ်သည်။ ပြီးမှ အပေါ်မှ ဖြန့်နှစ်ဂေါ်ခန့်ထပ်ထည့်၍ လက်ရိုက်ပြားဖြင့် သုံးလေးချက်ဆင့်ရိုက်လျှင် ဖြန့်အုတ်ကိစ္စပြီးသွားခဲ့ပြီ။ ပုံစံခွက်ထဲမှ လက်ဖြင့် အသာမယူ၍ နေပူပူမှာ သစ်သားပြားခံ၍ သုံးလေးရက်လှန်းလိုက်လျှင် ဖြူဖွေးသော ဖြန့်အုတ်များကို အလွယ်တကူရသည်။ ကိုယ့်အရပ်မှာ ဖုတ်သည့် မြေအုတ်များကို ထင်းမလို၍ ပတ်ဝန်းကျင်ထိခိုက်မှုကိုလည်း သက်သာစေသည်။ ဒီလိုနှင့် အားလုံးဝိုင်းဝန်းပြီး ကျန်းမာရေးဌာနအဆောက်အဦသစ်ကို ဆောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေးဌာနနှင့်ယှဉ်လျက် သူ့ဆေးခန်းအိမ်ကလေးကိုပါ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် ဧည့်ခန်း၊ မီးဖိုဆောင်အစုံအလင်ပါသည့် တစ်ထပ်တိုက်ကလေး ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ ထိရွေးက ကျန်းမာရေးဌာနကြီးဖြစ်ပြီး လက်အောက်မှာလည်း ဌာနငါးခုတောင်ရှိတယ်ဆိုတော့ ဒီလိုခမ်းခမ်းနားနားရှိရမှာပေါ့”

ဆောက်ပြီးချိန်မှာ သူ့မွေးထုတ်ထားသည့် သားသမီးတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှုသည့်ပုံစံမျိုးနှင့် လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည့် ဖားထုကို သူအံ့ဩခဲ့ရသည်။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ရွာထဲမှာရှိသည့် အိမ်တိုင်းလိုလို အလှဆင်ကျောက်ပြားများပါ တပ်ဆင်၍ ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် ဆောက်လုပ်ထားသော်လည်း ဆေးသုတ်လေ့မရှိသည်ကို သူသတိထားမိသည်။ အိမ်ကို ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့်သာ ဆောက်လုပ်ပြီး အဆောင်အယောင်မလုပ်သည့် အလေ့အထကပင် ရွာ၏ ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဘီလပ်မြေဖြင့် အချောကိုင်ထားသော သူ့ဆေးခန်း အိမ်လုံးချောကလေးရှေ့မှာ အလှအပကြိုက်သော သူက ရွာထဲမှာ ပန်းအချို့မှာယူပြီး စိုက်ထားခဲ့သည်။ အားလုံးပြီးစီးချိန်မှာ ဖားထုကို သူ့ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးမလိုပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ရွာကိုလာပြီး စောင့်ရှောက်လို့ ကျုပ်တို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ပိုက်ဆံဘာလုပ်မလဲ ဆရာလေး၊ လှူမယ်တန်းမယ်ပေါ့၊ ဒီထက်မက ကျုပ်တို့လုပ်ခဲ့တာ ဆရာလေးအမြင်ပဲလေ၊ ကျေးဇူးမီးလင်းဖို့နဲ့ ပညာရေကန်စာကြည့်တိုက်၊ ရွာလယ်ခန်းမဆိုတာတွေက ကျုပ်တို့ လုပ်အားတွေပဲပေါ့”

တကယ်တမ်း ရွာငယ်လေးဖြစ်သော်လည်း ရွာအင်္ဂါရပ်နှင့်ညီညွတ်သည်ကို ရောက်စမှာပင် သူသတိထားမိရင်း သဘောကျခဲ့သည်။ အနက်ရောင် ရိုးရာဝတ်စုံကို အမျိုးသမီးများက မချွတ်တမ်းဝတ်ဆင်၍ အမျိုးသားများက ပွဲလမ်းသဘင်ရှိတိုင်း ရိုးရာဝတ်စုံဖြင့်

သာ သွားလာဝတ်ဆင်ကြသော်လည်း သူတို့ရွာကလေးကို အဆင် တန်ဆာမျိုးစုံဖြင့် တင့်တယ်စေခဲ့ကြသည်။ သိန်းထောင်ချီအကုန်အကျ ခံ၍ ပြုပြင်ပေးနိုင်ကြသည်။ ရွာလယ်ခန်းမဆောက်စဉ်က သိန်းလေး ရာကျော် ကုန်ကျခဲ့သည်ဟု ပြော၍ သူအံ့သြခဲ့ရသည်။ ထိုမျှမက ဘဲ သိန်းနှစ်ရာကျော်၊ သုံးရာနီးပါးကုန်သော ငါးရက်တိုင်တိုင်ကျင်းပ သည့် စုပေါင်းရှင်ပြုပွဲများကိုလည်း ရွာအနီးတစ်ဝိုက်မှာ မကြာခဏ ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ခွန်မြဲထွန်းက ပြောဖူး သည်။

“အစားနဲ့အဝတ်က လျှာပေါ်မှာ ကိုယ်ပေါ်မှာ ခဏလေးပဲ ပျောက်သွားတာ၊ အလှူက သွားလေရာ ပါသွားတာဆရာလေး”

ထိုစကားကိုတော့ စွဲစွဲမြဲမြဲ သူမှတ်သားမိခဲ့သည်။ ယာခင်းထဲမှာ ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ် လုပ်ကိုင်၍ ရလာသမျှကို လှူဒါန်းပေးကမ်းရင်း နေထိုင်လာသည့် သဘာဝက အားကျစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရွာကလေး မှာနေ၍ ပျင်းရိငြီးငွေ့သည့် အချိန်များစွာကို ကြုံဆုံရတိုင်း ထိုအချက် ကို တွေး၍ သူဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖားထုကို စောင့်ကြည့်ရင်း သူရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေခဲ့ သည်။ ဖားထုလို ရွာခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားမှာ သူ ကြောက်သည်။

“ဆရာ၊ မျက်လုံးဖွင့်လာတယ် မဟုတ်လား”

ခွန်သိန်းထွန်းက သူ့အဖေမျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေရာ မှ ပြောသည်။ ဟုတ်သည်။ ဖားထုမျက်ခွံအောက်မှ မျက်လုံးတို့က လှုပ်ရှားနေ၍ ခေါင်းမူးသက်သာသွားပြီဟု သိလိုက်သည်။

“ဖားထု နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

မျက်လုံးများက ပွင့်သထက် ပွင့်လာသည်။

“ကောင်းသွားပြီ ထင်တယ်၊ လှုပ်လို့ ရလာပြီ”

ဖားထုစကားကြောင့် သူပြုံးလိုက်မိသည်။ ရောဂါဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ နည်း၍ ဝေဒနာကို ခံစားတတ်ပုံမရ၊ ဖားထုမျက်နှာက အနည်းငယ် အိုစာသွားသလို ထင်ရသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဖားထု ကောင်းသွားမှာပါ၊ ဆေးပေး ထားတယ်၊ ခေါင်းမူးသက်သာအောင် ဆေးသောက်ရမယ်”

ခေါင်းကို မသိမသာ ညိတ်ပြု၍ ဆေးတိုက်ရသည်။ မကြာမီ ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွား၍ သူနှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်သည် အထိ ခွန်သိန်းထွန်းဆိုင်ကယ်ဖြင့် လိုက်ပို့သည်။

နန်းကြည်ဖြူက ဆေးခန်းအပေါက်ဝမှာ အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုပြီး မေးသည်။

“ကောင်းသွားပြီလား ဆရာ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သော်လည်း ခွန်သိန်းထွန်းက သေသေ ချာချာ ရှင်းပြသည်။ ဆေးခန်းတွင်းမှာ လူနာနှစ်ယောက်ရှိနေ၍ ဒီနေ့ အဖို့ ထူးထူးခြားခြားဟု သူတွေးလိုက်မိသည်။ နန်းကြည်ဖြူနှင့် ခွန်သိန်းထွန်းတို့ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် လူနာကြည့်ပေးလိုက်သည်။ ထူးထူးခြားခြားမဟုတ်လှ၍ ဆေးပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ဒီနေ့ ရက်စွဲကို ကြည့်မိခိုက် လကုန်ခါနီးဖြစ်၍ စီမံချက်တစ်ခုကို သူသတိ ရလိုက်သည်။

အခန်း (၇)

အမြင့်ပေ (၄၈၀၀) မှာရှိသော ပင်လောင်းမြို့လေးက တောင်ခြေမှာ ကပ်လျက်ဖြစ်၍ တောင်များကို အနီးကပ်မြင်နေရသည်ကပင် ထူးခြားသော သဘာဝအလှဖြစ်သည်။ သူ့နေသော ထိရောက်ထက်ပင် တောင်များနှင့် ပိုမိုကပ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း မြို့ဟု အမည်တပ်ထားသည့်အတွက် တကယ်ပင် မြို့အင်္ဂါရပ်နှင့် ညီညွတ်နေခဲ့သည်။ မြို့တွင်းရှိ လမ်းတိုင်းလိုလို ကောင်းမွန်ပြေပြစ်ပြီး ကြီးမားသော အဆောက်အဦများလည်း အစီအရိရှိသည်။ ထိရောက်မှာလိုမဟုတ်ဘဲ လူနေအိမ်များနှင့် အဆောက်အအုံများက ဆေးရောင်စုံများဖြင့် တစ်မျိုးတင့်တယ်၍ တောင်ပေါ်မြို့ဖြစ်သော်လည်း ခမ်းခမ်းနားနား ရှိသည်။

“ဆရာ၊ သိဂီရွှေရည်မှာ နာရီလေးတစ်လုံးလောက် ဝယ်ချင်တယ်”

နန်းကြည်ဖြူက ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ထိုင်လိုက်လာရင်း ပြောသည်။ လကုန်ရက်ဖြစ်၍ ပင်လောင်းဆေးရုံမှာ သူ့ရော နန်းကြည်ဖြူပါ အစည်းအဝေးတက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ လစာထုတ် အမှတ်တရလား”

နန်းကြည်ဖြူက လစာထုတ်တိုင်း မိဘနှစ်ပါးထံ ငွေပို့ပြီး သူ့အတွက်လည်း အမှတ်တရပစ္စည်းများ ဝယ်လေ့ရှိ၍ သူ့မေးလိုက်သည်။

“နာရီက အမှတ်တရလည်းဖြစ်၊ ရှိတဲ့နာရီကလည်း ဟောင်းနေ ပြီဆိုတော့ ဝယ်ရမှာလေ”

“ကျွန်တော်လည်း လျှောက်လွှာထုပ်ဝယ်ရဦးမှာ၊ ဈေးရှေ့က လမ်းကိုလည်း ခဏဝင်ချင်တယ်၊ ကြိမ်ဦးထုပ်ဝိုင်းလေးတစ်လုံး လောက် လိုချင်လို့”

“ဟုတ်လား ဆရာ၊ ဝင်လေ၊ ကျွန်မက အပြန်မှာ ဝင်ဝယ်လို့ ရပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား ဝမ်းဖြည့်ထားပြီးဖြစ်၍ အေးအေးဆေးဆေး ပစ္စည်းဝယ်ရန်သာ ရှိသည်။ ဈေးရှေ့ကို မောင်းလာခိုက် ပိတ်ထား သော ဆိုင်ခန်းအချို့နှင့် အိမ်ဆိုင်အချို့သာ ဖွင့်လျက်သား တွေ့ရ သည်။ ဦးထုပ်ရောင်းသော အိမ်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး အဖေ အတွက်လက်ဆောင် ကြိမ်ဦးထုပ်ဝိုင်းလေး ဝင်ဝယ်သည်။

“ဆရာက ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ဆောင်းတော့ ဦးထုပ်လို့လို့လား ဆရာ”

“အဖေအတွက် ဝယ်ထားတာလေ”

“အိမ်အတွက်ဆို လက်ဖက်ခြောက်ဝယ်ပါလား ဆရာ၊ ပင်လောင်း လက်ဖက်ခြောက်နာမည်ကြီးလေ”

“ဆရာမ၊ ဆေးဖိုးအဖြစ် ဘာတွေရတယ်ဆိုတာ သိသားနဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ဝယ်ခိုင်းတာတော့ ရွဲတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဆေးဖိုးပေးလျှင် အမြဲလိုလို လက်ဖက်ခြောက်ပါလေ့ရှိသလို တစ်ခါတစ်ရံ လက်ဖက်ခြောက်ကို ဆေးဖိုးအဖြစ် ပေးလေ့ရှိ၍ သူ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နန်းကြည်ဖြူ လျှာကလေးထုတ်ပြီး ရယ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါ၊ ဆရာရယ်၊ မေ့ပြီး ပြောမိတာ”

“စေတနာကို လေးစားပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း တစ်မျိုးလုပ်ပါလား ဆရာရယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီက လက်ဖက်ခြောက်ကို သယ်ပြီး ဟိုဘက်မှာ ပြန်ရောင်း လေ။ တစ်ပြည်လုံးမှာ သုံးတဲ့လက်ဖက်ခြောက်က ရှမ်းပြည်က အများ ဆုံးထွက်တာလေ”

နန်းကြည်ဖြူက တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရှာရှာပေါက်ပေါက် ပြောလေ့ ရှိ၍ သူရယ်ရသည်။

“ဆရာမ ပြောမှ အကြံကောင်းတစ်ခုရပြီ၊ သူဌေးဖြစ်တော့မှာ ပဲ”

“တကယ်နော်၊ အကြံမဆိုးဘူး၊ သူဌေးဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အကြံကောင်းပေးတဲ့အတွက် အပြန်ရွှေပိတောက် မှာ လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ်”

“ဟေး-ပျော်စရာကြီး”

ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်နေ၍ သူပင် စိတ်ထဲ ပျော်ရွှင် သွားရသည်။

“ဆရာ ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး၊ တောင်ပေါ်မှာ နေရောင်ခြည်ကျ နေတော့ တောင်ကြီးတွေက စိမ်းဖန်ဖန်နဲ့ ဝင်းဝါနေတာ လှတယ် နော်”

တောင်တွေကြားမှာ ကြီးပြင်းလာသည့် နန်းကြည်ဖြူက ပင်လောင်းမြို့ခြေမှာ ကပ်လျက်ရှိသည့် မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း တအံ့ တဩဖြစ်နေသည်။ တောင်ပေါ်မှာရှိသည့် စေတီတစ်ဆူသို့ သွားရာ

လမ်းကလေးကိုပင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။ လစဉ်မြင်နေကျ ဖြစ်ပါလျက် ဒီနေ့မှ စိတ်အေးလက်အေးဖြစ်ပြီး လျှောက်ကြည့်နေသည့် နန်းကြည်ဖြူကို သူစိတ်လိုလက်ရ လိုက်ပို့ချင်မိသည်။ ရင်းနှီးလာသည် နှင့်အမျှ တစ်ခါတစ်ရံ ကြည်ဖြူဟုသာ ခေါ်ဖြစ်သည်။

“တောင်ခြေအထိ ဆိုင်ကယ်မောင်းပို့မယ်၊ သွားကြည့်မလား ကြည်ဖြူ”

“တကယ်လား ဆရာ၊ ကျွန်မက ပင်လောင်းဆေးရုံသာ တစ်ခေါက်ရောက်တာ၊ ဒီမြို့လေးကို နှံ့နှံ့စပ်စပ်သွားဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

အစည်းအဝေးက စောစောပြီးရုံသာမက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာလည်း မကြုံခဲ့ရ၍ ဆိုင်ကယ်တောင်ခြေလမ်းဘက် ဦးတည် လိုက်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများကို ကြည့်ရင်း ကြည်ဖြူအံ့ဩနေသည်။

“ဒီအိမ်တွေက ဒီမြင်ကွင်းကို နေ့တိုင်းမြင်နေရမှာနော်၊ ကြည်ဖြူ တို့အရပ်က ဒီလောက်အထိ တောင်တွေကို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဝေးကပဲ ကြည့်ရတာ၊ လူနေလည်းများတော့ သိပ်ပြီး မသိသာဘူး”

ကြည်ဖြူက တောင်များနှင့် အနည်းငယ်လှမ်းသော ညောင်ရွှေ သွားကားလမ်းဘေးရွာမှဖြစ်၍ တောင်များနှင့် နီးနီးစပ်စပ်နေရသည်ကို သဘောကျနေပုံရသည်။

“ကြည်ဖြူတောင်တွေကို ဒီလောက်သဘောကျနေရင် တောင်ပေါ် မှာ အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပေးမယ်၊ နေမလား”

သူ့အမေးကို နန်းကြည်ဖြူ ရုတ်တရက်မဖြေဘဲ ငြိမ်သက်နေ သည်။ ခဏအကြာမှ အသက်ရှူသံဖွဖွလေးကို ကြားလိုက်ရပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဖြေသည်။

“အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ရှိရင် နေရုံပါတယ်”

“တကယ်လား ကြည်ဖြူ”

သူက နောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း နန်းကြည်ဖြူက လေးလေး နက်နက် ဖြေနေခြင်းဖြစ်သည်။

“တကယ်ပေါ့ ဆရာ၊ လူတစ်ယောက်အတွက် အဖော်ကောင်း ဆိုတာ ဘယ်အရာတွေကိုမှ ကြောက်စရာမလိုလောက်အောင် ပြီးပြည့်စုံ စေတာလေ”

ဒီစကားမျိုးနှင့် ဆင်တူယိုးမှား အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သော စကားမျိုးကို သူကြားခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်၍ နှလုံးသားကို တပ်လှန့်ပေးလိုက် သလိုရှိသည်။ နန်းကြည်ဖြူ ထိုစကားမျိုးပြောတတ်သည်ကိုတော့ သူ့အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။

“ကြည်ဖြူပြောတဲ့ အဖော်ကောင်းတွေပါစေလို့ ဆုတောင်းပေး ပါတယ်၊ တောင်ပေါ်ရော တက်ချင်သေးလား”

စကားစကို ဖြတ်ချင်၍ သူမေးလိုက်သည်။ နန်းကြည်ဖြူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ရယ်သည်။

“ဆရာကလည်း ကြည်ဖြူကို နောက်နေပြန်ပြီ၊ တောင်ပေါ် တော့ တက်ချင်ပါဘူး၊ ပြန်ကြမယ်လေ၊ ဒီလောက် ပို့ပေးတာပဲ တော်လှပါပြီ”

“မကျေနပ်ရင်လည်း နောက်တစ်လလာရင် လိုက်ပို့ပေးဦးမယ်”

လတိုင်းလိုလို သူနှင့် ကြည်ဖြူက ပင်လောင်းသို့ ရောက်နေကျ ဖြစ်၍ သူကတိပေးလိုက်သည်။ မြို့ကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီး ဘုရားသို့ ဝင်ကြသေးသည်။ ဒီနေ့မှ နှစ်ယောက်သားစိတ်ကူးရပြီး စိတ်တူကိုယ်တူ သွားဖြစ်နေကြသည်။ ယခင်နေ့များက သူ့ဆိုင်ကယ်နှင့် တင်ခေါ်နေ

ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဘုရားဝင်ဖူးသည်မှလွဲပြီး ယခုလို သွားလာခဲ့သည်။ နန်းကြည်ဖြူက အချိန်အတော်ကြာအောင် ဘုရား ဝတ်ပြုနေ၍ သူ့အပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေလိုက်သည်။ ဘုရားဝင်းရှေ့ ရေကန်ကြီးမှာ ကလေးအချို့ ရေကူးနေကြ၍ သူထိုင်ကြည့်နေလိုက် သည်။

“ကလေးတွေပဲ ကောင်းတယ်နော်”

နန်းကြည်ဖြူက နောက်ပါးမှာ ရပ်ပြီး ပြောလာသည်။

“ကလေးတွေ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ ကြည့်ဖြူရဲ့၊ အိမ်ရောက်ရင် အမေဆူတာ၊ အဖေဆူတာ ခံရမှာပေါ့။ လူကြီးဆိုတော့ သူများဆူတာ မခံရတော့ဘူး”

“ဒီလိုဆူခံရတာက ခဏလေး စိတ်ညစ်ရတာပါ ဆရာရယ်၊ လူကြီးဖြစ်လာတော့ အဆူမခံရဘဲနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်အလိုမကျဖြစ် နေတာကမှ ပိုပြီး စိတ်ညစ်ရတာ”

“ဒဿနတွေလား”

ခပ်တိုးတိုးရယ်သံကြားရသည်။ နှစ်ယောက်တည်း သွားလာ နေကျဖြစ်သော်လည်း ဒီနေ့မှ စကားအဆန်းတွေ ပြောနေသော နန်းကြည်ဖြူကို သူ့စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လွှာလေးချပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေပုံရ၍ သူငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကျွန်မဟု ပြောဆိုနေရာမှာ သူ့ကိုယ်သူ ကြည်ဖြူဟု ပြောင်းလဲသုံးနှုန်းသည်ကို လည်း သူသတိထားမိသည်။ အငယ်လေးဟု သူချစ်စနိုးခေါ်လေ့ရှိ သည့် ညီမလေးအရွယ်ထက် အနည်းငယ်သာ ကွာ၍ စိတ်က အပြောင်းအလဲရှိကောင်းရှိနိုင်သည်။ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးနိုင်ဖို့သာ သူကြိုးစားရမည်။

“ကဲ ဒီလောက်ဆို ကျေနပ်ရောပေါ့၊ သွားကြမယ်၊ သီဂီရွှေရည် ကို ဝင်မယ်၊ ရွှေပိတောက်ကို ဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်မယ်”

သူ သတိပေးလိုက်မှ ရွှင်ပျလန်းဆန်းသော မျက်နှာလေးဖြင့် သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ မောင်းထွက်လာသည့်ခဏ နန်းကြည်ဖြူ ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေးက သူ့ကျောပြင်ကို ရိုက်ခတ်သည်။ ထိုအတွေ့က သူ့အတွက် မထူးခြားခဲ့။ ပင်လောင်းအထိ နှစ်ယောက် အတူ စီးခဲ့ရသည့် ခရီးပေါင်းက မနည်းတော့ပြီ။ ထီးရွေးကို နန်းကြည်ဖြူ တာဝန်ကျသည့်အချိန်မှစ၍ ခရီးစဉ်တိုင်း အတူတကွ သွားကြရသည်။ လုပ်ငန်းသဘာဝအရလည်းဖြစ်၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်သော ကိုယ့် လက်အောက်ဝန်ထမ်းလည်းဖြစ်၍ မသိနားမလည်သည်များကိုလည်း သွန်သင်ရသည်။

ရောက်စက ခရီးသွားစဉ် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးတည်း အတူသွားရ မည်ကို သူဝန်လေးခဲ့သည်။ အများအမြင် မတင့်တယ်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ ထိုစဉ်က နန်းကြည်ဖြူ ပြောခဲ့သည်ကိုလည်း သူမမေ့ ခဲ့။

“ဆရာကလည်း ဒီခရီးကိုပဲ သွားမှာ၊ ကျွန်မကလည်း ဒီခရီး ကိုပဲ သွားမှာ၊ ဆရာဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ကျွန်မလိုက်တော့ ပိုပြီး သဘာဝကျတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာက မလိုက်နဲ့လို့ ပြောရင်လည်း ကျွန်မက တခြားတစ်ယောက်ကို ခေါ်ရမှာ၊ သူစိမ်းရဲ့ ကယ်ရီကို စီးတာထက်စာရင် ဆရာနဲ့စီးတာ ပိုပြီး စိတ်ချရတာပေါ့”

ပွင့်လင်းစွာ ပြောလာ၍ သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်မှာပင် သွားလေရာ လိုက်ပါစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကယ်ရီလို့ သဘောထားပြီး စီးပါတော့၊ ကျွန်တော်က ဆရာမကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မက ပတ်ဝန်းကျင်ထက် ကိုယ့်စိတ်ကို ပိုပြီးအလေးထားတာပါ”

အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဆုံးဖြတ်ချက်ပိုင်နိုင်သည်ကိုလည်း လေးစားချီးကျူးမိခဲ့သည်။ သူပြောသမျှ နားထောင်ရင်း လေးလေး စားစား လိုက်နာခဲ့သည့်အတွက် ညီမငယ်လေးတစ်ယောက်လို သဘော ထားခဲ့သည်။ ပင်လောင်းမြို့က လျှင်ကော်သွား ကားလမ်းမပေါ်မှာ ဖြစ်၍ လမ်းပန်းကောင်းမွန်လှသော်လည်း အမြင့်ပေ လေးထောင့်ရှစ်ရာ ကျော်မှာဖြစ်၍ ကုန်းတက်ကုန်းဆင်းများသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာအံ့ ဆိုင်းနေသော တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်များကို ဖြတ်သန်းရသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြင့်မားသော တောင်ကမ်းပါးယံနှင့် မတ်စောက် သော ကုန်းဆင်းလမ်းကို ပတ်မောင်းရသည်လည်းရှိရာ နန်းကြည်ဖြူ ကို စိုးရိမ်သည်လည်း ပါသည်။

နန်းကြည်ဖြူက ဆိုင်ကယ်စီးလျှင် အနည်းငယ် ကြောက်တတ် သည်။ ကုန်းဆင်းလမ်းဖြစ်၍ ဆိုင်ကယ်က သူ့အလိုလိုပြေးနေလျှင် မကြာခဏ သတိပေးလေ့ရှိသည်။ ပင်လောင်းအဝင် ကုန်းဆင်းက အတော်ပင် မတ်စောက်၍ ပထမအကြိမ်စီးစဉ်က နန်းကြည်ဖြူကို သတိပြုထားရန် သူပြောထားပါလျက် ရုတ်တရက် ထိုးဆင်းလိုက်စဉ် နန်းကြည်ဖြူ လန့်အော်ရင်း သူပုခုံးကို ဆွဲယူလိုက်သလိုဖြစ်၍ သူပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားခဲ့ဖူးသည်။ ဆောင်းသီးရွာ အလွန်ချိုင့်ဝှမ်း ကျယ်ကြီးပတ်လည်မှ စီတန်းထားသော အပင်များကို တွေ့စဉ် ဆိုင်ကယ်ရပ်၍ နှစ်ယောက်သား ငြင်းခုံကြသည်ကလည်း အမှတ် တရဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထိုနေ့က နန်းကြည်ဖြူ ကြည့်ချင်ပါသည်ဆို၍ သူဆိုင်ကယ် ခဏရပ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုးရာသီဆိုလျှင် ထိုချိုင့်ဝှမ်းက ရေပြည့်

ရေလျှံနေသော်လည်း နွေရာသီဖြစ်၍ ရေများခန်းခြောက်ပြီး ကျွဲ၊ နွားစားကျက်လို ဖြစ်နေသည်။ အစာစားနေသော ကျွဲ၊ နွားအုပ်၏ ခလောက်သံ ဂလောက်ဂလက်ကိုလည်း ကြားနေရသည်။ စီတန်း ပေါက်နေသော ချယ်ရီနှင့် စိန်ပန်းပြာပင်များကလည်း အပွင့်ဝေနေဆဲ ဖြစ်၍ ထိုရှုခင်းက နန်းကြည်ဖြူကို ဆွဲဆောင်သွားဟန်တူသည်။ ချိုင့်ဝှမ်းပတ်လည်မှာရှိသည့် လူတစ်ရပ်သာသာရှိသည့် အပင်စိမ်းစိမ်း များကိုတော့ နန်းကြည်ဖြူ သေသေချာချာကြည့်ရင်း မသိဘဲဖြစ်နေ သည်။

အပင်များက ကားလမ်းမတစ်ခုစာမက ကျယ်ဝန်းသော ချိုင့်ဝှမ်း ပေါင်ပေါ်မှာ တန်းစီစိုက်ထားခြင်းဖြစ်၍ ညီညာစိမ်းစိုနေသည်။

“ဆရာ၊ ဒါ လက်ဖက်နော်”

“ဆရာမ၊ ရှမ်းပြည်မှာ နေတာနော်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစား ပြီးမှပြော”

နန်းကြည်ဖြူက မျက်မှောင်လေးကျုံးပြီး စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ အပင်ပေါ်မှာ ရှားရှားပါးပါးသီးနေသည့် သီးကင်းတစ်လုံးကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်၍ နန်းကြည်ဖြူကို ပြလိုက်သည်။

“ဟယ် လက်ဖက်သီးက တော်တော်ကြီးတာပဲ”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်မိသည်။ နန်းကြည်ဖြူက နားမလည်သလို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးဖြင့် ပြန်ကြည့်နေ သည်။

“ဒါ လက်ဖက်သီးမဟုတ်ဘူး ဆရာမရဲ့၊ သစ်တော်သီး”

“ဟယ်”

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲတွတ်အောင် နန်းကြည်ဖြူ ရှက်သွားသည်။

“တကယ်လား ဆရာ၊ တကယ် သစ်တော်သီးနော်”

“ဆရာက ပိုပြီး သိနေတယ်၊ ကျွန်မ ရှက်လိုက်တာ”

ပါးပြင်ကို လက်ဖြင့် အုပ်ပြီး ရှက်နေ၍ သူစကားလွဲလိုက်ရသည်။ နန်းကြည်ဖြူက အရှက်ပြေပြောသည်။

“ကျွန်မက သာစည်မှာ အနေများခဲ့တာ ဆရာရဲ့၊ ဟိုဘက်မှာ အဘိုး၊ အဘွားတွေ ရှိတယ်လေ၊ အဖေဘက်ကပေါ့၊ အဘိုးအဘွားတွေက ဒီဘက်ကိုပြန်ရင် သိပ်မကြိုက်ချင်ဘူး၊ ဒီအတွက် ကျွန်မ ဒီဘက်ကအကြောင်းအရာတွေကို သိပ်မသိတာ”

“ဆရာမက မိဘနှစ်ပါးလုံး တိုင်းရင်းသားတွေချည်းလား”

နန်းကြည်ဖြူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဖေက ရှမ်း၊ အမေက ပအိုဝ်း၊ အမေနဲ့ အနေနီးတော့ အမေဘာသာစကားကို ပိုကျွမ်းကျင်တယ်”

နန်းကြည်ဖြူဘာသာစကား အခက်အခဲမရှိသည်ကို သူသဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။ ဒီအခြေအနေက သူ့အတွက် တစ်အားဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တော်ရုံသူ့အပြောအဆို အဆင်မပြေသည့် အခိုက်အတန့်မှာ နန်းကြည်ဖြူ အကူအညီနှင့် အစစအရာရာအဆင်ပြေ ချောမွေ့သွားခဲ့သည်။ ထိုအခြေအနေကြောင့် သူနှင့် နန်းကြည်ဖြူ ပိုမိုရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သီဂီရွှေရည်စတိုးဆိုင်ရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်ရပ်လိုက်မှ သူ့အတွေးလည်း တိခန့်ရပ်သည်။

“ဆင်းလေ ကြည်ဖြူ၊ ကြိုက်သလောက်ဝယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့၊ ကျွန်တော် ရွှေပိတောက်က စောင့်မယ်”

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝယ်ပါစေတော့ဟူသော စေတနာဖြင့် ကားလမ်းတစ်ဖက်မှာရှိသည့် ရွှေပိတောက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သူ

ထွက်လာခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ကျစိမ့်တစ်ခွက်မှာပြီး သူ့ဇိမ်ခွဲသောက်သည်။ ရွှေပိတောက်လက်ဖက်ရည် ကောင်းသည်။ သူ့သောက်ပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မကုန်မီမှာပင် နန်းကြည်ဖြူ ပြန်ရောက်လာသည်။

“မြန်လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုများ ဝယ်တာလဲ”

နန်းကြည်ဖြူ ရယ်သည်။

“ကြည်ဖြူက ပစ္စည်းဝယ်ရင် မျက်စိထဲ တန်းခနဲတွေ့တဲ့အရာကိုပဲ ဝယ်တာ၊ ကိုယ်ကြိုက်ပြီးဆို အခြားဟာတွေ သိပ်ပြီး မကြည့်တတ်ဘူး၊ သူများတွေလို နှိုင်းယှဉ်ပြီး ရွေးတာ ဘာတွေလည်း မလုပ်တတ်ဘူး”

သဘောရိုးအတိုင်း ပြောရင်း နာရီဘူးကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်သည်။

“ကြည်ဖြူ ဘာသောက်မလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲ သောက်မယ်လေ”

“ချိုဆိမ့်ဝမ်း”

လက်ဖက်ရည်ဆို ချိုပြီး ဆိမ့်နေမှဟူသော စကားကို မှတ်မိနေ၍ သူ့မှာပေးလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်ပြန်ကြည့်ခိုက် နာရီဘူးလေး နှစ်ဘူးဆင့်ထား၍ နှစ်ဘူးတောင်ဝယ်ထားတာလားဟု သူ့မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကြည်ဖြူအတွက် တစ်လုံး၊ ဆရာ့အတွက် တစ်လုံးလေ”

“ကျွန်တော့်အတွက်.....”

မယုံသလို ပြန်မေးလိုက်၍ နန်းကြည်ဖြူ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးနေသည်။

“ဒီမှာလေ ကြည့်ပါဦး၊ ဆရာအတွက် နာရီကို”

နာရီပတ်သည့် အလေ့အကျင့်မရှိ၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ နာရီပတ်လေ့မရှိသလို ဝယ်ရန်လည်း စိတ်မကူးခဲ့။ နန်းကြည်ဖြူကို အားနာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကြည်ဖြူက ကျွန်တော့်အတွက် ဘာလို့ ဝယ်ရတာလဲ၊ ပိုက်ဆံကုန်တာ နှမြောစရာ၊ ကျွန်တော် နာရီပတ်လေ့မရှိတာ ကြည်ဖြူလည်း သိသားနဲ့”

“ဒီလိုပတ်လေ့မရှိလို့လည်း ကြည်ဖြူဆရာအတွက် ဝယ်ပေးတာပါ။ ဆေးကုနေရတဲ့အတွက် အချိန်က တစ်ခါတလေမှာ အရေးကြီးတယ် ဆရာရဲ့”

“ဒီလောက်ကြီး အရေးတကြီးကုသနေရတဲ့ လူနာမျိုးမှ မကြုံဘူးသေးတာ ကြည်ဖြူရယ်”

“အကြောင်းဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးလေ၊ ဆရာ့ကို ပြောရင် ဆရာက လက်ခံမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အခုလို တိတ်တိတ်လေး ဝယ်လိုက်တော့ ဆရာလည်း နာရီဝတ်ရ၊ ကြည်ဖြူလည်း တင်နေတဲ့ ဆရာ့ ကျေးဇူးကြွေးလည်း ကျေရောပေါ့”

စကားကို နိုင်အောင် မပြောနိုင်၍ ငြိမ်နေလိုက်သော်လည်း ကျေးဇူးကြွေးဟူသော စကားကိုတော့ သူနားမလည်၍ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့် ကျေးဇူးကြွေးဆိုတာဘာလဲ ကြည်ဖြူ”

“ရှင်းပြမယ်လေ၊ ကြည်ဖြူ ဒီရွာကို ရောက်တော့ ပထမဦးဆုံး တာဝန်ကျတာလည်း ဖြစ်၊ ရွာတစ်ရွာမှာ သားဖွားဆရာမတစ်ယောက် တည်းရှိတာလည်း သိရတော့ အရမ်းစိုးရိမ်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကို

လည်းရောက်ရော ကျန်းမာရေးဌာနကြီးလည်းဖြစ်၊ ဆရာကလည်း ရှိနေတာဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကံကောင်းလိုက်တာလို့ တွေးမိတယ်၊ အစစအရာရာ ဆရာက ကူညီစောင့်ရှောက်နေတော့ သက်သာလိုက်တာမှ စိတ်ရောလူရောပဲ၊ ဒီအတွက် ဆရာ့ကို ကျေးဇူးတင်တာပါ”

“ဒီလိုပြောကြကြေးဆို ကျွန်တော်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့၊ ကြည်ဖြူကြောင့် ကျွန်တော်လည်း သက်သာတာပါ။ ရွာနဲ့ ဆက်ဆံရေးရော၊ လုပ်ငန်းပိုင်းမှာရော ကြည်ဖြူရှိနေတော့ ကျွန်တော် အားကိုးရတာပေါ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ပေါ့ ကြည်ဖြူ”

“ဒါဆိုလည်း ကယ်ရီခလို့ သဘောထားပြီး လက်ခံပါဆရာရယ်၊ ကြည်ဖြူက ဆရာ့ဆိုင်ကယ်နောက်က အမြဲပါနေတာလေ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ နာရီပေးတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး ဆရာ၊ ကြည်ဖြူ ကြားဖူးတာ ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့လဲ ပြောပါဦး”

“နာရီဆိုတာ နာနာနဲ့ ရယ်နေရတာတဲ့”

“အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ရင်နာပေမယ့် ရယ်နေရတယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့”

အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကောင်းနေသော ကောင်မလေးကို ထိုနေ့က သူအံ့သြနေခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားသံတွတ်တီး တွတ်တာကိုပင် မကြားရ၍ သူ့စလိုက်မိသေးသည်။

“ကြည်ဖြူ နာရီဝယ်ပေးလိုက်ရလို့ နှမြောပြီး အသံတိတ်နေတာလား”

ရွှေပိတောက်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး နှစ်ယောက်သား ပြန်လာချိန်မှာ ညနေစောင်းလှပြီ။ အအေးဓာတ်ပင် အနည်းငယ်ရနေ ပြီဖြစ်၍ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်လျှော့မောင်းရင်း သူမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မနှမြောပါဘူး ဆရာရဲ့၊ ကြည်ဖြူလား ဆရာ့ကို ပေးရလို့ နှမြောမှာ၊ အဝေးကြီး၊ လျှောက်သွားလိုက်လို့ ပင်ပန်းပြီး ငြိမ်နေတာ”

“အစားအသောက်တွေများပြီး အိပ်ငိုက်တာလည်း ပါတယ်”

“ဒါတောင် ဝက်သားပေါင်းမစားခဲ့ရလို့နော်၊ နောက်လသွား ရင် ကျွန်တော်ကျွေးမယ်”

“စိတ်ချ၊ ကြည်ဖြူကလည်း စားမှာ”

နှစ်ယောက်သား စကားပြောရင်း ဆိုင်ကယ်က ညံပင်လမ်းခွဲ ရောက်လာသည်။ မကြာမီ ထိရွေးရောက်တော့မည်။ နေလုံးကြီးပင် တောင်ထိပ်စွန်းမှာ မေးတင်နေခဲ့ပြီ။

အစန်း (၈)

စက်မောင်းထား၍ မွှာတက်နေသော မြေနီများကို ခွန်ပန်းဦးတို့ အဖွဲ့က ပေါင်းကူးများဖြင့် မြောင်းဆွဲပေးကြသည်။ တစ်ယောက် တစ်လက်ဝိုင်းကူနေသူများကို ခွန်လှမောင်က ညွှန်ကြားပေးသည်။ တစ်ချက်၊ တစ်ချက်မှာ သူ့ကိုလည်း စကားလှည့်ပြောလိုက်သေးသည်။

“ဆရာက ကံကောင်းတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာ မြေတစ်ဧကကို သိန်းခြောက်ဆယ်ဝယ်တာတောင် ရောင်းသူမရှိဘူး၊ ဝယ်သူပဲ ရှိတာဗျ”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် မယူချင်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့ ကိုလှမောင်ရာ”

“ဒါကတော့ ဖားထုက ဆရာ့ကို ကျေးဇူးတင်လို့ပါ။ နောက်ပြီး သူ့ရွာမှာ တာဝန်ကျတဲ့ ဝန်ထမ်းကို ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်စေချင်တာ လည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။ ရွာလူကြီးရဲ့ စေတနာပေါ့”

သူ့ဆေးခန်းနောက်မှ လယ်နှစ်ကွက်ကို ဆရာလေး အာလူးစိုက် စားပါဟု ဖားထုပြောစဉ် သူ့အပြင်းအထန် ငြင်းခွဲသေးသည်။ ဖားထု က အပြတ်ပြောသည်။

“ကျုပ်ကို ဆေးကုပေးလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာ ဒီကို ရောက်စကတည်းက ဘယ်လိုကူညီရမလဲ စဉ်းစားနေတာပါ။ ဆရာ အတွက် ဝင်ငွေလေး ပိုပိုလျှံလျှံရှိတော့ နေရတာ စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့။ ဆရာ့မှာလည်း မိသားစုရှိမှာပဲဟာ၊ ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်ပြောသလို

သာလုပ်၊ ဆရာ မပြောင်းမချင်းစိုက်စား၊ ဒီတစ်နှစ်တော့ ရွာသားတွေ ဝိုင်းကူလိမ့်မယ်၊ နောက်နှစ်တွေတော့ ကိုယ်တိုင် စိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့”

ငြင်းဆန်မရသည့်အဆုံး သူလက်ခံလိုက်ရသည်။ ဖားထု၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် ခွန်လှမောင်တို့အဖွဲ့တွေ စက်များရော မျိုးစေ့ပါ အကူ အဖြစ် သယ်လာကြသည်။

“ရှေ့ဆို ဆရာဆေးကုဖို့တောင် မလိုတော့ဘူး၊ အာလူးက ရေရရင် ရာသီမရွေး စိုက်လို့ရတယ်၊ ဒီမှာက စမ်းချောင်းလည်းရှိ တော့ ရေတင်စက်ရှိရင် အားလုံးအဆင်ပြေပြီ၊ ဒါလည်း ဒီနားတစ်ဝိုက် မှာ ကျုပ်တို့ရွာအနီး ပတ်ဝန်းကျင်ပဲ မြေလည်းကောင်း၊ ရေလည်း ကောင်းပြီး အာလူးစိုက်လို့ရတာဗျ”

ခွန်လှမောင်က မြောင်းဆွဲထားသော အပေါ်မှာ မြေကျင်းတူး၍ အာလူးမျိုးစေ့ မြှုပ်ပြီး သူ့ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဆေးမကုလို့တော့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ဆေးကုဖို့ ရောက်လာတာ ဆိုတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကတော့ လုပ်ရဦးမှာ”

“သဘောကို ပြောတာပါဗျာ၊ အာလူးက ဝင်ငွေကောင်းတယ် ဆိုတာ ဆရာလေးလည်း အသိသားပဲ”

တစ်ရွာလုံး အာလူးစိုက်၍ ငွေကြေးချောင်လည်ကြသည်ကို ခွန်လှမောင် ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အာလူးက ရာသီမရွေး၍ တစ်နှစ်လျှင် သုံးကြိမ်ခန့် စိုက်နိုင်ကြောင်း သူသိထားသည်။ နှင်းကျ များသော နိုဝင်ဘာ၊ ဒီဇင်ဘာလများတွင် သူတို့အရပ်အခေါ် ဆီးကျ များ၍ အာလူးပင် သေသည့်အတွက် ထိုနှစ်လကိုတော့ ရှောင်လေ့ ရှိကြသည်။ အာလူးပင် သက်တမ်းက သုံးလကြာသည်။ တစ်ကြိမ်

ဖော်ပြီးသည်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်စသည့် အချိန်ကာလက ကွာခြား လှသည်မဟုတ်။ မြေနီသဲဝန်းဆန်၍ မွနေသော မြေနီများက စက်မောင်း ရလည်း လွယ်ကူလှသည်။ စက်မောင်းပြီးသားမြေသားကို ပေါက်တူး ဖြင့် မြောင်းဆွဲရသည်။ မြောင်းပေါ်မှာ မြေကျင်းတူး၍ အာလူးမြှုပ်ပြီး လျှင် အာလူးစိုက်သည့် ကိစ္စပြီးပြီ။ အာလူးက ရေကြိုက်၍ အပင် များ အရွယ်ရလာသည်အထိ စမ်းချောင်းအတွင်းမှ ရေကို ပိုက်များ ဖြင့် သွယ်ယူ၍ ရေမပြတ်အောင် မောင်းသွင်းပေးထားရသည်။ အာလူးခင်းတိုင်းမှာ ရေပိုက်များထားလေ့ရှိသည်။

“သုံးလနေလို့ အာလူးဖော်ရင် ဆရာ မသုံးနဲ့ဦး၊ နောက်ရာသီ အတွက် အရင်းအနှီးစုဦး၊ ရေတင်စက်တစ်လုံးဝယ်၊ ပိုက်ဝယ်၊ မောင်းဖို့ စက်ကတော့ အရင်းများတယ် မဝယ်နဲ့၊ ရွာထဲကို ကူခိုင်းလို့ရတယ်”

“ခဏခဏတော့ အကူအညီ မတောင်းချင်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ကြိမ် လောက်ဆို တော်ပြီပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ဆရာ၊ မြေကြီးကို အလကားထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြာသိုလစိုက်ရင် တပေါင်းလဆို အာလူးပေါ်ပြီ၊ တန်ခူးလစိုက်ရင် ဝါဆိုလဆို အာလူးပေါ်ပြီ၊ တန်ခူးလစိုက်ရင် ဝါဆိုလ ဖော်လို့ ရတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ရတုန်းရခိုက် စိုက်စားစမ်းပါ ဗျာ”

သူရယ်နေ၍ ခွန်လှမောင် ဆက်ပြောသည်။

“ဆရာက အာလူးကို အထင်မသေးနဲ့ဗျ၊ အေးတဲ့လမှာ အာလူး က ပိုထွက်တယ်ဆိုပေမယ့် ဒီလောက်ဆို ပုံမှန်အချိန် ရှစ်ထောင်၊ ကိုးထောင် ထွက်ပြီးသားပဲ၊ တစ်ပိသာငါးရာ၊ ခြောက်ရာနဲ့ပဲ၊ ရောင်းဦး တော့၊ ဆရာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

“တစ်ခါတည်း သူဌေးဖြစ်ရောလား”

အားလုံး ရယ်ကြသည်။ ခွန်လှမောင် အပြောကောင်း၍ သူပင် လောဘတက်ချင်လာသည်။

“တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ မိုးရာသီမှာ လောင်မဲပိုးကျတာတို့ ဘာတို့ ဆိုရင်တော့ ဆရာရှုံးမှာပေါ့၊ ဒီအတွက်ဆေးကို ငါးရက်တစ်ကြိမ်၊ ဒါမှမဟုတ် သုံးရက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဖျန်းပေးရတယ်”

စေတနာနှင့် လုပ်ပေးရုံသာမက စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းပြနေ၍ သူနားထောင်နေလိုက်သည်။

“ဒီအရပ်က မြေကြီးတွေကို ကျွန်တော် ချီးကျူးတယ်ဗျာ၊ ဒီလောက် စိုက်နေတာတောင် မြေဆီ၊ မြေဥမခန်း သေးတာ အံ့ဩ စရာပဲ”

မကြာသေးမီက အဖေဖုန်းဆက်ရင်း ပြောခဲ့သည့်စကားများကို သူအမှတ်ရ၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခုနောက်ပိုင်း ရာသီဥတုကဖောက်၊ မြေတွေကလည်း စိုက်ပျိုး စားလို့ သိပ်မကောင်းတော့ လယ်သမားတွေ သိပ်အဆင်မပြေဘူး သားရေ၊ လယ်သမားကျပ်ပြီဆိုမှတော့ အဖေတို့ ကုန်သည်တွေလည်း ဘယ်ချောင်ပါ့မလဲ”

အဖေစကားကို နားထောင်ရင်း သူ စိတ်မော့ခဲ့ရသည်။ သားကြီးဖြစ်သော သူက အားကိုးရာအဖြစ် များများစားစား မပံ့ပိုးနိုင် ခဲ့။ တစ်လတစ်ကြိမ် လစာထုတ်တိုင်း သူ့အသုံးစရိတ်ကို ဖယ်၍ အဖေနှင့် အမေထံ ပို့ပေးသည့် ငွေပမာဏကလည်း များလှသည် မဟုတ်။ ခွန်လှမောင်ပြောသလို အာလူးစိုက်၍ ဝင်ငွေကောင်းလျှင် တော့ အဖေနှင့် အမေထံ မြိုးမြီးမြက်မြက်လေး ပြန်ပို့နိုင်မည်။ ဒီ အတွက် ခွန်လှမောင်ကို ကြိုတင်မေးကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါကတော့ ဆရာပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သက်ရှိပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြေကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာရင် အားကုန်သွားတာ သဘာဝပဲ၊ ဒီတော့ အားဆေးကတော့ ကျွေးရတာပေါ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်ရွာလုံး မြေကြီးကို သဘာဝမြေဩဇာများများ ကျွေးတယ်၊ သာစည်၊ ရမည်းသင်းဘက်မှာ နွားချေးဝယ်တယ်၊ ဓာတ်မြေဩဇာပိုတက်နဲ့ ဖော့စဖိတ်လည်း ထည့်တယ်၊ ကိုယ်စားဖို့အရေး သူ့ကို အရင်ကျွေး ရတာပေါ့ ဆရာ”

သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ လယ်သမား၊ ယာသမားများနှင့် မစိမ်းလှသော်လည်း ကိုယ့်အရပ်မှာ ဒီလောက်အထိ မြေကြီးကို ဂရု တစိုက် ပြုပြင်သူ ရှားသည်။ စိုက်ချိန်၊ ပျိုးချိန်မတိုင်မီ အိမ်မှာရှိသည့် နွားချေးအနည်းငယ်ချ၍ တစ်ခါတစ်ရံ ဓာတ်မြေဩဇာ အနည်းအကျဉ်း ကျွေးလေ့ရှိသည်ကိုသာ သူကြားဖူးသည်။ တောင်ပေါ်မှာ နွားချေးက ကိုယ့်အရပ်လို အလွယ်တကူ ရသည်မဟုတ်။ တစ်ရွာလုံးမှာ နွား တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စသာရှိပြီး စက်များသာ အသုံးများ၍ နွားချေး ကို တစ်နယ်တစ်ကျေးအထိ သွားဝယ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီမျှလောက် ဒုက္ခခံပြီး ပြုပြင်နိုင်၍ အကျိုးအမြတ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ခံစား ရခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ အဖေကို ပြန်ပြောပြရန် သူစိတ်ကူးရသည်။

“အာလူးက တကယ်မြတ်ပြီဆို သုံးစကလောက်စိုက်တာနဲ့တင် သိန်းရာချီမြတ်သလို ရှုံးပြီဆိုလည်း ငါးဆယ်လောက်ရှိတော့ ကိုယ့်ဘက် က မနစ်နာအောင်တော့ လုပ်ရတာပေါ့ ဆရာရယ်”

ခွန်လှမောင်က ဆက်ပြောသည်။ ဒီဘက်အရပ်မှာ အာလူးစိုက် ၍ အရှုံးပြသည်ဟုတော့ သူမကြားမိဘဲ လယ်သမား၊ ယာသမားများ အားလုံးလိုလို စက်များကို အိမ်တိုင်းစေ့ သုံးစွဲနိုင်ကြ၍ သူ ချီးကျူး

အားကျခဲ့ရသည်။ အိမ်တစ်အိမ်တွင် နွားတင်းကုပ်ဟူ၍ မရှိဘဲ လက်တွန်း ထွန်စက်၊ ရေတင်စက်နှင့် ဆိုင်ကယ်ကို လူတိုင်းစေ့ ကိုယ်ပိုင်ထား နိုင်ကြသည်။

“ဟိုမှာကြည့်လေ ဆရာ၊ စမ်းချောင်းအထက်မှာ ကြက်သွန် ခင်းတွေ၊ ဒါကလည်း အသီးအနှံစိုက်စားတဲ့ ယာသမားအတွက် ဝင်ငွေ ခုမိအောင် လုပ်ထားရတာ၊ တစ်ဖက်က ရှုံးပြီဆို တစ်ဖက်က ကာမိအောင် ဖန်တီးထားရတာ”

စမ်းချောင်းအထက်ဘက် မြေပြင်ကျယ်မှာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ရှိသည့် ကြက်သွန်ဖြူစိုက်ခင်းများကို လှမ်းပြရင်း ပြောသည်။

“ကြက်သွန်ဖြူကရော အားလူးလိုပဲ စိုက်ရတာလား ကိုလှမောင်”

“တို့ဆရာတော့ စိတ်ပါလာပြီနဲ့ တူတယ်၊ ကြက်သွန်ဖြူက မြောင်းဆွဲဖို့ မလိုဘူးဗျ၊ ဘောင်ကျယ်ခွဲပြီး စိုက်ရတာ၊ ဘောင်ခြောက် လက်မရှိအောင် တူးရတယ်၊ သူက ရေမပါလို့လည်း မရဘူး၊ ရေဝပ်လည်း မကြိုက်ဘူး၊ ရေပက်ပေးရတာပေါ့ဗျာ။ တစ်ဧကမျိုး သုံးရာထည့်ရတာ၊ ဆရာလုပ်မယ်ဆို ကျွန်တော် ပျိုးပေးပါ့မယ်”

“နေပါစေဗျာ၊ ကျွန်တော် ဗဟုသုတအဖြစ် မေးကြည့်တာ ပါ”

သူ လုံးဝစိတ်မကူးဖြစ်ခဲ့သော အရာကို ဖားထုစေတနာကြောင့် သာ လက်ခံခဲ့ရသည်။ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ပေးကြသော ရွာသားများကိုလည်း သူမငြင်းသာ၍ ကြည့်နေရသည်။ သူ့ကို ချည်နှောင်သော ကြိုးတစ်ခု ဖြစ်မှာကိုတော့ သူမလိုလားပါ။ ဝန်ထမ်းပီပီ စေတနာနှင့် ဝါသနာ ကို အရင်းခံ၍သာ အရာရာကို သူလုပ်ပေးချင်သည်။ ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အရောင်ဆိုးမှာ သူကြောက်သည်။ ဖားထုကတော့ ပြောရသည်။

“ဆရာတွေ့ပြီး ပူမနေနဲ့၊ ဒီမြေက ဆရာရှိနေတဲ့အခိုက်ပဲ ကျုပ်တို့ ခွင့်ပြုပေးထားတာ၊ ဆရာရောင်းချလို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဆီမှာနေတဲ့ ဝန်ထမ်းအဆင်ပြေအောင် ကျုပ်တို့နိုင်သလောက် ကူညီ တာ၊ ရှုံးလည်း ဆရာကံ၊ မြတ်လည်း ဆရာစားပေါ့”

သူစိတ်ရှင်းအောင် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသည်။ တစ်ဦး စေတနာ တစ်ဦးက လက်ခံတဲ့ပြန်ရန်သာ ရှိတော့သည်။ ခွန်လှမောင် တို့အဖွဲ့ အလုပ်လက်စသိမ်းချိန်မှာ သူလက်ဖက်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။

“အထူးအဆန်းတွေ လုပ်မနေနဲ့ဆရာ၊ ကျုပ်တို့က အလုပ်ဆို လက်နဲ့ ပြတ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်မှာ လုပ်ရ လုပ်ရ အလုပ်လုပ် ဖို့ပဲ သိတာ”

ခွန်ပန်းဦးက ကန်သင်းပေါ် အကျအနထိုင်ရင်း ပြောသည်။ ဒီအရပ်မှာ ကန်သင်းရိုးက သူတို့အရပ်မှ လယ်ကွက်ကန်သင်းရိုးလို မြင့်မြင့်လွင့်လွင့်ကြီး မဟုတ်ဘဲ လယ်နယ်နိမိတ်အဖြစ် သိသာရုံ ပိုင်းခြားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုးရွာပြီးသည်နှင့် ရေဝပ်သည်လည်း မရှိ၍ ကန်သင်းအိုင်အမာမလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“လက်ဖက်ရည် သိပ်သောက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီည နေအိမ် မှာ ထူးထူးခြားခြား ငါးဟင်းချက်ထားတယ်၊ ဘီလူးချောင်းငါး စားရ ခဲတယ်၊ တစ်ပိဿာ ရှစ်ထောင်လောက်ရှိတာ ဈေးကောင်းတယ်ဗျ”

ခွန်လှမောင်က သားသတ်လွတ်ကို အဓိဋ္ဌာန်နှင့် စားသလိုမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကြုံသလိုစားသည့် အလေ့အထရှိ၍ အားရပါးရ ပြောသည်။

“ဆရာရော လိုက်စားပါလား”

“နေပါစေ၊ ကိုလှမောင်ပဲ ဝအောင်စားပါဗျာ”

“ဆရာ မသိလို့ပါ။ ဘီလူးချောင်းငါးက သိပ်ချိုတာ၊ ကျုပ်တို့ ငယ်ငယ်ကဆို အခုလို ချက်စားတာတောင် မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို ငါးကြောင်ငါးလို့လည်း ခေါ်တယ်။ ငါးကို ရေဆေးမီးဖုတ်၊ ပဲပုပ်ကို လည်း မီးဖုတ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးဖုတ်၊ ငရုတ်ခြောက်ဖုတ်၊ ချင်းဖုတ်၊ အားလုံးစုထောင်းပြီး ရေစိမ်းလောင်းစားရတာ ဘယ်လောက်ကောင်း တယ်မှတ်လဲ”

မြန်ရေရှက်ရေပြော၍ သူပင် စားချင်စိတ်ဖြစ်လာရသည်။ ရေစိမ်းလောင်းသည်ဆို၍ ထူးထူးခြားခြားဟုလည်း တွေးဖြစ်လိုက် သည်။

“ဆရာ့ကို တစ်ခါလောက် ကျွေးရဦးမယ်၊ ကျုပ်တို့ဆီက အရသာ သိသွားအောင်လို့၊ အဲဒီဟင်းကို ထမင်းဝိုင်းထဲမှာ ထည့်ထား၊ အရည် ကုန်သွားရင် ရေစိမ်းလေးလောင်းထည့်၊ တစ်ခါကုန်သွား၊ တစ်ခါထပ် ထည့်၊ ဟင်းရည်လေးက ချိုနေတာ၊ ညီအစ်ကိုချင်းတောင် ဇွန်းလှ ရတာနော်”

တစ်ရွာလုံးလိုလို ကြက်၊ ဝက်၊ ဘဲဟူ၍ မြင်ချင်လိုတောင် မမြင်ရသည် ရွာခလေး၊ ရွာခလေးအရ ကြက်ဥနှင့် အသီးအရွက်သာ အစားများလေ့ရှိသော သူ့အဖို့ ခွန်လှမောင် ဟင်းကို အံ့ဩနေခဲ့သည်။

“ခုနောက်ပိုင်းတော့ အသားငါဆို ဈေးနေ့နဲ့ အလှူအတန်းရှိမှ စားဖြစ်တာပါ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာမှာတော့ အသီးအရွက်နဲ့ပဲ စားဖြစ် ကြတာများတော့ တစ်ရွာလုံး သားသတ်လွတ်လို ဖြစ်နေတာ၊ ဆရာ လေးရော နေရေး၊ စားရေး အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

ခွန်ပန်းဦးက တစ်ချိန်လုံး နားထောင်နေရာမှ မေးလာသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အသီးအရွက်ပဲပေါ့”

“ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ချက်ရေး၊ စားရေး ဘယ်လွယ်ပါ့ မလဲ၊ ဒါကြောင့် ဆရာလေးကို ပြောပြောနေတာပေါ့၊ နောက်လည်း မိန်းမဆိုတာ ယူရမှာပဲ၊ စောစောယူ စောစောရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ အရပ်မှာတော့ မျက်စိပွင့်တာနဲ့ ယူရမယ့်မိန်းမ ကြည့်တော့တာပဲ၊ သဘာဝကို ဘယ်တားရမလဲ၊ ယူကြပါစေပေါ့၊ တို့ဆရာသာ မျက်စိ အောက်မှာ ရှိနေပြီး ရှာမတွေ့ဖြစ်နေတာ”

နန်းကြည်ဖြူဘက် ဦးလှည့်လာမှန်း သိ၍ သူငြိမ်နေလိုက်ရ သည်။

“မကြာခင် တွေ့ပါစေဗျာ၊ ကဲ ဆရာ အလုပ်လည်းပြီးပြီ၊ လက်ဖက်ရည်ကိစ္စလည်း ပြီးပြီ၊ ပြန်ရုံပဲ ရှိတာပေါ့၊ နောက်နေ့ လိုအပ်တာရှိမှ အလုပ်နားတဲ့အချိန် လာလုပ်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

အားနာစွာ ပြောဖြစ်သည်။ သူတို့အလုပ်နားချိန်မရှိသည်ကို ကောင်းကောင်းသိနေ၍ အမှန်လည်း ကိုယ့်အတွက်နှင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်မိသည်။ မနက်လင်းသည်နှင့်ပင် ထော်လာဂျီတစ်စီးပေါ်မှ မိသားစုလိုက် ပေါက်တူးကိုယ်စီဖြင့် ယာခင်းသွားကြသော မြင်ကွင်း ကို သူ့နေ့စဉ် တွေ့နေရသည်။ ရွာထဲမှာ ခေတ်ပညာတတ်အချို့လည်း ရှိသည်။ သားသမီးများပညာရေးအတွက် တောင်ကြီးနှင့် အောင်ပန်း မြို့များရှိ ဘော်ဒါဆောင်များမှာ ကျောင်းထားကြသည်လည်း ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဝန်ထမ်းဟူ၍တော့ သူမကြားဘူးခဲ့။ အချိန်တန်လျှင် မိသားစုကိုယ်ပိုင် အလုပ်ဖြစ်သော ယာခင်းထဲမှာသာ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင် လေ့ရှိကြသည်။ တောင်ယာအလုပ်သည် သူတို့အတွက် မိရိုးဖလာ အသက်မွေးကျောင်း အလုပ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ပြောရင်းဆိုရင်း လာနေတယ် ဆရာ၊ ကျုပ်တို့လည်း သွားမယ်”

ခွန်လှမောင်က လမ်းမပေါ်မှာ လျှောက်လာနေသော နန်းကြည်ဖြူကို လှမ်းကြည့်ရင်း နှုတ်ဆက်ပြန်သည်။ ဒီညနေ ခွန်သိန်းထွန်းတို့ အဖွဲ့နှင့် ခြင်းခတ်မည်ဟု ချိန်းထားသော်လည်း အချိန်ကလင့်လှပြီ။ သူ့ဆေးခန်းဝင်း အပြင်မှာ ပြီးခဲ့သည့်တစ်ပတ်က အားကစားကွင်းဖောက်ထားခဲ့သည်။ ခြင်းပိုင်းဖြစ်စေ၊ ဘော်လီဘောပိုင်းဖြစ်စေ ရွာထဲမှ လူငယ်များအားလပ်ချိန် ကစားရန် သူနှင့် ခွန်သိန်းထွန်းတိုင်ပင်ပြီး လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဆရာ ပျင်းနေမှာစိုးလို့ ဖားထုက လုပ်ပေးလိုက်ပြီ ထင်တယ်”
လောလောလတ်လတ် အာလူးချထားသော မြေကွက်ကို ကြည့်ရင်း နန်းကြည်ဖြူ ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ငြင်းမရလို့ လက်ခံလိုက်ရတာ”

“ဘာလို့ ငြင်းရမှာလဲ ဆရာရဲ့၊ စေတနာနဲ့ စိုက်စားခွင့်ပြုပေးတာပဲ၊ ဆရာ ဒီမှာနေလို့ကတော့ လစာအပြင် အခြားဝင်ငွေရဖို့ မလွယ်ဘူးလေ၊ ဖားထုက ပြောတယ်၊ သူ့ခမျာ မိဘရှိရဲ့နဲ့တောင် ခဏခဏ မပြန်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ခရီးစရိတ်ကလည်း များ၊ စားရေးသောက်ရေးကလည်းရှိတော့ ချွေတာရရှာတယ်တဲ့၊ ပြောကြမယ်ဆို ကြည်ဖြူကမှ ဝင်ငွေရသေးတယ်လေ”

ရွာထဲမှာရှိသည့် အိမ်ထောင်ရှင်မှန်သမျှ နန်းကြည်ဖြူသာ မီးဖွားပေးခြင်းဖြစ်၍ သူ့ထက်စာလျှင် နန်းကြည်ဖြူက ဝင်ငွေကောင်းသည်။

“ပြောစရာရှိလို့လာတာ ဆရာရဲ့၊ ဒီမှာလေ ခွန်ကျောက်မောင်တို့ ပင်လောင်းက ပြန်လာတာ စာပေးလိုက်တယ်၊ ကာကွယ်ဆေးထိုးရမယ်၊ ငါးနှစ်အောက်ကလေးတွေပဲ”

“လုပ်ရမှာပေါ့ ကြည်ဖြူ၊ အဆင်သင့်ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်လေ၊ ကြည်ဖြူတို့ သွားကြမလား၊ သူတို့ကို ခေါ်ကြမလား”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကြည်ဖြူခေါ်လို့ မလာရင် တစ်ခါစိတ်မောရဦးမယ်”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်စမယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်”

နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ အထူးသဘောထားညှိရန်မလိုဘဲ ခဏအတွင်း ပြီးသွားခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စက အထွေအထူးလည်း ရှိလှသည်မဟုတ်။ မိုးရာသီသွေးလွန်တုပ်ကွေး၊ နွေရာသီဝမ်းပျက် ဝမ်းလျှော၊ တစ်လတစ်ကြိမ် အလှည့်ကျကျောင်းမှာ လိုက်လံဟောပြော ခြင်းနှင့် လက်အောက်ဌာနခွဲများသို့ တစ်လတစ်ကြိမ် သွားရောက်ခြင်း သာ ပုံမှန်လုပ်ဖြစ်သည်။ နန်းကြည်ဖြူရောက်ပြီး မကြာမီ ခွန်သိန်းထွန်းဆိုင်ကယ်နှင့် ရောက်လာသည်။ နန်းကြည်ဖြူမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ဆရာမ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားမယ်လို့ ပြောရဲ့နဲ့ လမ်းလျှောက်လာတယ်”

“အညောင်းပြေ လျှောက်တာလေ၊ တစ်ခါတလေလည်း လျှောက်ဦးမှပေါ့”

ခွန်သိန်းထွန်းက သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ နန်းကြည်ဖြူက မျက်နှာတည်လေးနှင့် ရပ်နေဆဲ။

“ဆရာအလုပ် ရှိသေးလား၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အညောင်း ပြေ ကစားကြတာပေါ့”

“အော်-ခုမှ သတိထားမိတယ်၊ ဆရာတို့ ပိုက်တောင် ဆင်ထား ပြီးပြီ၊ ကစားတော့မယ်ပေါ့”

နန်းကြည်ဖြူက ခုမှ သတိထားမိပြီး ပြောသည်။

“ကစားရမှာပေါ့၊ ဒီမှာ သူငယ်ချင်းက သီးခြားမနေဖို့ ပြောထား တာ။ လူငယ်တွေနဲ့ ပေါင်းရမှာပေါ့”

“ပေါင်းတာလည်း ကြည့်ပေါင်းနော်ဆရာ၊ သူတောင်ကြီးသွား မှ ဆရာ ပျင်းကျန်ခဲ့မှာ”

“ကျွန်တော်တောင်ကြီး မပြန်တော့ဘူး ဆရာမ၊ ရွာမှာပဲ ပျော်တယ်”

ခွန်သိန်းထွန်းက သူ့အမိပွယ်နှင့် သူပြောပြီး ရယ်နေသည်။

“ရပါတယ်၊ ခွန်သိန်းထွန်းမရှိလည်း နောက်ထပ်သူငယ်ချင်း တွေ ရှိပါသေးတယ်”

“ဆရာတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ကစားကြပါဦး၊ ကြည်ဖြူပြန်လိုက် ဦးမယ်”

နန်းကြည်ဖြူ ပြန်သွားမှ ခွန်သိန်းထွန်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသည်။

“ဆရာမက ဖော်ရွေသလိုနဲ့ တစ်ခါတလေ တော်တော်တည် တယ်ဗျ”

သူ ရယ်လိုက်မိသည်။ အခြေအနေကို သိ၍ နန်းကြည်ဖြူ တည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“မိန်းကလေးတွေက တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲ”

ဟုတ်တယ်ဗျဟု ခွန်သိန်းထွန်းထောက်ခံပြီး နှစ်ယောက်သား ကစားဝိုင်းရှိရာ ထွက်လာကြသည်။ နေရောင်ခြည်က စမ်းချောင်းထိပ် မှာ ဖြာကျနေဆဲဖြစ်၍ စမ်းချောင်းအထက်ပိုင်း အာလူးခင်းများကို စိမ်းဖန်ဝင်းဝါစွာ တွေ့နေရသည်။ စမ်းချောင်းထဲမှာ ရွာသားအချို့ ဆိုင်ကယ်များကို ရေဆေးနေကြသည်။ ညနေတိုင်း မြင်တွေ့နေကျ မြင်ကွင်းဖြစ်သော်လည်း ဒီနေ့မှ အရာအားလုံး သစ်လွင်တောက်ပနေ သလို ထင်ရသည်။ သူ့ရင်ထဲမှ စိတ်ကူးသစ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ထိုညနေက နေလုံးစုံစုံမြှုပ်မှ သူတို့ ကစားဝိုင်းသိမ်းခဲ့ သည်။ ရွာကလေးမှာ တစ်စတစ်စနှင့် သူပျော်လာတော့မည်ထင်သည်။

အစန်း (၉)

လူက အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသော်လည်း တရစပ်မြည်နေသော ဖုန်းသံကြောင့် သူ ကိုင်လိုက်ရသည်။ မျက်စိက ဖွင့်မရ၍ မှိတ်ထား ဆဲရိုသည်။

“ဟဲလို”

“ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ အိပ်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်းအသံကြောင့် သူ့မျက်လုံးအနည်းငယ် ကျယ်လာ သည်။ ဖုန်းကို နားမှခွာ၍ ၉၀၉၀၁ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“လင်းခန့်၊ ငါပါ မြတ်ဆုပါ”

မျက်လုံးကျယ်ရုံသာမက အိပ်ချင်စိတ်ပါ လွင့်ပျက်သွားသည်။

“အေး-ပြော မြတ်ဆု၊ နင်ကလည်း ဒီအချိန်ကြီးရောက်မှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ငါလည်း အခုမှ အားတာ။ ခုလေးတင် ဆေးရုံက ပြန်ရောက် လာတာ၊ နင့်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရတာနဲ့ ကောက်ဆက်လိုက်တာ”

“သတိရဖော်တော့ ရသားပဲ”

“မခန့်ပါနဲ့ဟာ၊ နင်ကရော ဆက်လို့လား”

“နင့်ဖုန်းနံပါတ် ငါမသိဘူးလေ၊ ရန်ကုန်မှာတော့ သိတယ်၊ ဖျာပုံရောက်မှ မသိတော့တာ”

မြတ်ဆုဝေက ဖျာပုံဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျနေ၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မဆုံဖြစ်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

“ဟုတ်တယ်၊ တို့သူငယ်ချင်းတွေလည်း အဆက်အသွယ်ပြတ် တာ ကြာပြီနော်၊ အခုတောင် အောင်ပြည့်က နင့်ဖုန်းနံပါတ်ပေးပြီး ငါ့ကို ဆက်ခိုင်းနေတာ”

အကြောင်းရင်း ရိပ်မိသလို ရှိသည်။

“လင်းခန့် ဒီနှစ် တို့ကျောင်းအာစရိယပူဇော်ပွဲကို နင်မလာဘူး ဆို၊ အောင်ပြည့်က ငါ့ကိုရအောင် ခေါ်ပေးပါတဲ့”

သူထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ မကြာသေးမီက သူထံ အောင်ပြည့် ဖုန်းဆက်ပြော၍ မလာနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ဒါကိုပင် မကျေ နပ်၍ မြတ်ဆုဝေထံ အကြောင်းကြားပြီး ပြောခိုင်းခြင်း ဖြစ်မည်။

“ငါက ပြောပါတယ်၊ လင်းခန့်က ငါ့ကို ဒီလောက်အထိ အလေးအနက်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလို့၊ ငါ့စကားကို နားထောင်ရ လောက်အောင်လည်း သံယောဇဉ်ရှိပုံမပေါ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

မကျေပွဲဟု ထင်သည်။ ငယ်ကျင့်မပျောက်သေးသော ဆရာ ဝန်မကြီးကို လင်းခန့်စချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

“မြတ်ဆု နင်ဆေးခန်းရော ထိုင်ဖြစ်လား”

“ထိုင်ဖြစ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆို နင့်ဆေးခန်းကို ကလေးလေးတွေပဲ လာမှာနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါက ကလေးအထူးကုမှ မဟုတ်တာ လင်းခန့် ရဲ့”

သူစနေသည်ကို မြတ်ဆု သဘောမပေါက်ဘဲ ပြန်မေးနေ၍ သူရယ်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ လင်းခန့်”

“ဪ၊ နင်က ကလေးပဲ ရှိသေးတော့ ကလေးတွေပဲ လာမယ်ထင်လို့ပါ”

“လင်းခန့်နော် ငါ့ကိုများ ကလေးတဲ့၊ ငါကလေးဆန်ပြီးပြော တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုးအရင်ကတည်းက နင် ငါ့စကားကို နားထောင် ခဲ့ရင် နင် ဆရာဝန်ဖြစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ နင်ပဲ ပြန်စဉ်းစားလေ”

သူနှင့်အတူ ကျောင်းပြောင်းရန် ရန်ကုန်ခေါ်စဉ်က ချန်နေရစ်ခဲ့ သည်ကို ပြန်တွေးရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံရသည်။

“နင် မခွဲနိုင်၊ မခွာရက်ဖြစ်နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

နောက်ဆက်တွဲစကားကို သူမခံစားနိုင်ခဲ့။

“ပြန်မပြောကြေး မြတ်ဆု”

“ဒီအကြောင်းတွေ ပြောမယ်ဆို ငါ ဖုန်းချလိုက်မှာ”

သူခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောတော့ မြတ်ဆုရယ်သည်။

“မပြောနဲ့ဆိုလည်း ပြောမှာပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလောက်တဲ့ လာပြီး ကေမွန်အကြောင်းကို မသိဘူးလား၊ ကေမွန်က ဟိုးအရင် ကတည်းက စိတ်ပျော့တယ်၊ တစ်ဖက်သားအပေါ် မှီခိုချင်စိတ်ရှိတယ်၊ နင့်ကို သူအားကိုးရာလို့ ထင်တယ်၊ နင့်ထက်သာတဲ့ သူတွေတော့ လည်း ပိုပြီး အားကိုးရာလို့ ထင်တယ်၊ ဒီတော့ နင်က နားလည်ပေး လိုက်ပေါ့”

“အေးပါ မြတ်ဆုရယ်၊ နားလည်ပေးရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲ ကပါ ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“အေးလေ-ဒါဆို နင်အာစရိယပူဇော်ပွဲကို လာရမှာပေါ့၊ ဒီပွဲ ကို နင်တို့ပဲ ဦးဆောင်လုပ်ခဲ့တာ၊ နင်က ခေါင်းရှောင်နေရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ ကေမွန်လည်း ပြန်လာချင်မှ လာမှာပါ၊ လာတော့လည်း သူငယ်ချင်းပဲပေါ့ဟာ”

မြတ်ဆုက သူ ပြန်ပြောခွင့်မရလောက်အောင် တရစပ်ပြောသည်။ စိတ်ကျေနပ်ပါစေတော့ဟု သူငြိမ်နေလိုက်သည်။ စိတ်တိုင်းကျပြော စေပြီးမှ သူစကားဆက်သည်။

“ငါမလာဘူးဆိုတာတော့ ကေမွန်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ သွားရေးလာရေး ခက်တာရယ်၊ စရိတ်စက အကုန်အကျများတာရယ် ကြောင့်ပဲ။ ဒီလိုလာမယ့် ပိုက်ဆံကို အာစရိယပူဇော်ပွဲအတွက် ထည့်လိုက် ရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်လို့ပါ”

“ဒါက နင်ထင်တာလေ၊ သူငယ်ချင်းတွေက နင်ကိုယ်တိုင် လာစေချင်တာပေါ့၊ ဆရာ၊ ဆရာမကလည်း တွေ့ချင်မှာပေါ့၊ နင်က တို့ကျောင်းရဲ့ အထင်ကရကျောင်းသားဟောင်းလေ၊ နင် ကျောင်းဂုဏ် ကို ဆောင်ခဲ့တာ မေ့နေပြီလား”

မြတ်ဆုဝေက နှလုံးသားဒဏ်ရာဟောင်းကို ဆွပေးသလို ရှိသည်။ ရင်ထဲ နက်နက်နဲနဲ ခံစားရသည်။

“ငါ စဉ်းစားပါဦးမယ် မြတ်ဆုရာ။ ဒီလောက်လည်း ငါ့ကို မမြှောက်ပါနဲ့”

“မြှောက်တာ တစ်လုံးမှ မပါဘူး လင်းခန့်၊ နင်ရော ငါရော ဝန်ထမ်းတွေလေ၊ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သိတဲ့ သူချည်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေဆိုတာ ခုလိုအချိန်မှာ အောင်မြင်နေတဲ့ တပည့်တွေ ကို တွေ့ရင် ပိုပြီး ဝမ်းသာကြမှာ၊ ဒီဆန္ဒကို တို့တစ်တွေ ဖြည့်ပေး ကြရမှာပေါ့”

“လိမ္မာလိုက်တာ၊ ဘယ်သူ့သားသမီးလည်း မသိပါဘူး”

“မနောက်ပါနဲ့ လင်းခန့်၊ နင် တကယ်စဉ်းစားပါဦး၊ ငါ အလေးအနက်ပြောနေတာ၊ ငါလည်းအားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဆေးရုံ

မှာ တစ်ယောက်က မီးဖွားခွင့်ယူထားတော့ ငါက သူ့တာဝန်ပါ ယူပေးထားရတာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ စိတ်အပန်းဖြေပေါ့ဟာ”

“အေးပါ၊ ငါစဉ်းစားပါ့မယ်”

“တကယ်နော် လင်းခန့်၊ နင် ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ပါစေလို့ ဆုတောင်း တယ်၊ ငါဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“အေးအေး”

မြတ်ဆုဝေ ဖုန်းချသွားချိန်မှာ သူနာရီကြည့်လိုက်သည်။ ည (၁၀) နာရီရှိပြီ၊ အိပ်ချင်စိတ်က တစိုးတစိမ့် မရှိတော့ပြီ။ အာစရိယ ပူဇော်ပွဲဆိုမှ ငယ်ဘဝကို လွမ်းသည့်စိတ်က ကျောင်းပုံရိပ်နှင့်တကွ ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်။

နွေမွှေးမိုး နေပျောက်မထိုးနိုင်အောင် အရိပ်မိုးထားသည့် ဗာဒံပင် လမ်းကလေး၊ လမ်း၏ တစ်ဖက်မှာ ဆရာ၊ ဆရာမများအဆောင်၊ အရှေ့ဘက်သွားလျှင် ခရေဆောင်ဟုခေါ်သော မူလတန်းကျောင်း ဆောင်၊ မူလတန်းကျောင်းဆောင်ရှေ့မှ ရောင်စုံဖူးပွင့်နေသော ပန်းခင်း၊ ကျယ်ဝန်းသော ပင်မဆောင်အကူးလမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ လူတစ်ဖက်က ကုက္ကိုကြီးများ၊ အညွန့်နီနီလေးများနှင့် အမြဲလိုလို ဝေဆာနေသော တည်ပင်အုပ်အုပ်လေးများက ကျောင်းဝင်းမြေကို ရာသီ မရွေး အေးမြစေသည်။

သပြေဆောင်ဟုခေါ်သော ပင်မဆောင်ကြီး၏ ခန့်ညားထည်ဝါ မှုကလည်း ကျောင်း၏ ကျက်သရေကို ဆောင်နေခဲ့သည်။ မိုးဆိုလျှင် ကျောင်းရှေ့မှာ ရှိနေသော ရေကန်ငယ်နှစ်ခုက ကြာဖြူ၊ ကြာညို၊ ကြာနီများ ပွင့်ဖူးဝေဆာလျက် လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ တင့်တယ် စွာ နေရာယူထားသေးသည်။ အရှေ့ဘက် ပိတောက်ဆောင်၏

အနောက်ဘက်မှာ လယ်ကွင်းများရှိပြီး ထိုလယ်ကွင်းများ အလွန်မှာ တော့ ရွှေရောင်ဝင်းနေသော စေတီတော်တစ်ဆူရှိသည်။ လင်းခန့်တို့ ငယ်စဉ်က ထိုစေတီရင်ပြင်မှာရှိသည့် ဇရပ်ကြီးပေါ်မှာ သူငယ်ချင်း များစုပြီး ကစားခဲ့ကြဖူးသည်။ နေ့လည်ထမင်းစားကျောင်းလွှတ်ချိန် တွင် စေတီရှိရာ အရောက်ပြေး၍ နေရာဦးခဲ့ကြသည်ကိုလည်း အမှတ် ရသည်။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အာစရိယပူဇော်ပွဲကျင်းပစဉ်တွင် သူနှင့် ကေမွန်နှစ်ယောက် ထိုနေရာသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ နေလုံးဝင် လုဆဲ ညနေဆည်းဆာအချိန်ဖြစ်၍ ပုစွန်ဆီအသွေးဆမ်းထားသော စေတီတော်မြင်ကွင်းက ထင်းလင်းလှပနေခဲ့သည်။ အိပ်တန်းဝင်လာ သော ငှက်တို့လည်း မကြာခဏ အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းလာကြသည်။ စေတီတော် ဝန်းကျင်မှ သစ်ပင်ကြီးငယ်များ၊ ရိတ်သိမ်းပြီးစပါးခင်းများ ရိုးပြတ် ငှက်များ၊ တစ်ဖက်လယ်ကွင်းမှ စိမ်းစိုသော မြေပဲခင်းများ၊ စားကျက် မှ မောင်းနှင်လာသော နွားကျောင်းသားလေးများ၊ ထိုအရာအားလုံး က ညနေဆည်းဆာကို အားဖြည့်ပေးထား၍ ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း ကေမွန် ကြည်ကြည်နူးနူးပြောသည်။

“ကိုလင်းရယ်၊ ပြန်လာရတာ တန်လိုက်တာသိလား၊ ဟိုမှာ မွန်းကျပ်နေခဲ့သမျှ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ရွာရောက်မှ လေကောင်း၊ လေသန့် လည်း ရှု။ ဒီလိုသာဘာဝဆန်တဲ့ ရှုခင်းတွေလည်း ကြည့်ရ၊ ဘယ်လောက် များ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ”

“ဒါပဲလား ကေမွန်”

ထိုစဉ်က စကားအကျကောက်ပြီး သူမေးလိုက်၍ ကေမွန်က မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီး နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ဘာကိုလဲ ကိုလင်း၊ ဪ- ကေမွန်သိပြီ၊ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ ဆုံတာလည်း တစ်မျိုးပျော်စရာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုလင်းနဲ့ ဆုံရတာ

တော့ အထူးပြောစရာမလိုတော့ဘူး၊ ဒီရက်လေးကို ရောက်ဖို့ပဲ ကေမွန် တွေးပြီး မျှော်ခဲ့ရတာ”

ကေမွန်ပြောသလို သူကိုယ်တိုင်လည်း ဒီရက်ကို စိုးရိမ်ပိုစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ရသည်။ ပထမအကြိမ် ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ရသည့် ပွဲလည်း ဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းအားလုံး စုံစုံညီညီရောက်ပါ့မလားဟူသော စိုးရိမ် ပူပန်စိတ်ကလည်းရှိနေ၍ စိုးတထိတ်ထိတ်စောင့်ခဲ့ရသည်။

“ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲ၊ စီစဉ်ထားတာတွေ အဆင်မပြေမှာရော၊ ကေမွန်ပြန်မလာမှာရော လျှောက်ပြီး တွေးပူနေတာနဲ့ စိတ်မော၊ လူမော ပဲ့”

သူငယ်ချင်းအားလုံး အဝေးမှာရောက်နေချိန်ဖြစ်၍ ဒီပွဲကို အောင်ပြည့်နှင့် နယ်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းအချို့က စတင်ခဲ့ပြီး သူထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုရက်များအတွင်း မကွေးမှ သူမကြာခဏ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ကျောင်းသားများအားလုံး စုစည်း၍ အစည်းအဝေးခေါ်ခြင်း၊ နှစ်စဉ်ကျင်းပနိုင်ရေးအတွက် ရန်ပုံငွေ ရှာခြင်းစသည့် အကြောင်းအရာအားလုံး ကျောင်းပျက်ခံ၍ပင် သူစီစဉ် ဦးဆောင်ခဲ့သည်။

“ကေမွန်လား ပြန်မလာဘဲနေနိုင်မှာ၊ ဒီလောက် ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ပွဲကို နောင်နှစ်တွေလည်း မရောက်ရောက်အောင်လာမှာ၊ ကိုလင်းလည်း လာရမှာနော်”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ နောက်ဆို တို့နှစ်ယောက်အတူ ရှိနေကြမှာပဲ၊ အတူတူလာရမှာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောစဉ် ခဏအတွင်းမှာပင် ကေမွန်မျက်လုံးလေးများ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေသည်ကို ကြည့်၍ သူကိုယ်တိုင်

လည်း ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက်ပိုင်း အခမ်းအနားပြင်ဆင် နေသော သူငယ်ချင်းအဖွဲ့များ လိုက်လာပြီး တစ်စုတစ်ရုန်း ရယ်မော ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြရသည်။ မြတ်ဆုဝေက သူ့ကို မခေါ်ရကောင်းလားဟု စိတ်ကောက်နေ၍ ကေမ္မန်နှင့် သူပြန်ချောခဲ့ရသည်ကိုလည်း အမှတ် ရသည်။ ပျော်ခဲ့သောအတိတ်သည် ယခုအချိန်မှာတော့ ပြန်မတွေ့ချင် လောက်အောင် နာကျင်ခံရခက်မှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့သည်။

မြတ်ဆု ဖုန်းဆက်ပြီးနောက်ပိုင်း အိပ်မပျော်နိုင်သည့်စိတ်ကို စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့်သာ ဖြေဖျောက်ခဲ့သည်။ ထိုခဏဖုန်းသံက တစ်ဖန် မြည်လာ၍ သူ့ကိုလိုက်ရပြန်သည်။ မြတ်ဆုပါပဲ။

“တော်သေးတာပေါ့ လင်းခန့်ရယ်၊ အိပ်ပျော်နေပြီလားလို့ ထင်နေမိတာ”

“အိပ်မပျော်တဲ့ ဆေးတိုက်ခဲ့ပြီး အိပ်ပျော်ပြီလားလို့ ထင်ရလား မြတ်ဆုရယ်၊ အချိန်လင့်လှပြီနော် မြတ်ဆု”

ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားရသည်။

“အိပ်မပျော်တဲ့ဆေး ငါပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ နင့်စိတ်က ဖြစ်တာပါ။ ငါလည်း နင့်ကို ပြောဖို့ မေ့ခဲ့လို့။ အရေးအကြီးဆုံးအချက် ပဲ”

အရေးအကြီးဆုံးအချက်ဆိုမှ သူ့ရင်က ထိတ်ခနဲ ခုန်ပြန်သည်။ လာပြန်ပြီလား နောက်တစ်မျိုးဟု တွေးဖြစ်သည်။

“ဒီလို ငါစဉ်းစားမိတယ် လင်းခန့်၊ နင်အခု တာဝန်ကျတဲ့နေရာ ကနေ ငါရှိတဲ့ဗျာပုံကို ပြောင်းခဲ့ပါလား၊ ငါနဲ့အတူဆိုတော့ နင် သက်သာတာပေါ့ဟယ်၊ နောက်ပြီး တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူတူ ဆိုတော့ နင်မပျင်းရဘူးပေါ့”

စေတနာစကားဟု နားလည်လိုက်မိသော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ဖို့ ဝန်လေးနေခဲ့သည်။

“စဉ်းစားနော် လင်းခန့်၊ နင် ပြည်နယ်မှာပဲ တောက်လျှောက် ကျနေပြီး နောက်ဆုံးတာဝန်ကျတော့လည်း ပိုပြီးတောင် ခေါင်သေး တယ်ဆို၊ အခု နင်တာဝန်ကျတဲ့ ရွာက တောင်ပေါ်ရွာဆို အမြင့်ပေ ငါးထောင်လောက်ရှိတဲ့ ပအိုဝ်းရွာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ၊ အမြင့်ပေ ငါးထောင် တော့ မဟုတ်ပါဘူး လေးထောင့်ခုနစ်ရာပါ”

“အရေးထဲ နင်က တိကျနေသေးတယ်၊ ထားပါဟာ အဲဒီမှာ နင် မပျင်းဘူးလား”

“အင်း...ပျင်းတော့ ပျင်းတယ်”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့များ လင်းခန့်ရယ်၊ ပြောင်းလိုက်ပါတော့လား၊ ငါ့ဆီ ပြောင်းမယ်ဆို ငါပြောပေးလို့ ရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း မြေပြန့်က မြို့တစ်ခုကို ပြောင်းဟာ၊ ဒါမှ တို့သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံဖြစ်မှာ၊ နင်လည်း သက်သာတာပေါ့”

မြတ်ဆုဝေ နားလည်အောင် သူပြောပြဖို့ ခက်နေသည်။ ပြောပြန်လျှင်လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဟု ပြောဦးမည်။ စေတနာ ကို အသိအမှတ်မပြုရကောင်းလားဟု စိတ်ဆိုးမှာလည်း စိုးသည်။

“ငါ မြေပြန့်ကို ပြောင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒီမှာဆို ငါက ဖိုးလမင်းကြီးလေ၊ မြေပြန့်ကို ရောက်ရင် ငါက ကြယ်လေးတစ်လုံး ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“အေး ရူး၊ ရူးတိုင်းကောင်းတယ် မှတ်လား၊ ရှေ့ရေးတော့ ဘာမှ မတွေ့ဘူး”

မြတ်ဆုဝေက ထုံးစံအတိုင်း ဆူဆူငေါက်ငေါက် ပြောသည်။

“အေးလေ၊ နင်ပျော်တယ်၊ အဆင်ပြေတယ်ဆိုလည်း နေပေါ့၊ ငါက နင့်တစ်ယောက်တည်း သီးခြားဖြစ်နေလို့ပြောတာ၊ တော်ကြာ အဝေးကြီးမှာဆိုတော့ ငါမင်္ဂလာဆောင်ရင်တောင် နင်မလာနိုင်မှာ စိုးလို့ပြောတာ”

“စိတ်ချသူငယ်ချင်း၊ နင့်မင်္ဂလာပွဲကို ငါရောက်အောင် လာမှာ။ စိတ်အေးအေးထားပြီး အိပ်တော့၊ ညဉ့်လည်း နက်လှပြီ၊ မနက်လင်းလို့ ဆရာဝန်မကြီး ဆေးမကုနိုင်ရင် လူနာတွေ ခက်မယ်”

ဒုတိယအကြိမ် မြတ်ဆုဝေ ဖုန်းချသည်။ ဒီညတော့ ဒီလိုနှင့် မိုးလင်းမည် ထင်သည်။

အခန်း (၁၀)

သုံးရက်တိုင်ခဲ့ပြီ။ ထိရွေး၊ ထိရိုင်း၊ ဘုရားဖြူ၊ ခူးခွဲ၊ ပေါ့အင်း၊ တမိုင်မို့၊ ပြာလောင်း၊ ဆောင်းပေါင်၊ ပရုဗီး၊ လွယ်တက်စသည်ဖြင့် သူ့ကျန်းမာရေးဌာန လက်အောက်မှာရှိသော ရွာကလေးများဆီ တစ်ရွာ ဝင်တစ်ရွာထွက် သွားခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ကယ်ဖြင့်သွား၍သာ လူက ခံနိုင်ရည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြေလျင်လျှောက်ရလျှင် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျ၍ အိပ်ရာထဲ ရောက်နေလောက်ပြီ။ ဒီနေ့မနက်မှာတော့ တောင်ပေါ် စ တက်ဖြစ်သည်။ သုံးရက်လုံးလုံး ခရီးသွားထား၍ ပင်ပန်းနေသော နန်းကြည်ဖြူက နေပူမိထား၍ မျက်နှာလေးနွမ်းပြီး အသံများပင် နာနေသည်။ သို့သော်လည်း ဇွဲမလျှော့သည်ကိုတော့ သူ ချီးကျူးရ သည်။

“စာရင်းအရဆို တောင်ပေါ်ပြောင်းသွားတဲ့ကလေးတွေ ရှိနေ တယ်၊ ကြည်ဖြူ ဆက်လိုက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် နားမလား၊ ကျွန်တော် ကတော့ ရတယ်”

နန်းကြည်ဖြူက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး စဉ်းစားသလို ငြိမ်နေ သည်။ ခဏအကြာမှ ပြောသည်။

“ဆရာတောင်ရရင် ကြည်ဖြူလည်း ရရမှာပေါ့ ဆရာ၊ ကာကွယ်ဆေးထိုးတယ်ဆိုတာ ကြည်ဖြူအလုပ်လေ”

“ကြည်ဖြူ ပင်ပန်းနေလို့ စဉ်းစားခိုင်းတာ၊ မပင်ပန်းဘူးဆိုရင် လည်း သွားကြတာပေါ့”

“ရပါတယ်၊ နောက်နေ့ဆို နားလို့ရပြီပဲ”

သဘောထားညိုသည်နှင့် နှစ်ယောက်သား တောင်ပေါ်စတက်ကြသည်။ တောင်ခြေရွာမှာ ဆိုင်ကယ်ထားခဲ့ကြပြီး ဆင်ခြေလျှော့တစ်လျှောက်ရှိနေသည့် အိမ်များဆီ စတင်သွားသည်။ အမြင်ကနီးပေမယ့် ခရီးကဝေးဆိုသည့်စကားပုံကို ယခုကပင် သဘောပေါက်သည်။ ဒီရွာကို ကျန်းမာရေးကိစ္စနှင့်ရောက်တိုင်း တောင်လုံးလုံးစိမ်းစိမ်းကြီးကို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်နေကျဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း တောင်ပေါ်တက်ချိန်မှာ တောင်ခြေရောက်အောင်ပင် ဆယ်မိနစ်ခန့် လျှောက်ရသည်။ တောင်ပေါ်စတက်စဉ် လူတစ်ယောက်သွားရုံ လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း တက်လာခဲ့ရာ ပြေပြစ်သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ ခြေသလုံးကြွက်သားထဲကပင် အောင့်တက်လာသည်။ ဝါးရွက်ကြွေများကလည်း ထူထူထပ်ထပ်ရှိနေ၍ တစ်ခါတစ်ရံ ခြေချော်မကျအောင် သတိထားလျှောက်နေရသည်။ အပေါ်ဘက်မှာတော့ အနည်းငယ်ရှင်း၍ ဒီလောက်အထိ သွားလာရမခက်တော့ဟု ထင်ခဲ့သည်။

“ကြည်ဖြူဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဖြစ်တာပေါ့ ဆရာရဲ့၊ ကြည်ဖြူက ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဆွေဆွေသက်တို့ဆို ဒီထက်မြင့်တဲ့ တောင်တွေပေါ်ကို လမ်းပြန် နှစ်ယောက်တည်းသွားရတာ၊ ကြည်ဖြူကမှ ဆရာပါနေလို့ တော်သေးတယ်”

“နာရီဝယ်ပေးရကျိုးနပ်တယ်နော်”

ပင်ပန်းသည်ကို စိတ်မရောက်စေလို၍ သူတမင် နောက်လိုက်သည်။

“နာရီတစ်လုံးနဲ့ ငါ့ကို ပင်ပန်းအောင်လုပ်တယ်လို့ မထင်ရင် ပြီးတာပါပဲ ဆရာရယ်”

“မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ပြေးကြည့်မှ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ သူ့အလုပ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ရယ်လို့ ခွဲခြားနေလို့ ဖြစ်မလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

“ကြည်ဖြူမှတ်မိလား၊ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ရတဲ့ ငွေတာရီရဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်လေ”

“ဆရာပြောကြည့်လေ”

အမှန်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ခြေထောက်ထဲမှာ ညောင်းညာကိုက်ခဲနေ၍ သတိမေ့ပျောက်အောင် စကားပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ထိပ်ဆုံးသို့ ကဗျာလေ၊ တစ်တောင်ပေါ် တစ်တောင်ဆင့်၊ တောင်အမြင့် ပတ်ခြံရံဆိုတဲ့ ကဗျာပေါ့”

“ဪ ကြည်ဖြူသိပြီ၊ တစ်တောင်ဆုံးသော်လည်း တစ်လုံး ကျန်ပေသမို့ဖန်ဖန်ပင် အားအင်တိုးလို့ရယ် ကြိုးလျှောက်ပါဘိ”

“ဒါဆို ကြည်ဖြူ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီကဗျာထဲမှာ ပါသလိုပေါ့၊ ကြည်ဖြူပင်ပန်းတယ်လို့ထင်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ သာယာလှပတဲ့ ရှုခင်းတွေကို ကြည့်ပြီး အမောပန်းဖြေပြီး ဆက်လျှောက်ပေါ့၊ နောက်ဆုံးမှာ ထိပ်ဆုံးရောက်သွားမှာပဲ”

“ဟိုးမှာလေ၊ ဆရာမပြောခင်ကတည်းက ကြည်ဖြူ တောင်အောက်က ရှုခင်းတွေ လှမ်းကြည့်နေတာ”

တောင်ခြေမှာ ကွေ့ငိုက်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းလေးနှင့် ယာခင်းစိမ်းစိမ်းလေးများ အလယ်မှာ ရှည်လျားသော မြေနီလမ်း၊ အဆင့်ဆင့်အထပ်ထပ်ရှိနေသော တောင်၏ ဆင်ခြေလျှော့မှ စိုက်ခင်း

များနှင့် အတန်အသင့်ရှိသော ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ စေတီဖြူဖြူလေးများကို လှမ်းပြသည်။ သူကြည့်လိုက်သည့်ခဏ အစိမ်းတစ်ကန့်၊ အနီတစ်ကန့် နှင့် ညီညာစွာ ပိုင်းခြားထားသော ယာခင်းကွက်များကို ကြည့်နူးဖွယ် တပြန့်တပြူး တွေ့ရသည်။ တောင်ခြေနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ယာခင်း များကြားမှ အနီရောင် မြေသားလမ်းကလေးကို ဖြောင့်တန်းရှည်လျား စွာ တွေ့ရသည့်ခဏ ဘဝဟူသည် ဒီလမ်းကလေးလောက်မှ မဖြောင့် တန်းပါလားဟု မဆီမဆိုင် စဉ်းစားဖြစ်သည်။

“လုတယ်နော် ဆရာ၊ ကိုယ်သွားတုန်းက အမှတ်တမဲ့ရှိပေ မယ့် ခုလို အပေါ်စီးကကြည့်တော့ တော်တော်လေး ကြည့်ကောင်း တယ်”

“ကြည့်တတ်ရင် မြင်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”

အဝေးကကြည့်လျှင် ပြေပြစ်ချောမွတ်သည်ဟု ထင်ရသော တောင်ပေါ်လမ်းသည် တကယ်တမ်းတက်ကြည့်ပါမှ ကြမ်းတမ်းပြီး အဖုအထစ်များကြောင်း သိလာရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခြေထောက်မှ ဖိနပ်ပင် ကျွတ်ထွက်သွားလောက်အောင် ခြေချော်သွားလေ့ရှိသည်။ အပေါ်ပိုင်းရောက်လေ သစ်ပင်များ ထူထပ်လာလေဖြစ်၍ အချို့နေရာ များမှာ ဆေးမြစ်ရှာသူများနှင့် သစ်ဥ၊ သစ်ဖုတူးသူများပင် တွေ့လာ ရသည်။ နေမြင့်လာသော်လည်း သစ်ပင်ရိပ်များကြောင့် အပူရှိန်ကို သိသိသာသာ မခံစားရသော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစို့လာသလို ခံစားရသည်။ အဖုအထစ်လမ်းကို သတိထားလျှောက်နေရ၍ ခန္ဓာကိုယ်ပင် ယိမ်းယိုင်ချင်လာသည်။ ကိုယ်ပင်ပန်းလာ၍ ကြည်ဖြူ ကို သတိရပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ၊ ကြည်ဖြူ ဖိနပ်ချွတ်ကိုင်လာတယ်”

မျက်နှာဖြူဖြူလေးက ချွေးကြောင့် ပြောင်လက်နီမြန်းနေသော် လည်း အပြုံးမပျက်ရှိနေသည်။ လက်ထဲမှာ ဖိနပ်ကိုင်လျက်သားရှိနေ ၍ ခြေထောက်ကိုကြည့်လိုက် ဗလာဖြစ်သော ခြေထောက်မှာ ဖုန်အလူးလူး ရှိနေ၍ သူအံ့ဩသွားသည်။

“ဖိနပ်က ချော်နေတော့ တော်ကြာလိမ့်ကျသွားမှာ စိုးလို့လေ”

ဖုန်များ ပေကျဲနေသည့် ကြားမှာပင် နီရဲနေသော ခြေဖမိုးနှင့် ခြေချောင်းလေးများကို တွေ့ရ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

“ခြေထောက်တွေ ပွန်းကုန်မှာပေါ့ ကြည်ဖြူ၊ ကြာရှည်မှာ ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ တို့ ပြန်ဆင်းကြမလား”

ငယ်ရွယ်သူကလည်းဖြစ်၊ အသားအရည်နုနယ်သူလည်းဖြစ်၍ ကြမ်းတမ်းသော တောင်ပေါ်လမ်း၏ အတွေ့အထိက ရေရှည်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ကြည်ဖြူက သူ့ခြေထောက်များ ကို ငုံ့ကြည့်လျက် ရယ်ရယ်မောမော ပြောသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကြည်ဖြူခံနိုင်ပါတယ်၊ ဖိနပ်ချွတ်တယ် ဆိုတာ ခြေချော်ပြီး ကျသွားမှာစိုးလို့ပါ”

“မြေသားက ကြမ်းတော့ ကြည်ဖြူခံနိုင်ရည် ရှိလို့လား”

“ရပါတယ်၊ မြေကြီးနဲ့ အသားနဲ့ထိတော့ ပိုပြီးတောင် အားရှိ သွားသလိုပဲ၊ ပြန်လှည့်လို့ မဖြစ်ဘူး ဆရာရဲ့၊ တောင်ပေါ်မှာနေတဲ့ နန်းမထူတစ်ယောက်က ကိုယ်ဝန်ရင့်လှပြီ၊ အသက်က ငယ်တဲ့အပြင် ကိုယ်ဝန်အနေအထားကလည်း တစ်မျိုးပဲ ဆရာရဲ့၊ ကြည်ဖြူဆီကို လည်း သူ့အပတ်စဉ်လာမပြဘူး၊ သူ့ကို ကြည်ဖြူတွေ့မှ ဖြစ်မှာ”

“သားဦး ကိုယ်ဝန်လား”

“သားဦးပဲလေ၊ သူ့အမေ နန်းကျာဟဲကလည်း အခုမှ နောက်ဆုံးကလေးက လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ နန်းထုက သမီးအကြီးဆုံး

ဆိုတော့ စောစောအိမ်ထောင်ကျသွားတယ်။ အခုမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ် သာသာရယ်”

အလုပ်အပေါ် လေးလေးစားစားနှင့် အာရုံထားလေ့ရှိသော နန်းကြည်ဖြူအကျင့်ကို သိနေ၍ သူဆက်မပြောခဲ့။ တောင်ပေါ်လမ်း က တဖြည်းဖြည်း မတ်စောက်လာနေ၍ ဆေးလွယ်အိတ်ကို လွယ်ပေး ဖို့ သူစိတ်ကူးရပြီး တောင်းယူလိုက်သည်။

“ကြည်ဖြူအိတ်ပေးလေ၊ ဝိုင်းသယ်ပေးမယ်၊ ကြာရှည်မှာတော့ လေးနေမှာပေါ့”

“ဆရာအိတ်ကလည်း လေးမှာပဲလေ၊ ကြည်ဖြူအိတ်က သိပ် မလေးဘူး၊ တစ်ကွေ့ဆို ရောက်ပြီဆို”

ခွဲကောင်းသူလေးကို စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ချီးကျူးနေမိသည်။ လူပုံ ကဖြူဖြူ သွယ်သွယ်ပါးပါးလျားလျားဖြစ်၍ ပျော့နွဲ့မည်ဟု ထင်ရ သော်လည်း သတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးရသည်။

“ကြည်ဖြူက ကံကောင်းတာပဲ၊ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်တယ်”

“ဘာကိုလဲ ဆရာ”

“ပင်လောင်းမှာတုန်းက တောင်တွေကို သဘောကျလို့ အနီး ကပ်သွားကြည့်တယ်၊ ခုတော့ တောင်ပေါ်ရောက်နေပြီ”

“အော်-ဟုတ်တယ်၊ ကြည်ဖြူက ခုမှ တက်ရတာ တော်သေး တာပေါ့၊ သူများတွေ ကာကွယ်ဆေးထိုးတိုင်း ဒီလိုပဲ တောင်ပေါ် လိုက်ထိုးပေးနေရတာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ နောက်ဆို ကြည်ဖြူကို ကလေးတွေ မခေါ် ပေးတော့ဘူး၊ တောင်ပေါ်ပဲ တက်ခိုင်းလိုက်တော့မယ်”

နှစ်ယောက်သားရယ်ရင်း မောရင်း တက်လာခိုက် မကြာမီ အိမ်ခြေစုစုလေးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ခုမှပဲ အမောပြေသွားတော့တယ်”

တောင်ပေါ်အိမ်များက အခိုင်အခန့်ကြီး မဟုတ်သော်လည်း သစ်ပေါ၊ ဝါးပေါဖြစ်၍ သေသေသပ်သပ် ဆောက်လုပ်ထားကြသည်။ နှစ်ယောက်သား အမောအပန်းခဏဖြေပြီး အနီးအပါး တဲအိမ်စုလေးများ မှ ကလေးများကို စုရုံးခေါ်လျက် ဆေးထိုးပေးကြသည်။ ကိုယ်ဝန် ဆောင်အချို့ကိုလည်း နန်းကြည်ဖြူက ကြည့်ပေးသည်။ ထိုနေ့က ငရုတ်ဆားထောင်း၊ မျှစ်ဆိမ့်၊ ဝက်သားခြောက်ဆီဆမ်းနှင့် စားခဲ့ရသည့် ထမင်းကို ခံတွင်းအမြိန်ဆုံးဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ တွေ့စက လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲနှင့် ခရီးဦးကြိုမရှိသလောက် စေတနာပါပါနှင့် ရှိသမျှ ပုံအော ချကျွေးသော နန်းမထုတို့ မိသားစုနှင့် တစ်အိမ်စီမှ လာပို့သော အရံ ဟင်းခွက်လေးများကလည်း ထမင်းဝိုင်းကို မြိုင်ဆိုင်စေသည်။ အနက် ရောင်ရိုးရာဝတ်စုံကိုယ်စီ၊ နေလောင်ထားသော မျက်နှာခွမ်းခွမ်းလေး များဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမဆိုဘဲ ဖော်ပြနေသည့် စေတနာမျက်လုံးများ ကို သူ့အကဲဖြတ်မိသည်။ အပြန်မှာ နန်းမထုယောက်ျား ခွန်တင်အောင် လိုက်ပို့၍ ဖြတ်လမ်းမှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဖြတ်လမ်းဆိုသော်လည်း မတ်စောက်၍ ကျောက်တုံးများလည်းရှိနေရာ အတော်ကြီး သတိထား ဆင်းရသည်။

“ရှင့်မိန်းမကို သတိပေးဦးနော်၊ ဆေးခန်းကို အပတ်စဉ်မှန်မှန် လာဖို့ရယ်၊ မီးဖွားတဲ့အခါ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းနဲ့ အနီးဆုံးမှာ မီးဖွားဖို့ ရယ် ရှင့်ခေါင်းထဲမှာလည်း ထည့်ထားပါ၊ ရှင့်မိန်းမက တော်တော် လေးငယ်တော့ မီးဖွားတဲ့အခါ သတိထားရမယ်”

နန်းကြည်ဖြူ ပြောသမျှကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် နားထောင် နေသည့် ခွန်တင်အောင်က ခေါင်းညိတ်သည်မှလွဲပြီး စကားတစ်ခွန်း မှ ပြန်မဆိုခဲ့။

“သွားမယ် ကိုတင်အောင်”

သူနှုတ်ဆက်စဉ် ခွန်တင်အောင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် တောင်ခြေရောက်မှ ခွန်တင်အောင် ပြန်လှည့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့များ တောင်ပေါ်မှာ နေကြသလဲ မသိဘူး”

နန်းကြည်ဖြူက ခွန်တင်အောင်ကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ရေကြည်ရာ၊ မြက်နုရာပေါ့ ကြည်ဖြူရယ်၊ သူတို့ဘဝနဲ့ သူတို့ကတော့ ပျော်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့တောင် ခဏပျော်ခဲ့ကြ သေးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် ဆရာ၊ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ဘာမှ မလို အပ်သလိုပဲ၊ သဘာဝကို ဒီအတိုင်း လက်ခံထားသလို ရှိနေတာ၊ ကြည်ဖြူတောင် အားကျသလိုပဲ”

“ကြည်ဖြူကိုလည်း ကျွန်တော် ချီးကျူးပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလောက်သတ္တိရှိတာ ဒီလောက်လုပ်နိုင်တာ ချီးကျူးရမှာပေါ့”

ပင်ပန်း၍ ချောင်ကျသွားသော မျက်နှာလေးက အညိုရောင် ဘက်သို့ လှသွားသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ နန်းကြည်ဖြူက အပြုံး မပျက် ပြန်ပြောသည်။

“ကြည်ဖြူ ပြောဖူးတယ်လေ၊ အဖော်ကောင်းရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရဲတယ်လို့၊ အခု ဆရာပါတော့ ကြည်ဖြူ ဘာမဆို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရဲတာပေါ့”

ထိုစကားက သူ့အမောတို့ကို လွင့်ပြယ်သွားသလို ထင်ရသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ သူ့စိတ်တွေ လန်းဆန်းနေခဲ့သည်။

အခန်း (၁၁)

“ဧည့်သည်လာတယ် ဆရာ”

ရွက်ဖားကြီးများ ဝေဆာနေပြီဖြစ်သော အာလူးခင်းက ပွင့်တံပင် ထိုးစပြုပြီ။ မနက်စောစော ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖြင့် အာလူးခင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေသော သူ့ကို နန်းကြည်ဖြူ လာပြောသည်။ ဆေးခန်း လာပြသည့် လူနာဖြစ်နိုင်သည်။

“လာခဲ့မယ် ကြည်ဖြူ၊ ခဏလေး စောင့်ခိုင်းထားနော်”

သူပြောလိုက်သော်လည်း ကြည်ဖြူက မသွားသေးဘဲ သူ့အနား မှာ ရပ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြည်ဖြူ၊ လူနာအရေးကြီးလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ဧည့်သည်က လူနာမဟုတ်ဘူး၊ အဝေး ကြီးက လာတဲ့ဧည့်သည်”

ကြည်ဖြူမျက်နှာလေး ဇဝေဇဝါဖြစ်နေ၍ ဧည့်သည်ကို သူ တွေ့ချင်လာမိသည်။

“လာပြီ လာပြီ”

ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် သူလှမ်းလာခဲ့သည်။ အိမ်နောက်ဘက် တံခါးမှ အိမ်ထဲလှမ်းအဝင် သူ့ဧည့်ခန်းမှာ ကျောပေးထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ရင်က ဝမ်းသာမှုကြောင့် ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားသည်။ ခြေလှမ်းတို့က ထိုသူ့အနားကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်သည်။

“အောင်ပြည့် မင်းကွာ ကြိုမပြောဘူး”
ပဲခုံးကို လက်သီးဖြင့် ဖွဖွထိုးရင်း ဖက်လဲ့တလင်း ကြိုမိသည်။

“မင်းအံ့ဩသွားအောင် ငါတမင် မပြောတာ”

“မင်းအကျင့်က ဒီအတိုင်းပဲ၊ နေပါဦး၊ မင်းက ငါ့ဆီ တကူး
တက လာရအောင် ဘာလဲ မင်းမိန်းမခိုးမလို့ အခြေအနေလာကြည့်
တာလား”

အောင်ပြည့် တဟားဟား ရယ်သည်။

“ဘယ်က မိန်းမခိုးရမှာလဲ၊ မိန်းမက စိတ်ကူးထဲမှာတောင်
ခပ်ပါးပါးပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဆီရောက်မှ ငါစိတ်ကူး ပြောင်းသွား
ပြီ လင်းခန့်”

အောင်ပြည့်က ပြောင်ချော်ချော်ပြောရင်း တစ်ဖက်ဆေးခန်းရှိ
ရာ မျက်စိပစ်ပြသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ရဲ့လက်ကတုံးတောင်ဝှေးလေးပါ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ရုတ်ချည်းဆိုသလို စိတ်တွေ
လန်းဆန်းသွားခဲ့သည်။ မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်သော ငယ်သူငယ်ချင်း
များက ကိုယ့်ထံ တကူးတက ရောက်လာသည်ဆို၍ စိတ်ထဲ ပျော်ရွှင်
မှုက ဘယ်အရာနှင့်မျှ မနှိုင်းယှဉ်နိုင်ခဲ့။

“ငါ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ဒုက္ခခံပြီး ရောက်လာလဲ မင်း
သိလား”

အကြောင်းတစ်ခုခုရှိပြီလားဟု သူ စိုးရိမ်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိစ္စအရေးကြီးလို့လား”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အာစရိယပူဇော်ပွဲတုန်းက တို့တစ်တွေ
ရိုက်ခဲ့တဲ့အခွေကို ကြည့်ပြီး မင်းကို သတိရလာလို့”

သံယောဇဉ် အတိုင်းအဆကို မြင်လိုက်ရ၍ စိတ်ထဲ ကြည်နူး
ချမ်းမြေ့ခဲ့ရသည်။

“မင်းမဟုတ်တာ မပြောနဲ့နော်၊ မင်းအခွေကြည့်ပြီး ငါ့ကို
သတိရတာလား၊ ချပါတီကို လွမ်းနေတာလား မှန်မှန်ပြော”

“ချပါတီကတော့ တော်ပါကွာ၊ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်
လေးရှိနေလို့သာ၊ သူနဲ့ စကားပြောလိုက်ရင် သူ့အဆုံးအမကို ခံနေရ
တာနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ဘယ်နှစ်နှစ်သားမှန်း မသိတော့ဘူး”

အားရပါးရ ရယ်မိကြသည်။

“ဒီတစ်သက် ယောက်ျားယူမယ့်ပုံတော့ မပေါ်ပါဘူး”

“မင်းမထင်နဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ငါ့ကိုတောင် သူ့မင်္ဂလာဆောင် မလာ
နိုင်မှာစိုးလို့ သူနဲ့ နီးနီးကို ပြောင်းခဲ့ပါလို့ ဟိုတလောက ဖုန်းဆက်
သေးတယ်၊ ငါနဲ့ တွေ့ရင်တော့ သူက ကလေးပဲ”

“ဟုတ်လား၊ စိတ်ကူးယဉ်နေတာ နေမှာပေါ့ကွာ”

အောင်ပြည့်က သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်၍ အားမနာ
တမ်း ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ မင်း ဘာနဲ့လာတာလဲ၊ ငါပြောဖို့ မေ့နေတာ”

“ဘာနဲ့ လာရမလဲ၊ ကားနဲ့ပေါ့ကွာ၊ သိန်းသန်းကုဋေလွှဲကော်
ကားနဲ့ပေါ့၊ ညအချိန်မတော်ကြီးရောက်လို့ ငါမင်းဆီလည်း ဖုန်းမဆက်
တော့ဘဲ ညပင်လား ဘာလား၊ အပင်ကြီးကြီးရှိတဲ့နေရာမှာ ဆင်းပြီး
အဲဒီနားက ကုန်စုံဆိုင်မှာ မေးလိုက်တော့ ဆရာ့ဆီ ဖုန်းဆက်ချင်လည်း
ရတယ်တဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် ညအချိန်မတော်ကြီး မသွားချင်ရင် သူတို့
ဆိုင်မှာပဲ အိပ်ပါဆိုလို့ ငါလည်း မင်းကို ဒုက္ခမပေးချင်တာနဲ့ အိပ်ပစ်
လိုက်တယ်”

“ကောင်းတယ်ကွာ၊ မဟုတ်ရင် မင်းကို ငါညဉ့်နက်သန်းခေါင် ကြိုနေရဦးမယ်”

သူ ရွဲ့အပြောကို အောင်ပြည့်က မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“ငါမခေါ်မိတာ မင်းကံကောင်းတယ်မှတ်ကွာ၊ ငါအခု ဆိုင်ကယ် နဲ့လာတော့ မင်းလမ်းက အဝေးကြီးပဲ၊ တောင်တက်တောင်ဆင်းတွေ ကလည်း များ၊ လျှိုတွေ၊ ချောက်တွေ၊ တောတွေ၊ တောင်တွေနဲ့ ကြောက်စရာပဲကွာ”

“မင်းကသာ ကြောက်နေ၊ ငါက ရိုးနေပြီ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းက အနေကြာတော့ ဟုတ်မှာပေါ့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရောက်တတ်ရာရာ ပြောနေဆဲ ကြည်ဖြူ ဝင်လာသည်။

“ဆရာ ဧည့်သည်ကို ဘာကျွေးမလဲ”

ကိုယ့်အရပ်ဒေသအခြေအနေကို သိနေ၍ နန်းကြည်ဖြူ လာမေး ခြင်းဖြစ်သည်။ ဈေးနေ့မဟုတ်လျှင် ဟင်းလျာမရှိ၍ ဧည့်သည်ဆောင် သည်လာလျှင် အခက်တွေ့သည်။

“ခုမှပဲ စဉ်းစားမိတယ်၊ ငါ ဒီနေ့ မနက်စာထမင်းကိုတောင် မနေ့က ကျန်တဲ့အကြမ်းပဲ စားမလားလို့”

“ကြည့်လုပ် ဟော့ကောင်၊ ထမင်းသိုး၊ ဟင်းသိုးတွေစားပြီး ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်၊ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းကို ပြန်ပြီး သတိပေးနေရတာ မဟုတ်သေးဘူး”

“ဟော့ကောင် ထမင်းလည်း မသိုးဘူး၊ ဟင်းလည်း မသိုးဘူး၊ မသိုးရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ညကျတော့ မင်းသိလိမ့်မယ်”

“ညကတည်းက ငါသိပြီးပါပြီကွာ၊ ရေခဲအမှတ်အောက် မရောက် တရောက်ပဲ၊ မီးလင်းဖိုရိုလို တော်သေးတယ်”

“ဪ အောင်ပြည့်၊ ဒါ နန်းကြည်ဖြူတဲ့၊ ဆရာမလေးပေါ့၊ သူလည်း ငါ့လိုပဲ ဒီရွာမှာ နေသားကျနေတဲ့သူပေါ့၊ ကြည်ဖြူ၊ ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အောင်ပြည့်တဲ့၊ ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ မိဘလုပ်စာ စားနေတဲ့ သူဌေးသား”

“သူပြောတာ မယုံနဲ့ ဆရာမ၊ မိဘကို အနီးကပ်ပြုစုချင်လို့ ကျွန်တော် ဝန်ထမ်းမလုပ်တာ”

“ဆရာတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ ပျော်စရာကောင်း တယ်၊ ကလေးတွေအတိုင်းပဲ”

“ဒီထက်ပျော်ချင်ရင် ကြည်ဖြူ ကျွန်တော်တို့ကို အင်းလေး လိုက်ပို့လေ၊ ကြည်ဖြူတို့နဲ့ နီးတယ်မဟုတ်လား”

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ကြည်ဖြူလိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ အိမ်ကိုလည်း ဝင်လည်လို့ ရတာပေါ့”

နန်းကြည်ဖြူ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောသည်။

“ထမင်းအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ကြည်ဖြူ၊ ကျွန်တော် နောင်တရား မှာ လိုက်ကျွေးမယ်၊ ဈေးနေ့မဟုတ်တော့ ဘာမှလည်းရှိမှာ မဟုတ် ဘူး၊ ဒီကောင်ကြီးက သူဌေးသားဆိုတော့ ကျွန်တော့်လို ဒုက္ခခံနိုင် မှာ မဟုတ်ဘူး”

အောင်ပြည့်က လက်ကာပြသည်။

“မင်းတစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်စားလာတဲ့ ထမင်းဟင်းကို ငါလို တစ်ရက် နှစ်ရက် စားရမယ့်ကောင်က ငြင်းစရာလားကွ၊ မင်းလိုပဲ ငါစားမယ်၊ ဘယ်မှာမှ သွားမစားဘူး”

အောင်ပြည့် ဇွတ်တရွတ်ပြော၍ ထိုနေ့စာအတွက် နန်းကြည်ဖြူ စီစဉ်ရသည်။ အိမ်မှာရှိသည့် ကြက်ဥ၊ ငါးခြောက်၊ ရွှေပဲသီးကြော်၊ ပဲပုပ်ချက်နှင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်လေး ဖြစ်သွား၍ အောင်ပြည့်ပင် ကျေနပ် သွားခဲ့သည်။

ညရောက်တော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကော်ဖီတစ်ခွက်စီနှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။

“မင်းစိတ်ကို ဆွပေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကေမွန်တစ်ယောက် လည်း မနိုင်ဝန်ထမ်းပြီး လုံးလည်ချာလည် လိုက်နေတာပဲ”

သူမကြားချင်ဆုံး အကြောင်းအရာတစ်ခုဖြစ်သော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဆုံတွေ့ရသော သူငယ်ချင်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်လို၍ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေလိုက်သည်။

“မောင်က စစ်တက္ကသိုလ်၊ ညီမက ပညာရေးတက္ကသိုလ်နဲ့ နှစ်ယောက်စရိတ်ကြားမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ဗျာများနေတာ သနား စရာ”

“သူ့ဆရာဝန်က မကူဘူးလား”
သံယောဇဉ်လက်ကျန်ဟုပင် ပြောရမည်လားမသိ၊ သူ့နှုတ်က အလိုလိုထွက်သွားသည်။

“ကူတော့ ကူမှာပေါ့ကွာ၊ လုံးလုံးလျားလျားတော့ ဘယ်ကူ နိုင်မှာလဲ၊ တလောကပြန်လာတာ အရမ်းပိန်သွားတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာ မယုံပုံလည်း မပေါ်ဘူး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ သူရွေးချယ်ထားတဲ့လမ်းပဲ”
နောက်ဆုံးလက်ကျန်စကားတစ်ခွန်းကို ပြောရင်း စကားလမ်း ကြောင်းလွှဲပစ်လိုက်ဖို့ သူကြိုးစားသည်။

“မင်း သိပ်အေးနေလား”
အောင်ပြည့်က အနွေးထည်ကို လည်ပင်းအထိ ဆွဲယူလိုက် သည်။

“အေးတာပေါ့ကွာ၊ မင်းက မီးလင်းဖိုမှ မထားတာ”
“မထားဘူးလေကွာ၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဖြစ်သလို နေလိုက်တာပဲ”

“ကြည့်လည်းနေပေါ့ကွာ၊ မင်းနေရတာလည်း တကယ့်မဲဇာ တောင် ရောက်နေသလိုပဲ၊ တော်သေးတယ်၊ ရေ၊ မီးအပြည့်အစုံနဲ့ လုံလုံခြုံခြုံလေးနေရလို့”

အောင်ပြည့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝေဖန်သည်။
“မဲဇာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ နေရေးထိုင်ရေး ဒီလောက်ကြီး မဆိုးပါဘူး၊ ဖုန်းအဆက်အသွယ်လည်း ရနေတာ၊ သွားရေးလာရေး လည်း မဆိုးပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဥပဓိရုပ်ပိုင်းကို ငါမပြောပါဘူး၊ ရာသီဥတု နဲ့ ဘာသာစကားကိုပဲ ငါပြောတာပါ၊ မင်းကို လက်ခံပြီး စကားပြော နိုင်တဲ့သူနဲ့ အချိန်ပေးပြီး မင်းနဲ့ စကားပြောမယ့်သူက ခပ်ရှားရှားရယ်”

“ဒါကတော့ သူတို့က အလုပ်လုပ်နေကြတာလေကွာ၊ အချိန် တိုင်းအလုပ်ပဲ ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့သူတွေဆိုတော့ ငါနဲ့ စကားပြော ဖော် ဘယ်ရှိမှာလဲ၊ လိုအပ်တာရှိရင်တော့ ကူညီကြပါတယ်”

“ဆေးကုတာရော မင်းအဆင်ပြေရဲ့လား၊ ငါကြည့်တာတော့ လူနာလာတာလည်း မတွေ့ဘူး”
အောင်ပြည့်စကားက သူငယ်ချင်းမဟုတ်လျှင် လက်သီးချင်း ယှဉ်ထိုးရမည့်ပုံပေါ်သည်။

“ရောဂါ သိပ်မဖြစ်တာ ဘာကုရမလဲကွာ၊ ကုရသလောက် တော့ ငါ့ဆီပဲ လာကြတာပေါ့၊ နောက်တစ်ခုက ဒီကျန်းမာရေးဌာန ရယ်၊ ဒီကျန်းမာရေးဌာနအောက်က ဌာနခွဲငါးခုရယ် အားလုံးကို ငါ တာဝန်ယူထားရတာဆိုတော့ ငါ့အတွက်တော့ လူမပင်ပန်းပေမယ့် စိတ်ပင်ပန်းရတာပေါ့၊ ဒီဌာနတွေမှာရှိတဲ့ရွာတွေမှာ ကျန်းမာရေး ဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်စုံဖို့နဲ့ ကျောင်းတွေအတွက် ပညာပေးဟောပြောပွဲ ကို ငါ တစ်လတစ်ကြိမ် ကွင်းဆင်းပေးရတယ်၊ ငွေကြေးအတိုင်းအတာ နဲ့ မပြောပလောက်ပေမယ့် ဝါသနာအရတော့ အဆင်ပြေတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

“မင်းပျော်ရင် ပြီးတာပါပဲကွာ”

နှစ်ယောက်သား ညဉ့်နက်သည်အထိ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ အိပ်ရာဝင်ကာနီး အောင်ပြည့်ပြောသော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူ့ မျက်လုံး ပိုကျယ်သွားခဲ့ရသည်။

“လင်းခန့်၊ မင်း ဒီရွာမှာ နေပျော်တဲ့အကြောင်း ငါသိပြီ၊ မင်း ဆရာမလေးက လှလည်းလှ၊ သဘောလည်းကောင်းဆိုတော့ ငါတောင် ပြန်ဖို့ တော်တော်စဉ်းစားနေရတယ်”

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အောင်ပြည့် ပြောသလိုများ ဖြစ်နေလား ဟု တွေးမိခိုက် သူ့ရင်က နူးနူးညံ့ညံ့ခုန်ချင်သည်။

နှင်းထုက ပါးပါးလျားလျားကျနေဆဲ၊ နှင်းရည်ဝ၍ အဆုပ် လိုက် အခိုင်လိုက်ပွင့်နေသော နှင်းဆီရုံကြီးကို ကြည့်၍ အောင်ပြည့် တဟားဟား အော်ရယ်သည်။ ယောက်ျားနဲ့ ပန်း ဘာဆိုင်လဲဟု ပြောသည်။

“ငါသိပြီ၊ မင်းအရင်က စိတ်ကူးယဉ်ပြီး စိုက်ထားတာ မဟုတ် လား”

“ထားပါတော့ကွာ၊ မင်း ဘာပြောပြော လက်ခံရမှာပေါ့၊ ဧည့်သည်ဖြစ်နေလို့ ကြည့်နေတာဟေ့ကောင်”

အာလူးစိုက်ခင်းများအကြောင်းကို ပြောပြစဉ် ဒီလိုတော့ မဆိုး ဘူးဟု အောင်ပြည့်ပြောသည်။ စမ်းချောင်းအထက်မှ လျှိုတစ်ခုကို ဝါးတံတားဖြင့် ဖြတ်ကူး၍ နှစ်ယောက်သား ယာခင်းများဆီ လျှောက်သွားကြသည်။ မြေပြင်က တစ်စတစ်စမြင့်တက်လာသည်။ ကုန်းမြင့်အတိုင်း လျှောက်လာကြရာ မကြာမီ ထိရွေးဘုန်းကြီးကျောင်း ဆီ ရောက်လာသည်။

“ကျောင်းကြီးက ခမ်းနားလိုက်တာ”

ကြီးမားသော သစ်သားကျောင်းကြီးကို ကြည့်၍ အောင်ပြည့် အံ့သြနေသည်။

“ဆရာတော် ဝင်ဖူးမလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဆရာတော် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပါ့မယ်” အောင်ပြည့်စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သားရယ်ရသည်။

“မင်းကို ဂျီရယ်ကန်(ငါးကန်) လိုက်ပြမယ်၊ ပြီးရင် အင်းလေး လိုက်ပို့မယ်၊ ဒီရက်ပိုင်း ငါအလုပ်ပါးနေတာ အတော်ပဲ”

“ဆရာမလေးရော ပါမှာလား”

အောင်ပြည့် တိုးတိုးကပ်မေးသည်။

“သူ့လိုက်ပို့မယ် ပြောထားတယ်လေ”

“ကောင်းတယ်၊ ပျော်စရာကြီး”

“အောင်ပြည့် မင်းမပစ်မှားနဲ့နော်၊ ဟိုမှာ တွေ့လား”

ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့မှာ စုရုံးနေသော လူငယ်အချို့ကို လှမ်းပြ
၍ ဘာလဲကွဟု ပြန်မေးသည်။

“ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့လေ၊ ဥပုသ်လာစောင့်မယ့် လူကြီးတွေကို
ကျွေးမွေးစဉ်ခံဖို့ လူငယ်တွေ ချက်ပြုတ်နေကြတာ၊ ညဘက်ကို
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ လာအိပ်ကြရတာ”

“မဆိုးဘူး တော်တာပေါ့၊ ဆရာမလေးရောပါလား”

အစအနောက်သန်သော အောင်ပြည့်ကို သူတားဆီးမရခဲ့။
ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းနောက်မှ နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာခဲ့ကြ
သည်။ ဂျီရယ်ကန်အရောက် ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေငွေ့
နွေးနွေးက ဆီးကြိုလိုက်၍ လူတစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းသွားခဲ့သည်။
ကျယ်ပြောသော ကန်ရေပြင်က အစိမ်းရောင်ရိပ်ရိပ်ပြေးလျက်
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဆီးကြိုနေသည်။

“ဒါဂျီရယ်ကန်ပေါ့”

ကန်ရေပြင်မှ တံတားထိုး၍ ရေလယ်ခေါင်ကျောက်တုံးကြီး
ပေါ်မှာ တည်ထားသည့် စေတီတော်တစ်ဆူကိုမြင်ခိုက် အောင်ပြည့်
အံ့ဩသွားသည်။

“ကျောက်တုံးပေါ်မှာ တည်ထားတာပဲ”

လက်ရန်းပါသော သစ်သားတံတားမှ နှစ်ယောက်သား ကူးလာ
ကြသည်။ ဘုရားဝတ်ပြုကြပြီး စေတီတော်ကို အောင်ပြည့်လှည့်ပတ်
ကြည့်သည်။ ဝါးတံတားဖြင့် ထိုးထားသော ရှင်ဥပုတ္တရဟန္တာအရှင်
မြတ်ကြီး သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းဆောင်ဆီလည်း အောင်ပြည့်
လျှောက်သွားသည်။ ဝါးတံတားအောက်မှ အစီအရီဆင့်ထားသော
ကျောက်တုံးများကို ကြည့်ရင်း အောင်ပြည့်မေးသည်။

“ဒီကျောက်တုံးတွေက တမင်ဆင့်ထားတာ မဟုတ်လား”

“ဟိုမှာကြည့်လေ”

ကန်ရေပြင်အထက်မှာ သစ်သားကျောင်းငယ်တစ်ခုရှိပြီး
ထိုကျောင်းမှ ဦးပဉ္စင်းငယ်တစ်ပါး ကျောက်တုံးများကို သယ်၍ ရေထဲချ
နေသည်။ အောင်ပြည့်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် လူမပြောနဲ့ ဘုန်းကြီး
တွေတောင် အလုပ်လုပ်နေတာပဲဟုပြောသည်။

“ဒါကြောင့် ဒီရွာတိုးတက်တာပေါ့၊ ဘာသာရေးလည်းလုပ်၊
စီးပွားရေးဘက်မှာလည်း ကြိုးစား၊ အပျော်အပါးလည်းမရှိတော့
အလေအလွင့်လည်း သက်သာတာပေါ့”

“တောင်ပေါ်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီလောက်လုပ်နိုင်တာ ချီးကျူးရမယ်”

ဂျီရယ်ကန်မှ အပြန်မှာတော့ အောင်ပြည့် ထူးထူးခြားခြား
စကားသံတိတ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား
နေပုံ ရသည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ အောင်ပြည့်”

“လူတွေရဲ့ ဘဝရပ်တည်မှုတွေကို ငါစဉ်းစားနေတာ”

အမြဲလိုလိုရယ်မောပျော်ရွှင်နေတတ်သော အောင်ပြည့်က
အလေးအနက်စကားကို ပြောလာ၍ သူနားထောင်နေလိုက်သည်။

“အချို့အရပ်တွေမှာ လူတွေစီးပွားရှာကြတယ်ဆိုတာ စားဝတ်
နေရေးအတွက် ရှာနေကြတာ၊ ရလာတဲ့အခါ ဝတ်မယ်၊ စားမယ်၊
သုံးမယ်၊ ဖြုန်းမယ်ပေါ့။ စုဆောင်းတာလည်းရှိမှာပေါ့၊ ဒီအရပ်က
လူတွေအလုပ်လုပ်တာကြတော့လည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိသလိုပဲ။
ဝတ်တော့လည်း ရိုးရာဝတ်စုံ၊ စားတော့လည်း အသီးအရွက်၊ ပိုက်ဆံ
ဆိုတာ သူတို့အတွက် ဘာမှမဟုတ်သလိုဘဲ။ လှူရေး၊ တန်းရေးကို
ထက်ထက်သန်သန် လုပ်ကြတယ်”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

အောင်ပြည့်စကားအဆက်ကို သိလို၍ သူမေးလိုက်သည်။
အောင်ပြည့်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ငါဒီအရပ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ယူလိုက်ရရင်
ကောင်းမလားပဲ၊ အဝတ်အစားဖိုးအကုန်အကျ သက်သာအောင်လို့
လေ”

လက်သီးဖြင့်လှမ်းအထိုးမှာ အောင်ပြည့် ရှောင်တိမ်းရင်း
ရယ်နေခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် လူနာအချို့စောင့်နေ၍
သူကြည့်ပေးလိုက်သည်။ မနက်စောစော ဈေးဦးပေါက်အဖြစ် ပိုက်ဆံ
နှစ်ထောင်ရ၍ အောင်ပြည့်ကိုထောင်ပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာတွေ့လား၊ မင်းလာလို့ ကံကောင်းတာ၊ ဒါအင်းလေး
အသုံးစရိတ်ပဲ”

“တော်ပါကွာ၊ မင်းပိုက်ဆံလည်း ငါမသုံးပါရစေနဲ့၊ မျက်စိ
လည်လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတဲ့ပိုက်ဆံကို မင်းပဲသိမ်းထားပါ”

နှစ်ယောက်သား နံနက်စာစားပြီးချိန်မှာ အင်းလေးသွားရန်
ပြင်ဆင်ကြသည်။ တကယ်တမ်းသွားချိန်မှာ နန်းကြည်ဖြူမလိုက်နိုင်
ခဲ့။ ရွာထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး မီးဖွားမည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေ၍ နေခဲ့ရသည်။
သူမ မလိုက်နိုင်၍ အောင်ပြည့်ကိုရော၊ သူ့ကိုပါ တဖွဖွတောင်းပန်
ရှာသည်။

“ဆရာ့ကိုရော၊ အစ်ကို့ကိုရော တကယ်အားနာပါတယ်၊
ကြည်ဖြူလိုက်ပို့ချင်တာရော၊ အိမ်ကိုအလည်ခေါ်ချင်တာရော နှစ်ခုလုံး
မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဟိုမှာလည်း တစ်ယောက်ကမွေးတော့မှာဆိုတော့
ကြည်ဖြူမရှိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“ရပါတယ်ညီမ၊ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ညီမ မပါ
တာတော့ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်က အရေးကြီးတာပဲ၊
ကိုယ်ကူညီလိုက်လို့ လူသားတစ်ယောက် လောကကြီးထဲ လျော့လျော
လျူလျူရောက်လာတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား၊ ဘုရားမဖူး
ပေမယ့် ကုသိုလ်ရပြီးသားပါ”

အောင်ပြည့်အပြောကောင်း၍ နန်းကြည်ဖြူမျက်နှာလေး
လန်းဆန်းသွားသည်။

“ပြန်လာရင် မြင်းမထိလိုက်ပို့ပါမယ်အစ်ကို၊ မီးဖွားပြီးရင်တော့
ကိစ္စပြီးပါပြီ၊ မြင်းမထိက တအောင့်လေးသွားရတာလေ”

အောင်ပြည့်က စိတ်မလျော့သေး၊ နှစ်ယောက်သား အကျအန
ချိန်းနေကြသေးသည်။

“ဆရာတို့ ကားနဲ့သွားကြမှာလား”
“မသွားဘူးကြည်ဖြူ၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲသွားမှာ”

“ကားနဲ့ဆိုရင်တော့ တောင်ကြီးကားစီးပြီး ညောင်ရွှေလမ်းခွဲ
မှာ ဆင်းလိုက်ရင်ရပြီ။ ဟိုဘက်ကို သုံးဘီးဆိုင်ကယ်နဲ့ ငါးရာပဲပေး
လိုက်ရင် ရောက်ရော”

“ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ သွားတော့မယ်ကြည်ဖြူ”

မနက်ရှုန်နာရီခန့်မှာ ထွက်လာကြရာ ညောင်ရွှေသို့ နှစ်နာရီ
လောက်မှာ ရောက်သည်။ လမ်းမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ခဲ့သည်
လည်းပါသည်။ တစ်မြို့လုံးလိုလို ဧည့်သည်များဖြင့်သာ စည်ကား
နေခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားသားများကို တွေ့နေရသည်။ တည်းခို
စရာ ဟိုတယ်များ၊ တည်းခိုခန်းများပေါများလွန်းရာ ကမ်းနားနှင့်
မဝေးလှသော ဟိုတယ်တစ်ခုမှာပင် တစ်ခန်းယူပြီး ဆိုင်ကယ်ပါ
အပ်ထားခဲ့ကြသည်။

“ဒီမြို့က ဒီထက်လှပြီး ဒီထက်သန့်ရှင်းနေရမှာ”

စက်လှေစီးရန် ကမ်းနားမှာ ရပ်မိစဉ် အောင်ပြည့်ပြော၍ ဘာဖြစ်လို့လဲဟု သူမေးလိုက်သည်။

“နိုင်ငံခြားဧည့်သည်တွေ ဒီလောက်လာနေတာ သန့်ရှင်းတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မြို့ထဲကမဆိုးဘူး၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်ကတော့ သန့်ရှင်းမှုနည်းသလိုပဲ။ စက်လှေငှားဖို့ ဧည့်သည်ခေါ်တဲ့လူတွေ ကလည်း အလှအယက်ဖြစ်နေတာ မျက်စိတောင်နောက်တယ်ကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် မြို့ထဲအဝင်မှာ စက်လှေစီးရန်နှင့် အစစအရာရာ အကူအညီပေးရန် လူတစ်ယောက်လာမေးခဲ့သည်။ ထိုသူ့ကို မလိုပါဘူးဟု ပြောနေပါလျက် အနားမှမခွာဘဲ ဖြစ်နေ၍ တောင်းပန်ကြရသည်။ ထိုသူ့ကိုယ်မှထွက်သော အနံ့တစ်မျိုးကိုတော့ သူမကြိုက်ချင်ခဲ့။

“အေးပေါ့၊ နိုင်ငံခြားသားတွေရှေ့မှာ အိမ်နွဲ့ရရလုပ်စားရင်တော့ ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

နှစ်ယောက်သားစကားပြောနေစဉ် စောစောပိုင်းကလူ သွားခေါ်ပေးထားသည့် စက်လှေတစ်စီးရောက်လာသည်။

“မင်းက အေးအေးဆေးဆေးဆိုရင်တော့ ဒီမှာတစ်ညအိပ်ပြီးမှ လည်လို့ရတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလူ့ကိုလည်း ငါမျက်ခြေဖြတ်ချင်သေးတာ”

“မင်းအလုပ်က နောက်ကြောင်း သိပ်အေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ သူကူညီပေးတော့ မြန်မြန်ရတယ်လို့သာ သဘောထားလိုက်”

စက်လှေပေါ်ရောက်သည်အထိ နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အကူအညီလိုရင် ပြောပါဟု ပြောနေ၍ နှစ်ယောက်သား ပြုံးမိကြသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကူညီချင်တဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ စရိုက်လိုသာ တွေးထားပါကွာ”

စက်လှေပေါ်အတက်မှာ အခြားဧည့်သည်များထံ ပြေးသွားသည်ကိုလည်း တွေ့၍ အလုပ်သဘောဟုသာ တွေးမိလိုက်သည်။ အချို့ကားဂိတ်များမှာ ခရီးသည်ခေါ်ပေးသည့် လူတစ်ယောက် သီးသန့်ထားသည်ကိုလည်း သတိရလိုက်မိသည်။ စက်လှေဦးပိုင်းမှာထိုင်လာသည့် ချာတိတ်ကမေးသည်။

“အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကတစ်မျိုးပဲ၊ သူများတွေကပြန်လာကြပြီ။ အစ်ကိုတို့က အခုမှသွားတယ်”

“အစ်ကိုတို့က အချိန်မရလို့ကွ၊ မနက်ကိုပြန်ရမှာ”

“ဒါဆို ဒီည ဖောင်တော်ဦးဘုရားပေါ်မှာ အိပ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတယ်မှာ အခန်းယူခဲ့ပြီ”

“ဟာအစ်ကိုတို့ကလည်း မှားနေပြီ၊ ဘုရားမှာ တည်းခိုစရာ တွေရှိနေတာ၊ ဘုရားပေါ်မှာပဲတည်းပြီး တစ်ညလုံးဘုရားဖူး၊ အင်းလေးအလှကိုကြည့်၊ မနက်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆွမ်းကပ်ပြီး ကြုံတဲ့စက်လှေနဲ့ပြန်လာရင်ပြီးတဲ့ကိစ္စဟာ”

မှားသွားပြီဟု သိလိုက်သည်။ ဧည့်ကြိုသမားအတင်းအကျပ် ပြောနေ၍ နားအေးပြီးရောသဘောနှင့် ဟိုတယ်သို့ သွားခဲ့ကြသည်။ စက်လှေသမားပြောပုံအရဆိုလျှင် သူတို့အဖြစ်က အပြေးအလွှား

ဘုရားဖူး၊ အင်းလေးထဲလည်ပတ်ပြီး နေဝင်ရိုးရီမှသာ ညောင်ရွှေပြန် လာရမည့်အဖြစ်၊ အချိန်ကလင့်လှပြီ။

“အခုလိုဆိုတော့ စက်လှေအော်ဒါငှားသလိုဖြစ်ပြီး စက်လှေခ လည်း ပိုက်ဆံများများပေးရတာပေါ့၊ အခုအချိန်က အပြန်သမားပဲ ရှိတော့ တာလေ၊ ဟိုမှာကြည့်ပါလား၊ ပြန်လာတဲ့ စက်လှေတွေ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းလျှော့ယူကွာ”

အောင်ပြည့်နောက်၍ စက်လှေသမားလေးက ဒါလျှော့ထားတာ အစ်ကိုဟု ပြောရင်းရယ်နေသည်။ တစ်သောင်းခွဲပေးရ၍ များသည်ဟု ထင်မိသော်လည်း သူတို့ခမျာ နှစ်ယောက်တည်းကို သီးသန့်လိုက်ပို့ ရသလိုဖြစ်၍ ပိုတောင်းသည်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။

ညောင်ရွှေစက်လှေဆိပ်မှာ ရေ၏အရောင်က ဝါညစ်ညစ်နှင့် အနံ့အသက်တစ်မျိုးရသည်ဟု ထင်မိသော်လည်း ညောင်ရွှေနယ်နိမိတ် မှထွက်၍ အင်းလေးထဲဝင်လိုက်မိသည်နှင့် ရေကန်အရောင်က ကြည်လင်ပြာလဲ့နေသည်။ ဝန်းရံနေသော တောင်များအလယ်မှ ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို တွေ့ရခိုက်မှာ မကြာသေးမီက စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်ခဲ့သမျှအားလုံး လွင့်ပြယ်သွားခဲ့သည်။ ရေပြင်ကျယ်ကို ထိုးခွင်းမောင်းနှင်၍ တဖွားဖွားလွင့်စင်လာသော စက်လှေဦးထိပ်မှ ရေမှုန်များက နေရောင်အောက်မှာ ရွှေရောင်တလက်လက် တောက်ပ နေခဲ့သည်။ အောင်ပြည့်က ရေမှုန်များကို လက်ဖြင့်ခံယူရင်းပြော သည်။

“ငါလိုရေထဲကလာတဲ့ကောင်တောင် အင်းလေးရေပြင်ကျယ် ကြီးကိုမြင်တော့ စိတ်လှုပ်ရှားတယ်ဆိုရင် တခြားလူတွေဆို ဘယ်လို နေမယ်မသိဘူး”

“မင်းလိုပဲ စိတ်လှုပ်ရှားလို့ ဧည့်သည်တွေများနေတာပေါ့ကွ”

“ကြည့်လေကွာ၊ တောင်တွေက အဆင့်ဆင့်ကာထားပြီး မြူလိုလို၊ နှင်းလိုလို အရာတွေကလည်း ဝေ့နေသေးတယ်။ အလယ်မှာ တော့ ရေအိုင်ကြီးက တစ်မျှတစ်ခေါ်၊ ကောင်းကင်ကြီးကလည်း ပြာလဲ့လဲ့နဲ့ အုပ်မိုးထားသေးတယ်၊ ကောင်းကင်နှင့်ရေပြင် တစ်နေရာ မှာ ထိစပ်နေတယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား”

အောင်ပြည့်လေသံက ဇာတ်ပြောဆရာ၏လေသံနှင့်တူနေ၍ စက်လှေသမားလေး ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။

“အောင်ပြည့်၊ ကောင်လေးက မင်းကို ဇာတ်မင်းသားရူးရူးနေ တယ်လို့ ထင်သွားမယ်နော်”

“ဟ- ဇာတ်မင်းသားရူး ရူးတယ်လို့တော့ ထင်မလားဟ။ ထင်ခြင်းထင် ငါ့လိုခပ်ချောချောကောင်ကို နာမည်ကြီးဇာတ်မင်းသား လို့ ထင်သွားမှာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ခရီးထွက်လာရ၍ ထင်သည်။ စိတ်ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်နေမိသည်။ အောင်ပြည့်၏ ပျော်ပျော် နေတတ်သော အကျင့်စရိုက်ကြောင့်လည်းပါသည်။

“လင်းခန့် ဟိုဖွေးဖွေးတွေက ဘာလဲ”

အောင်ပြည့်ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်စဉ် ခရီးသွားများ လက် စွမ်းပြထားသည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်များ ရေပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေခြင်းဖြစ် သည်။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်များက လှိုင်းပုတ်ရာ စုဝေးနေ၍ ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် ဗျိုင်းအုပ်များ ရေပြင်ပေါ်မှာ နားနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“အဲဒါ မင်းတို့ ငါတို့လို ခရီးသွားတွေရဲ့ လက်ချက်ပေါ့ကွာ”

“ဒီလိုနဲ့ အင်းလေးကန်ကြီး ရေခန်းသွားရင်၊ ကောသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အောင်ပြည့်မေးပုံက တကယ့်ကို အထိတ်တလန့်။

“ခုလည်း ပြုပြင်နေတာပဲကွာ”

“ပြုပြင်တာတော့ ထားပါဦး၊ ဧည့်သည်တွေက တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီလောက်လာနေတော့ ဒီလိုကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေကို စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ ပစ်ချနေမယ်ဆိုရင် ရေရှည်မှာ မလွယ်ဘူးလင်းခန့်၊ ငါကြွပ် ကြွပ်အိတ် ထုတ်လုပ်သူတွေကို တရားစွဲရင် ကောင်းမလားပဲ”

“မင်းရူးနေလားအောင်ပြည့်၊ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထုတ်တဲ့သူက အင်းလေးကန်ထဲ ပစ်ချဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ဘာသာတစ်နေရာရာမှာ သုံးဖို့ ထုတ်တာပဲ၊ ဆင်ခြင်ရမှာက မင်းတို့ငါတို့ ခရီးသွားတွေလေ”

အောင်ပြည့်က ပါးစပ်ထဲမှာ ဝါးလာသော ကွမ်းကို ရေပြင်ထဲ ထွေးချရင်း ဟုတ်သားပဲဟု လေးလေးနက်နက် ပြောသည်။

“တွေ့လား၊ မင်းပဲ အခုထွေးချလိုက်ပြီ”

“ဒါကရေ၊ ရေချင်းပဲကွ၊ ငါ့ရေက နီနေတာတစ်ခုတည်းပဲ”

“ရေတော့ရေပဲ၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းနေရာတိုင်းမှာ လိုက်ထွေးတဲ့ အကျင့်လေးပဲ”

“ဒါကတော့ ပါးစပ်မှာ ဘရိတ်မပါဘူးလေကွာ”

အောင်ပြည့်ကျောကို ဘုန်းခနဲထုပစ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုတို့ ရိုးရာဆိုင်ဝင်မယ်မဟုတ်လား”

စက်လှေသမားလေးအမေးကို အောင်ပြည့် နားမလည်၍ သူ့ဘက် လှည့်ပြီး မျက်စိပစ်သည်။

“ရိုးရာဆိုင်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ အုန်းပွဲငှက်ပျောပွဲလား”

“ဟိတ်ကောင်၊ မင်းလျှောက်နောက်မနေနဲ့၊ ရိုးရာလက်မှု ပစ္စည်းဆိုင်ကိုပြောတာ၊ အင်းလေးအပြန် လက်ဆောင်တွေဘာတွေ

ပေးရမယ့် ကောင်မလေးတွေရှိရင် ဝယ်သွားလို့ရတယ်၊ ရက်ကန်းရုံ တွေကလည်း အများကြီးပဲ၊ မင်းအိမ်အတွက် လက်ဆောင်တွေလည်း ဝယ်လို့ရတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်မယ်ကွာ၊ အိမ်အတွက်ရော ဟိုနှစ်ယောက် အတွက်ရော”

“တစ်ယောက်တည်းဆို လုံလောက်ပါပြီ အောင်ပြည့်ရာ၊ မင်းဟာက ဟိုနှစ်ယောက်ကြီးတောင်ဆိုတော့ မင်းရှာကျွေးနိုင်လို့လား”

“ရည်းစားမဟုတ်ဘူးဟ၊ ကေမွန်နဲ့ မြတ်ဆုအတွက်”

ငယ်ဘဝ သံယောဇဉ်ဟု နားလည်လိုက်သည်။ စက်လှေက တံတားမှာ ရပ်ပေးသည်။ တံတားမှနေ၍ သစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်ကြီး ဆီ တက်လာခဲ့သည်။

“ကြည့်ရတာ အိမ်ကြီးအတိုင်းပဲ”

ဧည့်ကြိုမိန်းကလေးများက ဆီးကြိုပြီး အတွင်းဘက်ခေါ်လာ သည်။ အထဲရောက်မှ အင်းလေးဒေသထွက်ပစ္စည်းများ ခင်းကျင်း ရောင်းချသည့် ဆိုင်ခန်းများဖြစ်ကြောင်း သိလာရသည်။ နှစ်ယောက် သား အဝတ်အထည်များ ရောင်းချရာ ဆိုင်ခန်းမှာ ရပ်မိကြသည်။ အင်းလေးထွက်ချည်ထည်၊ ပိုးထည်များ နာမည်ကြီး၍ လှေလာချင် သည်လည်းပါသည်။

“လုံချည်တွေတော့ ဝယ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ဝတ်မယ့် လုံချည် တွေ ငါသယ်နေရမယ်၊ အင်္ကျီလောက်ဆို တော်သေးတယ်”

အောင်ပြည့်က တစ်ယောက်တည်းပြောရင်း တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် လိုက်ကြည့်သည်။ အိမ်အတွက်ဝယ်၍ အောင်ပြည့်နှင့် လူကြုံပေးလိုက်ရန်လည်း သတိရသည်။

“နေပါဦး၊ တို့ကို ဘုရားအရင်မပို့ဘဲ ဒီကို ဘာလိုပို့တာလဲ”
“လမ်းသင့်သလိုပို့ရတာလေကွာ၊ စကားမများနဲ့ ဝယ်မှာသာ ဝယ်တော့”

နှစ်ယောက်သား အထည်ရွေးဖြစ်ကြသည်။

“ကိုလတ်၊ လင်းနဲ့ ဒီအဆင်လေးနဲ့ လိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ကြည့်ပါဦး ကိုလတ်ရဲ့”

ချွဲနွဲသောစကားသံကြောင့် ဘေးချင်းကပ်လျက်ကို စောင်းငဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဈေးဝယ်နေပြီး ဘေးမှာရပ်နေ သည့် အမျိုးသားကို ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသားက မျက်နှာပြန် အလှည့် မွန်ရည်ခွဲညားသော မျက်နှာကိုသတိထားလိုက်မိသည်။ ထိုမျက်နှာကို တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးသလိုလိုရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် မျက်နှာပေါ်မှာ တွေ့ရခဲ့သည့် ထူးထူးခြားခြား ပါးပြင်ပေါ်မဲ့မဲ့၊ စဉ်းစားသည့် အခိုက်အတန့်မှာပင် အာရုံထဲမှာ ဖြတ် ခနဲပေါ်လာသည်။ သေချာသည်။ ဆေးရုံထဲမှာ ကေမွန်နှင့်အတူ တွေ့ခဲ့ရသည့် ဆရာဝန်ဆိုသည့်လူ။ ရုတ်တရက် နှိုးကြားလာသော အသံနှင့်ထပ်တူ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ဖြစ်လိုက် သည်။ ထိုခဏ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်တာလဲဟူသော စကားတစ်ခွန်းက လျှာဖျားပေါ်မှာ အဆင်သင့်ရောက်သည်။ မေးသင့်ရဲ့လားဟူသော ချိန်ဆမှုကလည်း ဦးနှောက်ထဲ မှာ ရှိနေသည်။ အောင်ပြည့်ကိုလည်း မတိုင်ပင်ရဲခဲ့။ ကေမွန် ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မှာကို စိုးရိမ်မိသည်။ ချီတုံချတုံဖြစ်နေမှုနှင့် ထိုသူမျက်နှာကို တစိုက်မတ်မတ်ကြည့်နေ ဖြစ်သည်။ တည်ကြည်သော ရုပ်ရည်ကလည်း ထင်ရက်စရာမရှိ၊ လူမှားနေတာပါဟူသော အတွေးဝင်လာသော်လည်း ထိုဆရာဝန်အပြုံး

မှာ သေချာသွားခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ စည်းရုံးနိုင် မည့် အားပေးနှစ်သိမ့်သည့် အပြုံးမျိုးဖြစ်၍ ကေမွန်မိတ်ဆက်ပေးစဉ် ကတည်းက သူ့အလွတ်ရသွားခဲ့သည်။ ဒီလူမှ ဒီလူပါပဲ။

“ကိုလတ်ကလည်း စိတ်ပါလက်ပါပြောပါ၊ အလှအပတော့ မကြည့်တတ်ဘူး၊ ဆေးကုဖို့ပဲသိတယ်”

ဟိုအမျိုးသမီးအပြောမှာ ထိုသူထပ်ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးက သူ့ နှလုံးကို နာကျင်ခံခက်စေသည်။ ညွတ်တိမ်းလွယ်သော မိန်းကလေး ထင်မှတ်၍ အလွယ်တကူတွဲခဲ့ပြီးမှ ကျန်ခဲ့သည်လား၊ ချန်ခဲ့သည်လား မကွဲပြားသော်လည်း သူ့ရင်ကတော့ တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေသည်။ ဂုဏ်ရည်မတူ၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ချန်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် ကေမွန်အတွက် သူ့ဖြေသာသေးသည်။ သို့မဟုတ်ပါဘဲ ဟိုးအရင်အစမှာကတည်းက ရှိနှင့်ပြီးသားဆိုလျှင် ကေမွန်အတွက် သူ့ရင်နာသည်။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မစောင့်ထိန်းသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ် ကေမွန်အပေါ် တစ်သက်လုံး ရွံ့မှန်းနာကျင်နေမှာ သေချာသည်။ ဂုဏ်၊ ပကာသန တစ်ခုတည်းနှင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို လဲပစ်ဝံ့သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟုတော့ ကေမွန်ကို မထင်ရက်ပြန်။ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက် လုံး ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်ဖြစ်၍ ကေမွန်သဘောထားကို သူနားလည် သည်။ တစ်ဖက်သားအပေါ် ယုံကြည်အားကိုးတတ်သည်မှလွဲပြီး ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ပျက်ပြားလောက်သည်အထိတော့ ရူးမိုက်မည်မထင် ခဲ့။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ တစ်ဖက်လူ၏ စည်းရုံးလှည့်ဖြားမှုအောက်မှာ ကျရှုံးခဲ့သည်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ အတွေးနှင့်အတူ ခေါင်းကတဆစ် ဆစ် ကိုက်ခဲလာသည်။ အပျော်က ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

အောင်ပြည့်က အင်္ကျီဆင်တူနှစ်ထည်ကို ဝယ်သည်။ သူ့အတွက်လည်း ရင်နာရသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်က ယခုအချိန်ထိ ခိုင်ကျည်နေခဲ့သည်။ ကေမ္မန်အဖြစ်ကိုသိလျှင် သူဘယ်လိုဝေဖန်မည့်မသိနိုင်။

“လင်းခန့် ဒီလောက်အထိ မငေးပါနဲ့ကွာ၊ ဟိုမှာသူ့အတွဲကြီးနဲ့”

ဆရာဝန်နှင့် သူ့အမျိုးသမီး ထွက်သွားရာနေရာနောက်သို့ လိုက်ပါ ငေးကြည့်နေသောသူ့ကို အောင်ပြည့် သတိပေးသည်။ အောင်ပြည့်ကို ဖွင့်ပြောချင်စိတ်က ထိန်းမရအောင် ရှိနေသော်လည်း ကေမ္မန်ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး သူထိန်းသိမ်းရမည်။ ကိုယ့်ကို ရင်နာအောင်လုပ်ရက်သူအဖြစ် တစ်ချိန်လုံး နာကျင်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုအချိန်မှာတော့ ဝေခွဲမရသောစိတ်နှင့်အတူ ကေမ္မန်ကို သတိရနေမိပြန်သည်။ ရိုးရာဆိုင်မှအထွက် စက်လှေက ဖောင်တော်ဦးဘုရား ရှိရာ မောင်းလာသည်။

ယက်ကန်းရုံများကို လှမ်းမြင်ခိုက် ဝင်ဦးမလားဟု စက်လှေသမားမေးသည်။

“တော်ပါပြီကွာ၊ မင်းကလည်း ငါ့ကို အထည်ကုန်သည်များ မှတ်နေလား ဘုရားကိုပဲမောင်းတော့”

စက်လှေသမားလေး သဘောကျသွားသည်။ ဘုရားအထိ မောင်းပေးပြီး ကမ်းကပ်၍ ရပ်ပေးသည်။ နှစ်ယောက်သား ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် တက်လာကြသည်။ ရွှေရောင်ဝင်းသော ဘုရားစေတီတော်က အတွင်းပိုင်းမှာ ပိုလို့ကျယ်ဝန်းနေခဲ့သည်။ ဖောင်တော်ဦးအတွင်းပိုင်းမှ ဆင်းတုတော်အချို့ကို အချိန်အတော်ကြာအောင် အနီးကပ်ဖူးမြော်ပြီး နှစ်ယောက်သား ပြန်ထွက်လာကြသည်။ စေတီတော်၏ အေးမြသော အရိပ်အာဝါသက ကိုယ့်ရင်ကို မငြိမ်းချမ်းနိုင်ခဲ့။ ရင်ပြင်

မှာရှိသော ထမင်းဆိုင်ဧည့်ကြိုများကို တွေ့မှ ညောင်ရွှေမှလူကို သတိရမိသည်။ ထမင်းဆိုင် အများအပြားဖြစ်၍ သူ့ဆိုင်ကိုယ့်ဆိုင် လူရရေးကို အပင်ပန်းခံပြီး စောင့်ခေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“လင်းခန့်ရေ၊ ငါးဒုက္ခ ငါးဟင်းတဲ့၊ သွားစားကြည့်မလား”

“တော်ပါကွာ၊ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ ကိုယ်တောင် မငြိမ်းရတဲ့အထဲ၊ ငါးဒုက္ခကတော့ မစားပါနဲ့”

အောင်ပြည့်ရော ထမင်းဆိုင်ဧည့်ကြိုပါ ရယ်ကြသည်။ ထမင်းဆိုင်သို့ လိုက်သွားကြပြီး နေ့လယ်စာကို ဝတ်ကျေတန်းကျေ စားဖြစ်သည်။ အောင်ပြည့်ပင် မေးယူရသည်။

“မင်းအစားနည်းလှချည်လား လင်းခန့်၊ ငါကတော့ ဆာနေလို့ လားမသိဘူး၊ စားကောင်းတယ်ကွ”

လက်ဘက်ရည်သောက်ထားလို့ဟု ဖြေဖြစ်သည်။ နေ့လယ်စာစားပြီးသည်နှင့် အချိန်မဖြုန်းတော့ဘဲ ဈေးဆိုင်တန်းတွေ ခဏလှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ဝယ်သည်ထက် ကြည့်သည်ကများနေ၍ နှစ်ယောက်သား ပြန်တက်လာသည်။ ဈေးဆိုင်တန်းများ နောက်ကျောဘက်မှာ ရောင်းချနေသော ငါးကြော်နှင့် တို့ဟူးကြော်ကို နှစ်ယောက်သားစားဖြစ်သည်။ စက်လှေပြန်ထွက်ချိန်မှာ ကျွန်းမျောစိုက်ခင်းများကြားမှ ထွက်လာ၍ စိုက်ခင်းများကို အနီးကပ်ကြည့်ခွင့်ရသည်။ ကျွန်းမျောပေါ်မှာ ဝါးတိုင်စိုက်၍ တန်းထိုးစိုက်ပျိုးထားသော အသီးအရွက်များကိုကြည့်၍ အောင်ပြည့်အားရနေသည်။ သူက ထိုအရာများကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ခဲ့။ မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေမိသည်။ သူ့စိတ်က အောင်ပြည့်ပြောသောစကားများအပေါ် ပြန်လည်အမှတ်ရရင်း အတွေးများဖြင့်သာ ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေသည်။

“ပိန်သွားလိုက်တာကွာ၊ ကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာမယ့်ပုံလည်း မပေါ်ဘူး”

“မနိုင်ဝန်တွေနဲ့ လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေတာ၊ မောင်က စစ်တက္ကသိုလ်၊ ညီမက ပညာရေးတက္ကသိုလ် တက်နေတယ်”

အားလုံး၏ ပဲ့ကိုင်ရှင်အဖြစ် ဘဝကို ရင်းခဲ့လေသလားဟု တွေးမိစဉ် ရင်ကပိုလို့နာကျင်သည်။ နေလုံးပျောက်လှလှ အချိန်ရောက် မှ စက်လှေဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အင်းလေးကန်ဆည်းဆာအလှက သူ့စိတ်ကို မဖမ်းစားနိုင်ခဲ့။ ညောင်ရွှေအရောက်မှာ ညနေစာပင်မစား တော့ဘဲ ဟိုတယ်အခန်းမှာ ကမူးရှူးထိုးအိပ်သွားသည့် အောင်ပြည့် ကိုကြည့်ရင်း သူ့အားကျမိသည်။ ညဉ့်နက်ချိန်မှာ လေက တဟူးဟူး တိုက်နေသည်။ အခန်းပြတင်းပေါက်ကို သစ်ကိုင်းများက တဖြန်းဖြန်း ရိုက်သည်။ သစ်ပြားများ ရုန်းကြွသံကို တဂျုန်းဂျုန်းကြားနေရသည်။ မိုးရွာမည်ထင်သည်။ ရှမ်းပြည်မှာ အခါမဲ့မိုးက အစိုးရသည်မဟုတ်။ မိုးလင်းကာနီးမှာမှ အတွေးလက်စနှင့် သူ့အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ မနက်ခင်းမှာ အောင်ပြည့်နှိုးမှ သူ့နှိုးသည်။ နှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်ခဲ့ကြပြီး လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ဗိုက်ဖြည့်ပြီး မှ ညောင်ရွှေမြို့မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အင်းလေးအပြန်ခရီးက သူ့ရင်ကို လေးဖင့်စေခဲ့သည်။

အခန်း (၁၂)

“ဖားထုကလေ ဆရာမရှိတော့ ဆေးခန်းကိုလာကြည့်ရှာတယ်”
နန်းကြည်ဖြူက ဆီးကြိုပြောသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဖားထုနေမကောင်းဘူးလား”

“နေကောင်းပါတယ်၊ လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ ရောက်လာတာ၊ သူကတောင်ပြောသွားသေးတယ်၊ ဆရာမရှိတော့ အားတောင်မရှိဘူး တဲ့”

“ဪ”
အောင်ပြည့်က ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“တစ်ခါဖြစ်ဖူးထားတော့ လန့်နေတာပေါ့”

“ကယ်တင်ရှင်ကြီးလား”

အောင်ပြည့်က ဆက်နောက်နေသည်။

“အစ်ကိုတို့ ပျော်ခဲ့ကြလား”

“ပျော်တာပေါ့၊ ကြည်ဖြူကိုတောင် သတိရနေသေးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကြည်ဖြူလည်း အစ်ကိုတို့ ပြန်လာရင် အဆင်သင့်စားနိုင်အောင်လို့ ဈေးနေ့မှာ ဈေးဝယ်ထားပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါ ညီမ၊ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ စားနိုင်ပါတယ်၊ ဟိုနေ့ က ချက်ကျွေးတာလည်း ကောင်းပါတယ်”

သူ့လက်ရာကောင်းသည်ဆို၍ နန်းကြည်ဖြူ မျက်နှာလေးပြုံးနေသည်။ ညနေစာမစားမီ ခွန်သိန်းထွန်းတို့အဖွဲ့နှင့် ခြင်းခတ်စဉ် အောင်ပြည့်တိုးတိုးမေးသည်။

“မင်းသူတို့ပြောနေတာတွေ နားလည်လား”

“လည်တာပေါ့ကွ၊ ဒီလိုကျင့်သားရနေမှ နားမလည်ရင်လည်း ဘယ်နေလို့ရမလဲ”

“တော်ပြီကွာ၊ ပအိုဝ်းမလေးတွေ အဝတ်အစားဖိုး မကုန်လို့ ယူမလားမှတ်တယ်၊ စကားနားမလည်တာနဲ့ပဲ လင်မယားချင်း ရန်ဖြစ်ရမှာ”

ရှာရှာဖွေဖွေပြောတတ်သော အောင်ပြည့်ကို လင်းခန့်ပညာ ပေးချင်လာသည်။

“ဒါဆိုမင်းသူတို့ဝတ်တဲ့ ရိုးရာဝတ်စုံကို ဘယ်လောက်လို့ ထင်လဲ”

အောင်ပြည့်ခဏစဉ်းစားသည်။

“သိပ်တော့ရှိမယ် မထင်ပါဘူး”

“အိမ်နေရင်းဝတ်စုံကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့၊ တကယ်ပွဲတော် တက်တဲ့ ရိုးရာဝတ်စုံက တစ်သိန်းဝန်းကျင်ရှိတယ်၊ ကောင်းရင် ကောင်းသလိုပေးရတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း မဖြစ်သေးဘူး၊ ငါကြည့်သလောက် တော့ အားလုံးက အနက်ရောင်ဝတ်စုံတွေနဲ့ပဲ တွေ့နေရတော့ အဝတ် အစားဖိုးမကုန်ဘူးထင်တာ”

နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေဆဲ ခွန်ထူးအောင် ခတ်တင် လိုက်သော ခြင်းလုံးက အောင်ပြည့်လက်မောင်းကို မှန်းပြီး ရှေ့တည့်

တည့်မှာကျသွားသည်။ ခွန်ထူးအောင်က ပြေးလာပြီး ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်သည်။ စကားနားမလည်သော်လည်း အမူအရာကိုကြည့်၍ အောင်ပြည့်ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။

“ကဲ တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ အလိုက်သင့်နေလိုက်ရင် ဖြစ်တာပဲ”

“အေး၊ ဟုတ်သားပဲ”

“မင်းစိတ်ကူးမပြောင်းနဲ့နော်၊ ခုနခြင်းလုံးမှန်တာတွေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မင်း ရွာသူတွေကို ပစ်မှားလို့ဖြစ်တာ”

အောင်ပြည့် တဟားဟားအော်ရယ်သည်။

“မင်းပြောသမျှ ငါယုံရမှာပေါ့ကွာ”

ထိုခဏ အမောတကော ပြေးဝင်လာသော လူတစ်ယောက်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

ထိုသူက သူတို့နှစ်ယောက်ရှိရာ ပြေးလာနေသည်။

“ဆရာ၊ ဟိုမှာ နီမိုး ခေါ်မရဘူး”

ငါ့အမေ ခေါ်မရဘူးဟူသော စကားကို သူနားလည်လိုက် သော်လည်း အောင်ပြည့်က ပြူးတူးကြောင်တောင်ကြည့်နေသည်။

“ဘာတဲ့လဲ၊ ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူ့အမေနေမကောင်းဘူးလို့ပြောတာ”

“မင်းလိုက်သွားမှာလား၊ ငါလည်းလိုက်မယ်”

“ကြည်ဖြူနဲ့နေခဲ့ကွာ၊ ငါသွားလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်ကယ်စက်နှိုး၍ လာခေါ်သူကိုပါ တင်ခေါ် သွားခဲ့သည်။ အိမ်မဝေးလှ၍ သုံးမိနစ်ခန့်သာမောင်းလိုက်ရသည်။

အိမ်ထဲအရောက် လူအချို့ ဝိုင်းအုံနေ၍ သူခဏဖယ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ မျက်နှာမြင်လိုက်မှ သူစိုးရိမ်သွားမိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လခန့်က သူထံလာပြဖူးသည့် နန်းမညွန့်ဆိုသည့် အဘွားဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် ကတည်းက နှလုံးခုန်သံပုံမှန်မဟုတ်၍ ပင်လောင်းဆေးရုံဖြစ်စေ၊ တောင်ကြီးဆေးရုံဖြစ်စေ သွားပြရန် သူတိုက်တွန်းခဲ့သည်။ သမီး ဖြစ်သူကလည်း သွားမည်ဟုပြောခဲ့သည်။ ယခု အခြေအနေမှာတော့ အဘွားအိုခမျာ အတော်ပင်ရုပ်ကျသွားခဲ့ပြီး လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကြည့်ခိုက် သူအထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ နားကျပ်ဖြင့် ရင်ဘတ်ကို စမ်းသပ်ချိန်မှာတော့ ပို၍သေချာသွားခဲ့သည်။ အမေအို၏ နှလုံးခုန်သံ ရပ်တန့်သွားခဲ့ပြီ။

“နီမိုး ဘာဖြစ်လဲဆရာ”

စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မေးလာချိန်မှာ သူဖြေဖို့ ခက်နေခဲ့သည်။ အရဲစွန့်၍ သူပြောလိုက်သည့်ခဏ မယုံသလိုမျက်လုံး များဖြင့် ပြန်ကြည့်နေကြသည်။ အနားရှိနေသည့် လူအများ မြင်သာ အောင် ဝှမ်းစလေးကို နှာခေါင်းဝမှာတင်ထားလိုက်သည်။

ဝှမ်းစလေး မလွင့်ပါးဘဲရှိနေမှ အားလုံးလက်ခံသွားကြသည်။ ငိုယိုအော်ဟစ်ခြင်း မရှိသော်လည်း မျက်နှာများက ကြေကွဲဝမ်းနည်း မှုဖြင့် ညှို့မှိုင်းနေကြသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ထိခိုက်ခံစားရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ပွင့်လင်းစွာ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ပြောတုန်းက မသွားခဲ့ဘူး မဟုတ်လား၊ ကျန်းမာရေးကို အလေးမထားဘဲ သေမှဝမ်းနည်းပူဆွေးနေလို့အပိုပဲ”

ထိုစကားကို တချိန်ချိန်မှာတော့ သူပြောဖြစ်အောင်ပြောမည်။ ပြင်ဆင်စရာရှိသမျှ ပြင်ဆင်နိုင်ရန် သူပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ထဲအရောက်

မကျေနပ်မှုက မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေပုံရသည်။ အောင်ပြည့်က ဆီးကြို မေးသည်။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ”

“သွားပြီ”

“ဘယ်ကို သွားတာလဲ”

“သေတာကို ပြောတာဟ”

“ဟာ မြန်လိုက်တာ”

အောင်ပြည့်က အံ့ဩနေသည်။ နန်းကြည်ဖြူ မျက်လုံးလေးဝိုင်း ပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။

“တကယ်လား ဆရာ”

“တကယ်ပေါ့၊ ဟိုးအရင်ကတည်းက သူတို့ကိုပြောသားပဲ၊ ဆေးရုံ မှာ သေသေချာချာ သွားပြလိုက်ပါလို့ ပြောတာမှန်းမထောင်ဘဲ”

“နန်းမညွန့် နေမကောင်းဘူးလို့ ကြား ကြားနေတာပဲ။ ကြည်ဖြူ က ဆရာဆီလာနေတယ်ပဲမှတ်တာ”

“တစ်ခေါက်ပဲလာတာပါ။ ပင်လောင်းဆေးရုံကို သွားပြခိုင်းတဲ့ နောက်ပိုင်း မလာတော့ဘူး၊ ငွေကြေး မပြည့်စုံတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

သူ မကျေမနပ်ပြောသမျှကို ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေကြသည်။

“ဒီလိုပါပဲဆရာရယ်၊ သွားရ လာရမှာကို ဝန်လေးနေကြတာပါ။ နှမြောစေးနဲ့ပြီး နေနေကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျန်းမာရေးဆိုတာ ဝန်လေးသင့်တဲ့အရာမှ မဟုတ်တာဗျာ၊ ကြိုတင်ကာကွယ်သင့်ရင် ကာကွယ်ရမယ်၊ ကုသသင့်ရင် ကုသရမှာ ပေါ့”

“ဒါတောင် ဆရာပြောနိုင်လွန်းလို့နော်”

“ရှေ့ဆက်ပြီးလည်း ပြောရဦးမှာပဲ”

သုံးယောက်သား စကားပြောရင်း နေလုံးပျောက်ခဲ့သည်။

“ဒီမှာ အသုဘလေ့ကရော တို့အရပ်နဲ့ အတူတူပဲလား”

“နည်းနည်းတော့လွဲတယ်။ သူတို့က ဒီညသေ မနက်ဖြန်ချပဲ။ ခုဆို အဝေးကျောင်းတွေကို ဖိတ်စာနဲ့ ဘုန်းကြီးတွေပင့်နေပြီပေါ့။ မနက်ဖြန် ဧည့်ခံကျွေးမွေး တရားနာပြီးရင် သုသာန်ပို့ကြတယ်။ သုသာန်ရောက်မှ တစ်ခါတရားနာပြီးရင် ပြီးပြီ”

“ဪ မြန်မြန်ဆန်ဆန် သဂြိုဟ်တဲ့ သဘောပဲ”

“ဒီမှာက ဘာမဆို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲကိုယ့်လူ။ ဟန်ဆောင်မှုနဲ့ ပကာသနဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူး”

အောင်ပြည့်ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုရှိနေသည်။ ထိုအဓိပ္ပာယ်ကို နန်းကြည်ဖြူပြန်သွားမှသာ သူသိခွင့်ရခဲ့သည်။

“သေချာတယ် လင်းခန့်၊ ဆရာမလေးက မင်းအပေါ်မှာတော့ သံယောဇဉ်ကြီးတယ်”

သူအရှက်ပြေပြောသည်။

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ရင်းနှီးတိုင်းလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအပေါ်မှာ လေးစားတာရော၊ သံယောဇဉ်ရှိတာရော အသိသာချည်းပဲ”

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ငါလည်းယောက်ျားပါ။ ရုပ်ရည်ရော၊ အပြောအဆိုအနေအထိုင်ရော အားကိုးရတာရော အားလုံးခြုံလိုက်ရင် သူ့အပေါ်မှာ သာယာမိတာပါပဲ။ ဒါကိုအချစ်လို့တော့ အမည်မတပ်ချင်ဘူး”

သူအမှန်အတိုင်းဝန်ခံ၍ အောင်ပြည့်လက်ခံသည်။

“တို့အရွယ်က ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှ အချစ်လို့အမည်တပ်ရမယ့် အရွယ်မှမဟုတ်တာကွာ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်နဲ့ နားလည်မှုကိုက်ညီရင် ခရီးဖော်ဖြစ်တာပါပဲ”

အောင်ပြည့်စကားကို ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူလက်ခံချင်မိသည်။ သို့သော်လည်း အင်းလေးမှာ အနာဖေးတက်ခဲ့တာ နှလုံးသား ဒဏ်ရာက ယခုအချိန်မှာတော့ အသစ်ဖြစ်လို့နေခဲ့သည်။ မျက်နှာတစ်ခုကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ခိုက် နာကျင်ခံစားမှုဖြင့် တမ်းတမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

“ငါ့ကို ဘာပြောတယ် မင်းကရော”

အောင်ပြည့်ကို ပြန်မေးခိုက် ထုံးစံအတိုင်း မသိသလိုနှင့် ပြုံးစေလုပ်နေသည်။

“ဟိတ်ကောင်၊ မင်းကိုငါမေးနေတာလေ”

“နှလုံးသားက ဆန္ဒအတိုင်း ပြည့်စုံရင်တော့ ငါလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ချစ်ခွင့်ရချင်တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်သက်တော့ ရှိနိုင်မယ်မထင်တော့ပါဘူး ဟား--ဟား”

အောင်ပြည့်ရယ်တော့ သူကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဟု ပြောဖြစ်သည်။ အောင်ပြည့်က အင်္ကျီလေးနှစ်ထည်ကို ထုတ်ကြည့်ရင်း သတိတရပြောသည်။

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေအတွက်တော့ သတိရတယ်၊ ဆရာမလေးအတွက်တော့ မေ့လာတယ်၊ တော်တော်တရားတဲ့ငါပဲ”

“မင်းပဲ တကူးတကဝယ်လာတယ်၊ မင်းဝယ်လာတော့ရော ဟိုနှစ်ကောင်နဲ့ ဆုံဖြစ်မှာလား”

“အာစရိယပူဇော်ပွဲမှာ ဆုံဖြစ်မှာလေ၊ ချပါတီက လာဖြစ်အောင် လာမယ်ပြောတယ်၊ ကေမ္မန္တကိုလည်း ခေါ်လာခဲ့မယ်တဲ့၊ မင်းပဲဖြစ် အောင်လာဖို့ အရေးကြီးတာ”

“ကြိုးစားပါ့မယ်ကွာ”

သူသတိပေးဖြစ်သည်။

“ချပါတီနဲ့တွေ့မယ်ဆိုတော့လည်း ရင်တော့အခုန်သားပဲ” အောင်ပြည့်ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာလဲ ရန်ဖြစ်ဖို့လား”

“အေးလေ၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့”

ထိုစကား၏နောက်ကွယ်မှ သံယောဇဉ်ကိုတော့ သူရိပ်မိနေခဲ့ သည်။ ထိုညက ခရီးသွားမည်စိတ်ကူးဖြင့် စောစောအိပ်ရာဝင်ဖြစ် ကြသည်။

နေချင်းခရီးဖြစ်၍ ဆေးခန်းပိတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မြင်း မထိရောက်ချိန်မှာ နေအတော်မြင့်လှပြီ။ မြင်းမထိလိုက်ရုံရှိရာ ဆိုင် ကယ်မောင်းဝင်လာခိုက် ဧည့်သည်အတော်အသင့် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆိုင်ကယ်ကိုသော့ခတ်ပြီး သုံးယောက်သား ကျောက်ဂူ ရှိရာ လျှောက်လာကြသည်။ သူနှင့် ကြည်ဖြူက ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဖြစ်၍ အောင်ပြည့်ကို ရွာထဲမှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးငှားပြီး စီးစေခဲ့သည်။ ဆင်းလိုက်တက်လိုက် တောင်ပေါ်လမ်းကို သတိထားမောင်းရင်း ဖြေးဖြေးအေးအေးမောင်းလာကြသည်။ အချို့က တောင်ပတ်လမ်းများ အကွေ့အကောက်များလွန်း၍ အောင်ပြည့်ကို သတိပေးရသည်။

“ကျောက်သားက အနက်ရောင်နော်”

လှိုက်ဂူအမိုးပေါ်မှ ကျောက်သားအရောင်ကို ကြည့်၍ အောင်ပြည့် ပြောသည်။

“ကျောက်သားပေါ်မှာ သစ်ပင်ပေါက်နေတာလည်း အထူး အဆန်းပဲ”

ကျောက်ဂူအမိုးပေါ်မှ အမြစ်တွယ်ပေါက်နေသော ထီးထီး မားမားသစ်ပင်ကြီးက အောင်ပြည့်ပြောသလို အံ့ဩစရာကောင်းလှ သည်။ ကြီးမားသောပင်စည်ကြီးက ကျောက်သားပေါ်မှာ အမြစ်တွယ် ကုတ်ထား၍ လဲကျလှလှထင်ရသည်။ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်ကြားမှာ ဒီမျှအထိ ခံနိုင်ရည်ရှိခြင်းက ထူးထူးခြားခြားရှိလှသည်။ အထူးခြား ဆုံးက ရင်ကွဲမတတ် အော်ဟစ်နေသော ပုစဉ်းရင်ကွဲကောင်အော်သံ များဖြစ်သည်။ နားမခံနိုင်၍ အောင်ပြည့်က ဂူတွင်းအမြန်ဝင်ရန် တိုက် တွန်းသည်။ ဂူဝမှာ သစ်ရွက်ကြွေများ ထုတက်နေ၍ နင်းလျှောက် ဝင်ရသည်။

“အား-- အေးတယ်ဟ”

ဂူအတွင်းပိုင်းက အေးစိမ့်နေ၍ အောင်ပြည့်အသံထွက်လာ သည်။ လျှပ်စစ်မီးထွန်းထားသော်လည်း အလင်းရောင်အားနည်း၍ ဂူအတွင်း ကျောက်သားလမ်းကို မြင်သာရုံသာရှိသည်။ ဂူအမိုးပေါ်မှ အောက်ဖက်သို့ ကျဆင်းနေသော ကျောက်ဆွယ်များမှ ရေတစ်မိမ့်မိမ့် ကျနေ၍ ကျောက်သားလမ်းက စိုစွတ်စေးထန်းနေသည်။

“ကြည်ဖြူ ချော်လဲမယ်နော်”

နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာသော ကြည်ဖြူကို သတိပေးဖြစ်သည်။ ကျောက်ဂူဖြစ်၍ လင်းနို့များ ခိုအောင်းဟန်တူသည်။ လင်းနို့ချေးနံ့

ကို တစ်ချက်၊ တစ်ချက်မှ ခပ်ပြင်းပြင်းရသည်။ ကျောက်ဂူပေါ်မှ စိုက်ဆင်းကျနေသော ကျောက်စွယ်ချွန်ချွန်များကို အောင်ပြည့်ခေါင်း တိမ်းရှောင်ရင်း မော့မော့ကြည့်နေ၍ သတိပေးရသည်။

“အောက်ကိုကြည့်လျှောက် အောင်ပြည့်၊ အပေါ်ကလွတ်တယ်”

“ကျောက်သားတွေ အချွန်ထွက်နေတော့ ခေါင်းကို ထိမိရင် မလွယ်ဘူးကွ၊ ငါက အရပ်ရှည်တော့ မလွတ်မှာစိုးရတယ်”

“လွတ်ပါတယ်ကွာ၊ မြင်းမထိလို့ဏ်ရူဆိုမှပဲ၊ မင်းလောက်တော့ အေးဆေးပါ”

“အေးကွ၊ ထူးတော့ထူးဆန်းတယ်၊ ကြည့်တော့ နိမ့်သလိုနဲ့ လျှောက်သွားတော့လည်း အလွတ်ကြီးပဲ”

“ဒီထက်အံ့ဩစရာ မင်းတွေ့ရဦးမယ်၊ ရှေ့မှာကြည့်”

ပထမအကြိမ်ရောက်ဖူးပြီဖြစ်၍ သူပြောလိုက်သည်။

“တွေ့လား ဒီမှာ ဆင်မိသားစု၊ ဒီမှာ ဆင်ချည်တိုင်၊ ပဟိုမှာ ရေးကပ်ထားတဲ့ စာတွေကိုကြည့်ဦး”

ကျောက်သားပုံသဏ္ဍာန်ကိုလိုက်၍ စာတန်းများရေးကပ်ထား သည်ကို အောင်ပြည့်လိုက်ဖတ်သည်။

“ကြည့်ရတာ၊ တစ်ချိန်တုန်းက ဒီနေရာမှာ ရေဝင်ပြီး တိုက်စား”

နန်းကြည်ဖြူက ဂူသားနံရံများကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကြည့်သည်။ တစ်စက်စက်ကျနေသော ရေစက်များကို လက်ဖဝါးဖြင့် ခံယူရင်းအနံ့ ရှူကြည့်သည်။

“ဘာနဲ့ရလဲ”

“ဘာနဲ့မှမရဘူး၊ ရေအတိုင်းပါပဲ”

“ရေက ဘယ်လိုစိမ့်တယ်ပြောရမယ်မသိဘူး၊ အပေါ်မှာလည်း ရေမရှိဘူး”

သုံးယောက်သား စကားပြောရင်း၊ သတိထားလျှောက်ရင်း ဂူအတွင်းမှာ တည်ထားသော စေတီတော်ကို ဖူးမြော်ကြသည်။ စေတီ ရင်ပြင်က ကျောက်ဂူအတွင်းပိုင်း ကျောက်သား၏ အတော်အသင့် ကျယ်ဝန်းသောအပိုင်းဖြစ်၍ ဘုရားဝတ်ပြုနေသူအချို့နှင့် တရားထိုင် နေသော ပအိုဝ်းအမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့ရသည်။ မီးချောင်းထွန်းထား၍ စေတီတော်ကို ထင်းလင်းစွာဖူးမြော်ခွင့်ရသည်။

ရင်ပြင်တော် အနေအထားကြောင့် တစ်ဦးချင်းတက်၍ ဘုရား ဝတ်ပြုရသည်။ တစ်ပတ်ပြည့်သည်နှင့် သုံးယောက်သား ပြန်ထွက် လာကြသည်။

“သဘာဝတရားက အရမ်းဆန်းကြယ်တာပဲ”

“ကြည်ဖြူတော့ တအောင့်လေးကို အသက်ရှူမဝသလိုဘဲ၊ ခေါင်းလည်းမူးတယ်”

“လေဝင် လေထွက်နည်းလို့၊ လာ ဒီမှာထိုင်လိုက်”

မျက်နှာလေးပျက်ပြီး ပြောလာသော ကြည်ဖြူကိုကြည့်ရင်း အောင်ပြည့် အလိုက်တသိပြောသည်။ အမျိုးအမည်မသိသော မြင့်မြင့် လွင့်လွင့် သစ်ပင်ကြီးများအောက်မှာ ရှိနေသည့် ကျောက်ခုံမှာ သုံးယောက်သား ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“ရှေ့ ဒီမှာ အချိုရည်ဘူး သောက်လိုက်”

ကိုလာဘူးကို ဖောက်ပေးလိုက်သည့်ခဏ ကြည်ဖြူလှမ်းယူပြီး တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်။

“အကုန်သောက်လိုက် ကြည်ဖြူ၊ ရင်အေးသွားအောင်”

ကျောက်ခုံ၏ အေးစိမ့်သော အထိအတွေ့က လူကိုလန်းဆန်း သွားသလိုထင်ရသည်။ ခဏထိုင်ပြီးမှ သူမေးလိုက်သည်။

“ကောင်းသွားပြီလား ကြည့်ဖြူ”

“ကောင်းသွားပြီဆရာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဒါဆို သွားကြမယ်”

“ရှေ့ဆိုင်မှာ တို့ဟူးကြော်ကျွေးမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ ရှမ်းပြည်က တို့ဟူးကြော်က တို့ဆီက တို့ဟူးကြော်နဲ့ မတူဘူး၊ ရွှေလေးနဲ့ လျှာပေါ်တင်လိုက်တာနဲ့ ပျော်သွားရော”

အောင်ပြည့်က အင်းလေးမှာ စားခဲ့သည့် တို့ဟူးကြော်ကို သတိရပြီး ပြောသည်။ သုံးယောက်သား ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက် သည်။

“မြင်းမထိလိုက်ရကလည်း ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းရဲ့ အထင်ကရ နေရာတစ်ခုပဲ၊ မင်းမသွားရသေးတာ ပင်းတယရှီသေးတယ်”

“မသွားတော့ပါဘူး၊ ငါနက်ဖြန်ပြန်တော့မယ်”

ဆိုင်အတွင်းဝင်ပြီး မကြာမီ အောင်ပြည့်ပြော၍ နန်းကြည်ဖြူပင် အံ့ဩသွားသည်။

“အစ်ကိုက ပြန်တော့မှာလား၊ နေပါဦးလား အစ်ကိုရယ်၊ ရောက်တာမှ မကြာသေးဘူး”

နန်းကြည်ဖြူက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောသည်။

“နေချင်ပါတယ် ညီမ၊ အိမ်ကိုအကြာကြီးပစ်ထားလို့ မရလို့ပါ၊ အိမ်က စီးပွားရေးက အစ်ကိုဦးဆောင်နေတာမို့ပါ၊ အစ်ကိုရောက်တာ ငါးရက်ရှိတော့မယ်”

“ဟေ့ကောင်၊ လက်မှတ်က တောင်ကြီးကို တစ်ရက်ကြိုမှာ ရတာနော်၊ သန်ဘက်ခါမှပြန်ပါ”

အောင်ပြည့်ခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်းဆီလာနေတော့လည်း မင်းသဘောပေါ့ကွာ”

တို့ဟူးကြော်လာချပေးစဉ် အောင်ပြည့်အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။ တို့ဟူးကြော်နဲ့ တွဲဖက်စားရန် ချပေးသည့် အရည်ပျစ်ပျစ် ပဲဟင်းရည် မှာ အရွက်စိမ်းများ ညှပ်ထား၍ အောင်ပြည့်မွေ့ကြည့်သည်။ နန်းကြည်ဖြူ ရယ်သည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ဆိုင်ရှင် ဓနအမျိုးသားက အနားရောက်လာပြီး ရှင်းပြသည်။

“အကြော်နဲ့ စားရတာပါ”

“အော်သိပြီ၊ တို့အရပ်မှာ အချဉ်ရည်နဲ့ တို့စားရသလိုပဲပေါ့”

အောင်ပြည့်သဘောပေါက်ပြီး တို့စားကြည့်သည်။

“ဟာ အဆိမ့်အရသာချင်းဆိုတော့ သိပ်ပြီးမထူးဘူး၊ အကြော် ကတော့ အရမ်းကောင်းတယ်”

စကားတပြောပြောနှင့် စားဖြစ်ကြသည်။ ဗိုက်နှင့်အောင်စားပြီးမှ ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်ကြသည်။

“ကဲ ဒီလောက်ဆိုသွားသင့်ပြီ၊ ခရီးက နီးနီးမဟုတ်ဘူး၊ ဆေးခန်းလည်း ပိတ်ထားခဲ့ရတာ”

ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ မြင်းမထိမှ အထွက် ရာသီဥတုက ပကတိကြည်လင်နေ၍ မိုးဟူသော အကြောင်း အရာကို ယောင်လို့မျှ မစဉ်းစားဖြစ်ခဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းအလှများ ကို ခံစားကြည့်ရှုရင်း မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ တီကျစ်အရောက်မှာ

မိုးဖွားလေးများ စတင်ရွာကျလာသည်။ တော်ရုံသာရွာလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ လမ်းကောင်း၍ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်မြှင့်မောင်းလာခဲ့သည်။ အောင်ပြည့်လည်း အမီလိုက်သည်။ တစ်စတစ်စနှင့် မိုးကသည်းထန်လာသည်။ အောင်ပြည့်ရောသူပါ ဦးထုပ်ကိုယ်စီ၊ အနွေးထည်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သော်လည်း နန်းကြည်ဖြူခမျာ အင်္ကျီပါးလေးတစ်ထည်သာ ဝတ်ထားသည့်အပြင် ခေါင်းမှာ စည်းနှောင်ထားသည့် ပဝါစလေးမှာလည်း ပါးလွှာလွန်းသည်။ နီးစပ်ရာ တည်းခိုနိုင်မည့် နေရာကို သူ့အပြေးအလွှားရှာသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့သည်။ အောင်ပြည့်ကို အချက်ပြ၍ ထိုဆိုင်ရှိရာသို့ သူ့ဆိုင်ကယ်ကို ဦးတည်လိုက်သည်။

- “ဆရာ ခဏနားဦးမှာလား၊ အချိန်မရှိတော့ဘူးလေ”
- “နားမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကြည်ဖြူသိပ်အေးနေပြီ”
- “ကြည်ဖြူကရပါတယ်”

တစ်ဖက်သားကို အားနာင့်ညှာတတ်သော သူ့အကျင့်အတိုင်း ကြည်ဖြူပြောသည်။

“ဘယ်လိုရမှာလဲ၊ တောင်ပေါ်မှာ မိုးရွာထဲ ဆိုင်ကယ် မစီးဘူးဆိုတာ ကြည်ဖြူသိတယ် မဟုတ်လား”

အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မိုးစိုထား၍ မျက်နှာမှာ ရေမှုန်လေးများပင်ရှိနေသည်။ ပန်းရောင်သမ်းသော ပါးပြင်နှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာဖြူနုနုက မိုးရေစွတ်ထားသော ပန်းလေးတစ်ပွင့်နှင့် တူနေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လေး ကျုံ့ထား၍ ကြည်ဖြူ ချမ်းနေမှန်း သိသာသည်။ သူ့အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရော ဒီမှာ အနွေးထည်ဝတ်ထား”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာက ရှေ့ကမောင်းရမှာဆိုတော့ ပိုတောင်အေးဦးမှာ”

နန်းကြည်ဖြူက ပြန်ပေးသည်။ ညီမအရင်းလေးတစ်ယောက်လို သနားကြင်နာစိတ်ဖြင့် တမင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြန်ပေးခိုက်မှာ ကရုဏာဒေါသဖြစ်ရသည်။

“ကြည်ဖြူက စကားနားမထောင်ဘူး၊ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုးလို့ စေတနာနဲ့ပေးတာ၊ ကျွန်တော် နေမကောင်းရင် တော်သေးတယ်၊ ကြည်ဖြူနေမကောင်းရင် အလုပ်တွေ ပိုရှုပ်ကုန်မှာ၊ မနက်ဖြန်ပဲ ကြည်ဖြူကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ ကြည့်ပေးရဦးမယ်၊ ကျွန်တော့်ထက်စာရင် ကြည်ဖြူကတောင် တာဝန်ကြီးသေးတာ”

အလုပ်တာဝန်နှင့် ခြိမ်းခြောက်လိုက်မှ ကြည်ဖြူ အင်္ကျီဝတ်သည်။

“အင်းလေးသွားတုန်းကတောင် ကြည်ဖြူကို မခေါ်ခဲ့ရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့် ကြည်ဖြူကျန်ခဲ့တော့လည်း စိတ်အေးရတယ်”

သူပြောတော့ ကြည်ဖြူမျက်နှာလေး ရုတ်ခြည်းလင်းလက်သွားသည်။ ကျေးဇူးပါဆရာဟု ဖွဖွပြောသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ကော်ဖီမစ်ထုပ်များရှိနေ၍ ရေနွေးတောင်းပြီး ကော်ဖီဖျော်သောက်ကြသည်။ မိုးကမှုန်မှုန်မွှားမွှားလေးသာ ရှိတော့သည်။ ကော်ဖီသောက်ထား၍ အချမ်းလည်းပြေခဲ့ပြီ။ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ပြန်ထွက်လာစဉ် ကိုယ်ငွေနှွေးနှွေးလေးကို နီးနီးကပ်ကပ် ခံစားမိသည်။ သတိထားမိသည့်ခဏ စိတ်ထဲကြည်နူးမိသလိုရှိသည်။

မရိုးသားသည့်စိတ်ဟု တွေးမိစဉ်မှာတော့ ကိုယ့်လိပ်ပြာလန့် သလိုဖြစ်သွားရသည်။ ညနေ ငါးနာရီထိုးမှ ထိရွေးပြန်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အောင်ပြည့်က အဓိပ္ပာယ်ရှိသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။ နန်းကြည်ဖြူ ပြန်သွားချိန်မှာ ဒီနေ့ ဇာတ်လမ်းအရမ်းကောင်းတာပဲဟု ပြောသည်။

အခန်း (၁၃)

ကားလမ်းမတစ်လျှောက် လူတန်းကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်နေ ရသည်။ မဏ္ဍပ်များကလည်း လမ်းဘေးဝဲယာနှစ်ဖက်စလုံးမှာ ရှိနေ ကြသည်။ မဏ္ဍပ်တိုင်းမှာလည်း လူအပြည့်ရှိနေသည်။ အလှူပွဲလာ သော မိန်းကလေးကြီးငယ်မှန်သမျှ အနက်ရောင်ရိုးရာဝတ်စုံများနှင့် သာဖြစ်၍ သူအံ့ဩနေမိသည်။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ အချို့က ခေါင်းပေါင်း အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး အချို့က အပြာရောင်ပေါင်းကြသည်။ ငယ်ရွယ်သော အမျိုးသမီးလေးများက အပြာရောင်ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားသည်ကို သတိထားမိသည်။ အမျိုးသားကြီးငယ်ဟူသမျှ လည်း ရိုးရာဝတ်စုံများသာ ဝတ်ဆင်ထားကြ၍ အလှူပွဲဟာ တစ်မျိုး ထူးခြားနေသည်။ ညကတည်းက ခွန်သိန်းထွန်း အတင်းအကျပ် လာခေါ်ခဲ့သည်။

“ဆရာ လိုက်ခဲ့မှဖြစ်မယ်၊ ညဘက်မှာလည်း သူ့မဏ္ဍပ်၊ ကိုယ့်မဏ္ဍပ် အားလုံးအကျွေးအမွှေးတွေနဲ့ ကပွဲတွေလည်း ပါတယ် ဆရာ”

အမှန်တကယ်လည်း သူလိုက်ချင်မိသည်။ အလှူပွဲက ငါးရက် တိုင်တိုင်ဖြစ်၍ တစ်ရက်ရက်မှာ နေ့ရော ညပါ သွားဖြစ်မည်ဟု သူစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ တကယ်လာမည့်ညမှာတော့ ခွန်ပန်းဦး နေမကောင်း၍ သူစောင့်ကြည့်ပေးနေရသည်။ ထိုညက သူမလိုက် ဖြစ်၍ နန်းကြည်ဖြူပင် မျက်နှာလေးငယ်နေခဲ့သည်။

“ကြည်ဖြူလိုက်သွားလို့ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ရွာထဲက လည်း အများကြီး သွားကြမှာပဲဟာ”

ခေါင်းကို လေးလေးပင့်ပင့် ညိတ်၍ သူစိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ အဖော်များ၍ နန်းကြည်ဖြူ လိုက်သွားချိန်မှာ ခွန်သိန်းထွန်းက ဆိုင်ကယ်အဆင်သင့် ကြိုပေးခဲ့သည်။ ယခု မနက်မှာတော့ သူကြီးစား ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အဖော်ကောင်း၍လည်း ပါသည်။

“ကျုပ်တို့ဘက်မှာ အစည်ကားဆုံးကတော့ အလှူပဲဆရာ၊ ရှာသမျှ၊ ဖွေသမျှလည်း အလှူအတွက်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ရွာတွေရဲ့ စုပေါင်း ရှင်ပြုပွဲက အနည်းဆုံး သိန်းနှစ်ရာ၊ သုံးရာပဲ”

ခွန်အောင်ဇော်က အားပါးတရပြောသည်။

“ကုန်တာလည်းမပြောနဲ့ ဆရာ၊ အလှူပွဲက ငါးရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပတာလေ၊ ရှင်လောင်းစု၊ အဝတ်လဲ၊ ဧည့်ခံ၊ တရားနာ၊ အောင်ပွဲ ဆိုပြီး ငါးရက်လုပ်တာ၊ အနီးပတ်ဝန်းကျင် ရွာတွေကလည်း အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးအကုန် လာရတာ၊ သူ့တာဝန်နဲ့ သူခွဲပြီးသားပဲ”

ထိုအခြေအနေကိုတော့ သူလည်းသိသည်။ အလှူပွဲ မကျင်းပမီ အချိန်ကတည်းက ရွာလယ်ခန်းမမှာ အစည်းအဝေးခေါ်သည်ကို သူကြားမိသည်။ တစ်ရွာလုံးမှာရှိသည့် အသက်ငါးဆယ်နှင့် တစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ်အတွင်း ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးမှန်သမျှ အလှူပွဲသို့ သွားကြရမည်။

ရှင်လောင်းထိန်းသူ၊ အကျွေးအမွေးတာဝန်ယူသူ စသည်ဖြင့် ကိုယ့်ရွာမှ တာဝန်ယူရမည့်အပိုင်းကို ဖွဲ့စည်းပုံဖြင့် ကော်မတီဖွဲ့၍ တာဝန်ပေးထားပြီးဖြစ်သည်။ ရွာလူကြီးမှ ထပ်ဆင့်မှာကြားပြီး တာဝန် ကျေကျေလုပ်ဆောင်ကြရန် သတိပေးသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မငြိုငြင်ဘဲ တက်တက်ကြွကြွဖြင့် သွားလာကြသည်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက်

မပျက်မကွက် သွားလာကြရာ ငါးရက်တိုင်တိုင်ကျင်းပသော အလှူပွဲ က ဟာကွက်၊ ပျော့ကွက်မရှိဘဲ ညီညွတ်မှုဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက် နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဈေးဆိုင်များကလည်း လမ်းဘေးတစ်လျှောက် ခင်းကျင်းရောင်း ချထားရာ ဈေးဝယ်သူများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ တောင်ကြီး၊ အောင်ပန်းလိုမြို့များမှပင် လာရောက် ရောင်းချသည်ဟု သိရသည်။ အလှူပွဲတန်းတစ်လျှောက် ဆိုင်ကယ်ကို ဖြည်းညှင်းစွာမောင်းဝင်လာ ခိုက် ကိုယ်လိုသူလို ဆိုင်ကယ်များက လမ်းမတစ်ခုလုံး ပြည့်လှအောင် နေရာယူထားကြသည်။ ကားလမ်းမဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ တရွေ့ရွေ့သွားနေသော လူတန်းကြီးကလည်း အနက်ရောင် လှိုင်းတန်း ကြီးလိုဖြစ်နေသည်။ ရွာပေါင်းများစွာမှ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီးမရွေး ရောက်လာကြ၍ ဒီမျှလောက်များပြားနေခြင်းဖြစ်သည်။ မဏ္ဍပ်အချို့မှာ ဝင်ထွက်သွားလာနေသော လူငယ်များက ရိုးရာဝတ်စုံ၊ ခေါင်းပေါင်းကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခွဲခြား မရအောင်ဖြစ်နေသည်။ မိန်းကလေးများလည်း ထိုနည်းအတူရှိသည်။ ကိုယ့်ရွာသားပင် ကိုယ်မရှာတတ်အောင်ဖြစ်ရသည်။ ယောက်ျားကြီး အချို့က လမ်းဘေးဆိုင်များမှာ အစုလိုက်၊ ကိုယ့်ရွာသားပင် ကိုယ် မရှာတတ်အောင်ဖြစ်ရသည်။ ယောက်ျားကြီးအချို့က လမ်းဘေးဆိုင် များမှာ အစုလိုက် စကားပြောရင်း ဝိုင်းဖွဲ့နေကြသည်။ ထိုအထဲမှာ ကိုယ့်အသိမိတ်ဆွေပါမလားဟု ရှာကြည့်မိသည်။

“ဆရာ ဒီကိုလာပါ ဆရာ”

အကြီးဆုံးမဏ္ဍပ်ရှေ့မှ သူ့ဆိုင်ကယ်ဖြတ်စဉ် အမျိုးသားကြီးငယ် များ ထွက်ခေါ်ကြသည်။ ထမင်းကျွေးမဏ္ဍပ်ဖြစ်၍ကျယ်ပြောသော မဏ္ဍပ်ကြီးအတွင်းမှ ထမင်းဝိုင်းများ ပြည့်နေသည်။

ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီးသည်နှင့် မဏ္ဍပ်အတွင်းရောက်အောင် ဆွဲခေါ်ကြသည်။ အသိမိတ်ဆွေ မဟုတ်သော်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိလှသည်။

“ဆရာက ထိရွေးက ဆရာမဟုတ်လား၊ စားပါဆရာ၊ ဆရာတို့ ရွာသားတွေလည်း ဟိုမှာ တွယ်နေကြပြီ”

မြန်မာစကား ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးက သူ့ကိုပြောလာ၍ သူလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခွန်သိန်းထွန်းတို့အဖွဲ့ အားရပါးရစားနေကြသည်။ မော့ကြည့်လိုက်မှာ မျက်လုံးချင်းဆုံ၍ ခွန်သိန်းထွန်း လက်ယပ်ခေါ်သည်။ ခွန်သိန်းထွန်းတို့ရှိရာ သူသွားဖြစ်သည်။ သူမထိုင်မိမှာပင် ထမင်းပန်းကန်က အဆင်သင့်ရောက်လာသည်။ ဧည့်ဝတ်ကျေလွန်းလှသည်။ ဒီလောက်များပြားသည့် လူတပ်ကြီးကို ကျွေးရသည့် ထမင်းဟင်းကို နိုင်အောင်ချက်ပြုတ်ရသည့်အလုပ်က လွယ်ကူမည်မဟုတ်။ ထမင်းရည်ချောင်းစီး အလှူဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာဟု သူတွေ့မိသည်။

“ဆရာ ရောက်တာကြာပြီလား”

“အခုလေးတင်မှ ဝင်လာတာ၊ ပင်လောင်းကို ကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိလို့ သွားလိုက်သေးတယ်”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဝင်ခေါ်တော့ မရှိတာပဲ”

“ဆရာ၊ အားရပါးရစားပါ၊ တောင်ပေါ် ထမင်းကောင်းပါတယ်”

ဘေးမှာဧည့်ခံနေသူက စကားသံဝဲဝဲဖြင့် ပြောသည်။ ရှမ်းဆန် ထွေးထွေး၊ ဝက်သားအိုးကြီးချက်၊ ပဲဟင်းချို ငရပ်စိမ်းတောင့်နှင့် ဆားတစ်ပန်းကန်ချပေးထားသော ထမင်းပိုင်းကို စကားမပြောနိုင်အောင် စားဖြစ်ကြသည်။

“စားနော် ဆရာ၊ ဝက်သားက ကောင်းတယ်၊ ဟင်းချိုကလည်း ဆိမ့်တယ်”

ခွန်သိန်းထွန်းက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အားရပါးရစားရင်းပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရွာက ရှင်လောင်းထိန်းတာဝန်ကျတာဆရာ၊ ဟိုဘက်မဏ္ဍပ်မှာ ရှိနေကြတာ၊ ဆရာ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“အားလုံးက ရိုးရာဝတ်စုံနဲ့ပဲ၊ ဆရာမှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ခွန်သိန်းထွန်းပြောသလိုပင်ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားပြီးချိန်မှာ မဏ္ဍပ်သို့ သူတို့ရောက်သွားခဲ့သည်။ နန်းကြည်ဖြူရော၊ ရွာသူမိန်းကလေးများပါ ရောနှောထိုင်နေကြရာ ရုတ်တရက် သူမမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာ၊ နောက်ကျတယ်၊ ကြည်ဖြူက မလာတော့ဘူးတောင် ထင်နေတာ”

အပြာစင်းခေါင်းပေါင်းအောက်မှ မျက်နှာဖြူဖြူဝိုင်းဝိုင်းလေးက ခေါင်းပေါင်းနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းစွာ လှပနေခဲ့သည်။ ပင်ကိုယ်ဖြူသော အသားအရေက အနက်ရောင်ဝတ်စုံကြောင့် ဝင်းမွတ်ကြည်စင်နေသည်။ ခေါင်းပေါင်းအစပ်မှ ပြောင်လက်လက် ဘော်ကြယ်လေးများက မျက်နှာဝိုင်းလေးကို အနားသပ်ပေးထားသလို ရှိသည်။ ကြည်ဖြူမျက်နှာလေးကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ငေးကြည့်မိ၍ ကြည်ဖြူ ရှက်သွားဟန်တူသည်။ မျက်လွှာချပြီး ငြိမ်သက်သွား၍ သူ အားနာစွာ မျက်နှာလွှဲဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ကြည်ဖြူတို့မဏ္ဍပ်မှာ အချိန်အတော်ကြာအောင် သူနေဖြစ်သည်။ ကိုရင်ဝတ်မည့် ရှင်လောင်းဘုရားလေးများကိုကြည့်ရင်း သူနှင့်ကြည်ဖြူ သဘောကျပြီး စနောက်နေခဲ့သည်။ ခွန်သိန်းထွန်းက ကြည့်ဖြူအနားကို ရောက်မလာဘဲ မလှမ်းမကမ်းမှသာ ကြည့်နေခဲ့သည်။

အပြန်မှာ သူ့ဆိုင်ကယ်နှင့် ကြည်ဖြူလိုက်ခဲ့သည်။ အလှူပွဲက လူစည်ကားဆဲဖြစ်၍ ရှုပ်ထွေးသော လူစုလူဝေးကို ကွေ့ပတ်မောင်းခွဲရသည်။ ညံ့ပင်လမ်းခွဲရောက်မှ ရှင်းလင်းသွား၍ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်ဖြင့် မောင်းခွင့်ရခဲ့သည်။

“အားကျစရာကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ်”

“ကြည်ဖြူလည်း ဒီအလှူမျိုး သိပ်လှူချင်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အားကျတယ်၊ တစ်သက်လုံး ရှာဖွေလာတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဘယ်မှာသုံးမလဲ အောက်မေ့တယ်၊ သုံးမယ့် သုံးတော့လည်း တကယ့်နေရာမှာသုံးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“ခွန်သိန်းထွန်းပြောတုန်းက ကျွန်တော် မယုံဘူး”

“ခွန်သိန်းထွန်းဆိုလို့ ဆရာ့ကို တိုင်ရဦးမယ်”

“သူ ညက ပွဲမှာ ကြည်ဖြူကို ရည်းစားစကားပြောတယ်” စကားသံက အလိုမကျဟန်ပါနေသည်။

“ဟုတ်လား ကြည်ဖြူ”

မျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ်၍ သူအံ့ဩလှသည်မဟုတ်ပါ။

“ကြည်ဖြူ စိတ်မကောင်းဘူး၊ သူ့ကို ယုံလို့ အခြားမိန်းကလေးတွေရော အများကြီးလိုက်သွားကြတာ၊ ကပွဲရောက်တော့ သူတို့က ကကြတယ်လေ၊ ကြည်ဖြူက မကတတ်တော့ အောက်မှာ နေရစ်ခဲ့တာ သူက ရည်းစားစကားပြောတာပဲ”

မဏ္ဍပ်အတွင်းမှာ ထိုင်စဉ်က သူတို့အနားရောက်မလာသည်ကို ပြန်သတိရသည်။

“ကြည်ဖြူ သူ့ကို ဘယ်လိုပြန်ပြောရမလဲ ဆရာ”

“သူ့ရွာမှာနေတာဆိုတော့ ကြည်ဖြူ ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး” ထိုမေးခွန်းက အဖြေခက်စေသည်။ အချိန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ စကားပြန်ဖြစ်သည်။

“ကြည်ဖြူသဘောလိုပဲ ပြောရမှာပဲ”

“ခွန်သိန်းထွန်းက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“ခေတ်ပညာလည်းတတ်၊ ဖော်ရွေမှုလည်းရှိ၊ အခြားသူကို ကူညီချင်တဲ့ စိတ်လေးလည်းရှိပါတယ်”

ကြည်ဖြူထံမှ သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့ကြားရသည်။

“လူတစ်ယောက်ကို ခရီးဖော်အဖြစ် လက်တွဲတဲ့အခါမှာ အဲ့ဒီအချက်တွေက အဓိကလား ဆရာ”

“ဒီအချက်တွေက မပါမဖြစ်သလို၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ထားရှိနိုင်မယ့် မေတ္တာတရားကလည်း လိုသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒါဆိုကြည်ဖြူနားလည်သွားပါပြီ၊ ကြည်ဖြူကတော့ မေတ္တာဆိုတာကို အသွားအပြန်ရှိမယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်”

ထိုစကားအဆုံး သက်ပြင်းဖွဖွချသောအသံကို ကြားမိသလို ရှိလိုက်သည်။ ထိုထက်ပို၍ အားပေးစရာစကားလည်း သူတို့ မရှိတော့၊ ခွန်သိန်းထွန်းမျက်နှာကို မြင်ယောင်မိခိုက် သူ့စကားသံကို တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ရသည်။

“ဆရာ၊ နောင်တရားဆေးရုံက ဆရာ့ကို အလည်ဖိတ်လိုက်တယ်”

နောင်တရားဈေးနေ့မှာ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်လာသော နန်းကြည်ဖြူက သူ့ကို တကူးတကဝင်ပြောသည်။ ဖော်ပြီးစ အာလူးခင်းကို

တစ်ပြန်စိုက်ဖို့ ခွန်လှမောင်တိုက်တွန်းနေ၍ နှစ်ယောက်သားစကားပြော နေစဉ် ကြည်ဖြူရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဆရာမကြီးဒေါ်မေကြည်လား”

“ဆရာက အတတ်သိနေတယ်၊ ဟုတ်တယ် အန်တီမေပဲ၊ သူက သမီးဆရာကို ဆက်ဆက်လွှတ်လိုက်ပါ၊ အရေးကြီးတဲ့သတင်း ပြောချင်လို့တဲ့၊ ဆရာဝမ်းသာရမယ့်သတင်းပါတဲ့”

ဘာသတင်းပါလိမ့်ဟု ရင်ခုန်သွားမိသည်။ အပြောင်းအရွှေ့ တော့ မဖြစ်တန်ရာ၊ သူ့အပြောင်းအရွှေ့တင်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိ၍ အလို အလျောက်တော့ မပြောင်းပေးတန်ရာ၊ ဘာကိစ္စပါလိမ့်ဟု စဉ်းစား သည်။

“ဆရာ နေ့လယ်တော့သွားလိုက်လေ”

ကြည်ဖြူ ဆေးခန်းစောင့်ပေးမယ်၊ ခုတော့ ဟင်းချက်ရဦးမယ်”

“ရပါတယ်ကွာ”

သူပြောရင်း အကြောင်းရင်းကို စဉ်းစားသည်။ တကယ်တမ်း ဆရာမကြီးနှင့်သူ ရင်းရင်းနှီးနှီးခင်ပါသည်။ သင်တန်းတိုင်းမှာ တွေ့ဆုံ နေကျဖြစ်သလို မကြာခဏလည်း ဝင်ထွက်သွားလာနေကျဖြစ်သည်။ ထမင်းစား မကောင်းလျှင်တောင် ဆရာမကြီးလက်ရာကို သူစားနေမြဲ ဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီးမှာသည်ဆို၍ သူမသွားဘဲမနေနိုင်။ ယခုတလော သူ့အလုပ်တွေများနေခဲ့သည်။ အာစရိယပူဇော်ပွဲလည်း သူမသွားနိုင်ခဲ့။ ထိုရက်များအတွင်း ဖားထုကျန်းမာရေး ချူချာ၍ တောင်ကြီးဆေးရုံသို့ သူလိုက်ပို့ပေးခဲ့ရသည်။ တောင်ကြီးမှာ သုံးရက်ခန့် ကြာသည်။ ကျန်းမာရေးစိတ်ချရမှ နှစ်ယောက်သား ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ပြန်ရောက်တော့လည်း အမောမဖြေအားခဲ့။ ဝမ်းပျက်၊ ဝမ်းလျှောအတွက်

သူ့လက်အောက်မှာရှိသည့်ဆရာမလေးများနှင့်အတူ ကျောင်းတွေမှာ လိုက်လံဟောပြောရသည်။ အားလုံးပြီးစီးချိန်မှာ အာစရိယပူဇော်ပွဲက လွန်သွားခဲ့ပြီ။ အောင်ပြည့်ဘယ်လောက်များ ဒေါသဖြစ်နေမည်မသိ။ တစ်ယောက်သောသူကို သတိရခိုက်မှာ ပိုလို့ သွားချင်မိသည်။ အကြောင်းရင်းကို သိချင်သည်လည်းပါသည်။ လောလောဆယ် အခြေအနေမှာတော့ အားလုံးကို သူမေ့ထားရသည်။

နေ့လယ်ထမင်းစားပြီးချိန်မှာ နန်းကြာဖြူရောက်လာ၍ သူ့နောင် တရားသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“အေးအေးဆေးဆေးသွားနော် ဆရာ၊ ကြည်ဖြူ ကြည့်ပေးထား မယ်”

စိတ်သဘောထားပြည့်ဝရှာသူလေးကို သနားကြင်နာစွာ ကြည့် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မျက်နှာလေးချောင်၍ အနည်းငယ် ပိန်သွားသလိုထင်ရ သည်။ ယခုတလော သူ့ရောကြည်ဖြူပါ အတော်လေးပင်ပန်းခဲ့ကြ၍ ဖြစ်သည်။ နောင်တရားမြို့က ညပင်လွန်ပြီး မကြာမီရောက်လာသည်။ မြို့အဝင်မှာ စိန်ပန်းပြာတို့ ဝေဆာနေသော ဘူတာရုံလေးက ကုန်းမြင့် ပေါ်မှဖြစ်၍ ထိုဆေးရုံဝန်းထဲမှကြည့်လျှင် ဘူတာရုံလေးကို အပေါ်စီးမှ မြင်ရသည်။ ဆေးရုံဝင်းအတွင်းမှာတော့ ချယ်ရီပင်တွေ ရှိနေသည်။

သူ့ဆေးရုံဝင်းထဲအရောက်မှာ ဆရာမကြီးက အပြုံးဖြင့် ဆီးကြို သည်။

“လာပါ၊ လာပါ၊ မလာမှာစိုးလို့ ကြည်ဖြူကို သေသေချာချာ မှာလိုက်ရတာ”

“အစ်မမှာရင် ကျွန်တော်မလာမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်ရဲ့စားအိမ်၊ သောက်အိမ်ပဲ လာရမှာပေါ့”

နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ချိန်မှာ အစ်မဟုသာ ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ဆရာမကြီးက မြေပြန့်မှ တာဝန်ကျလာသော ကြည်ဖြူလို သားဖွား ဆရာမလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း အဆင့်ဆင့်ရာထူးတက်ပြီး ရှမ်းပြည်မှာ ပင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အမျိုးသားက ပအိုဝ်းလူမျိုး ပင်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုလည်း စားဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မစားခင် မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ထိုင်ပါဦး”

နေရာပေး၍ ဆရာမကြီးရှေ့မှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဆရာမကြီးက လိုက်ကာဖြင့် ကာရံထားသော အတွင်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆရာမရေ၊ လာပါဦး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ အတွင်းဘက်မှ ဆရာမတစ်ဦးထွက်လာသည်။ မျက်နှာကိုမြင်ခိုက် အံ့အားသင့်လွန်း၍ အချိန်အတော်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“သိပ်မကြည့်နဲ့လေ၊ သူ့ခမျာ အနေခက်မှာပေါ့”

ဆရာမကြီးက နောက်နေသော်လည်း သူ့အကြည့်မလွှဲဖြစ်။ ကေမွန်တော့မဖြစ်နိုင်၊ ဒီလောက်အထိ စွန့်စွန့်စားစား ကေမွန်ဆင်းလာ မည်မဟုတ်၊ သို့သော်လည်း ရုပ်ကွဲမရအောင်တူနေသည်။ သူ့ကြည့်နေစဉ် ထိုအမျိုးသမီး ပြုံးသည်။

“ကေမွန်၊ ကေမွန် ဟုတ်တယ်နော်”

ရုပ်က အပြောင်းအလဲကြီး မဟုတ်သော်လည်း နေရာနှင့် အခြေအနေကြောင့် သူမယုံကြည်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကေမွန်က နှစ်နှစ်ကာကာပြုံးသည်။

“ကိုလင်း၊ ကေမွန်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

“ကေမွန်က မှတ်မိတယ်၊ ကိုလင်း ဆိုင်ကယ်ဝင်လာကတည်းက ကြည့်နေတာ”

သူ့အခန်းက ဆေးရုံဝင်ပေါက်၏ အပေါ်ဆီးမှဖြစ်၍ အရင်းသား မြင်နေရသည်။ အသံချိုချိုက ယခင်ကလိုပင် မပြောင်းလဲဘဲ ရှိနေသည်။ မျက်နှာအလှက ယခင်ထက် အနည်းငယ် တည်ငြိမ်သွားသည် ဟု ထင်ရရုံမှလွဲပြီး ထူးထူးခြားခြား အပြောင်းအလဲမရှိ။ အောင်ပြည့်ပြောသလို ခန္ဓာကိုယ်ပါးပါးလေးက ပိုပြီးသွယ်လျသွားတာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ရင်ထဲနာကျင်နေသော်လည်း ဆရာမကြီး ရိပ်မိမှာစိုး၍ အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“မမှတ်မိတာမဟုတ်ဘူး ကေမွန်၊ ဒီလိုနေရာမှာ တွေ့ရလိမ့် မယ်လို့ မမျှော်လင့်ထားလို့ ဇေဇေဝါဖြစ်သွားရတာ၊ ဒါနဲ့ ကေမွန်”

သူ့အမေးကို ဆရာမကြီး အဖြေပေးသည်။

“သူက ဒီဆေးရုံကို တာဝန်ကျတာလေ၊ တမင်ရွေးပြီး လျှောက်တာတဲ့၊ ကိုလင်းခန့်နဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းတွေပါဆိုလို့ ကျွန်မက မှာပေးတာရင့်”

မယုံကြည်နိုင်လောက်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မျက်စိရှေ့မှာ တွေ့မြင်နေရ၍ ပြောစရာစကားတို့ပင် ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။ ဆရာမကြီး မရိပ်မိအောင် ကြိုးစားနေရသည့်အခြေအနေကပင် ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။ ကေမွန်ကတော့ အပြုံးလှလှဖြင့် သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေဆဲ၊ ဟန်ဆောင်ကောင်းသူပီပီ မျက်နှာက ပကတိကြည်လင်နေသည်။

“သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားပြောကြဦး၊ စားစရာသွား စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်၊ နည်းနည်းတော့ကြာမယ်နော်၊ အေးအေးဆေးပြော၊ ကိုလင်းခန့်လည်း အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား”

သူခေါင်းညိတ်လိုက်စဉ် ဆရာမကြီးထွက်သွားသည်။ ကေမွန် မျက်နှာကို ပြန်အကြည့် မျက်လုံးချင်းစကားပြောဖြစ်သည်။ မနေသာ သည့်အဆုံး နှုတ်မှပင် ထုတ်မေးဖြစ်သည်။

“ဘာတွေလုပ်ဦးမလို့လဲ ကေမွန်”

သူမေးခွန်းက တစ်မျိုးဖြစ်နေမှာကို သိသော်လည်း စိတ်ထဲရှိ သည့်အတိုင်းသာ မေးဖြစ်သည်။ ကေမွန် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ပြန်မော့ အကြည့်မှာ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်စအချို့ရှိနေသည်။

“ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငိုဦးမှာလား ကေမွန်”

မျက်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခပ်ရင်း သိမ်းဆည်းသည်။

“ကေမွန်မှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး”

“ပြည်နယ်ဘက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူချင်တာတစ်ခု ပါပဲ”

ဟန်ဆောင်ကောင်းလိုက်တာဟု တွေးမိသည်။

“အခုဆို မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးလည်း အလုပ်ရနေပြီ၊ မေမေ လည်း ပင်စင်ရပြီး ညီမလေးနဲ့ လိုက်နေတယ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွား ပြီဆိုတော့ ကေမွန်သက်သာသွားပြီပေါ့၊ မေမေကလည်း ခွင့်ပြုတာနဲ့ ကေမွန် ဒီဘက်ကို တောင်းလျှောက်ခဲ့တာပါ”

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် သူဝမ်းသာလိုက်လှစွာ ကြိုဆိုဖြစ်မည် ထင်သည်။ သို့သော်လည်း မတင်မကျကိစ္စတစ်ခုက သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည်။ ကန့်သတ်ချက်တစ်ခု မဟုတ်သော်လည်း အခြေအနေ တစ်ခုဆိုလျှင် ကေမွန်ကို သူ့ခွင့်မလွှတ်နိုင်၊ တစ်ချိန်က မိတ်ဆက်ပေး ခဲ့သော ဆရာဝန်နှင့်ပတ်သက်၍ ကေမွန်အခြေအနေကို သူသိချင်သည်။

“အော် ကိုလင်းကို ဆရာဦးမိုးမြင့်လတ် စာပေးလိုက်တယ်”

စိတ်ချင်းဆက်နွယ်နေသည်လားမပြောတတ်။ ကေမွန်အတွင်း ခန်းဘက်သို့ ဝင်သွားပြီး စာတစ်စောင်ကို ယူလာသည်။ စာအိတ်ပင် မပါသော စာခေါက်ကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်မှ လက်ရေးသော့သော့ဖြင့် ရေးထားသော စာကနှစ်ကြောင်းခန့်သာ ရှိသည်။

“ကိုလင်းခန့်၊ ကေမွန်ကို စောင့်ရှောက်ပါဗျာ”

“သူအေးအေးဆေးဆေးနားပါစေ”

စာက ထိုမျှသာဖြစ်သည်။ ခင်မင်စွာဖြင့် ဆိုသော စာကြောင်း လေး၏ အောက်မှာ သူ့လက်မှတ်ပါသည်။ နားမလည်နိုင်သော ထိုစာ အဆုံးမှာ ကေမွန်မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဆရာက ကေမွန် ဒီကို ပြောင်းဖို့လည်း သူပဲ လူကြီးတွေကို ပြောပေးတာလေ၊ ကေမွန်အငယ်တွေတာဝန်နဲ့ ပင်ပန်းနေတဲ့ အချိန်တွေ တုန်းကလည်း ဆရာပဲ သူထိုင်တဲ့ ဆေးခန်းတွေကို အားလုံးကိုပြောပြ အကူအညီတောင်းပြီး ကေမွန်အတွက် အပိုဝင်ငွေရအောင်ရှာပေးခဲ့တာ၊ စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန်လွန်းလို့ ကေမွန်ကတော့ ဒုတိယဖခင် တစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ထားခဲ့တာ”

စိတ်ထဲမတင်မကျဖြစ်နေသော အကြောင်းအရာတစ်ခု ကျန် နေသေး၍ ပါးစပ်မှ ထုတ်မေးလိုက်သည်။

“အင်းလေးမှာ ကိုယ်နဲ့ဆုံဖြစ်တယ်၊ သူ့အမျိုးသမီးလည်း ပါတယ်”

ကေမွန်မျက်နှာက ပိုပြုံးသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာတို့ လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်းမှာ အပန်းဖြေ ခရီးထွက်ကြတယ်၊ သူတို့ချင်းက ကျောင်းမှာကတည်းက ချစ်သူတွေ တဲ့၊ ဆရာအမျိုးသမီးက တက္ကသိုလ်မှာ ကထိကလေ”

ထိုစကားကိုပြောစဉ် ကေမွန်မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်နေ သည်။ စိတ်ထဲရှင်းလင်းသွားသည်က ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီ။ ကေမွန် အကြွေပန်းကလေးဖြစ်သည်ဆိုသည့်အတိုင်း သူကောက်ယူနမ်းရှိက်ရ သည်။ တစ်ခုပဲစိုးရိမ်ခဲ့သည်။ ပိုင်ရှင်ရှိသောလူတစ်ယောက်၏ သစ္စာ မဲ့စွာ ခူးဆွတ်ခြေယူမည့်အဖြစ်ကို ကေမွန်လက်ခံခဲ့မှာ စိုးရိမ်မိခြင်းသာ။ ထိုအကြောင်းအရာက ရှင်းလင်းသွားခဲ့ပြီ။

“ဆရာက ကိုလင်းနဲ့တွေ့တာ ကေမွန်ကို မပြောပြခဲ့ပါဘူး”
ကေမွန်က မယုံသလိုပြောသည်။

“ကိုယ်မှသူ့ကို နှုတ်မဆက်ခဲ့ဘဲ၊ ကြည့်ရုံပဲကြည့်ခဲ့တာ”

“တကယ်ဆို နှုတ်ဆက်ခဲ့ရမှာ ကိုလင်းရယ်၊ ဆရာက ကိုလင်း အကြောင်းကို ခဏခဏမေးတယ်၊ သူက ကိုလင်းကို လေးစားတယ် တဲ့၊ ဝါသနာပါတဲ့လမ်းကို ဒီလောက်စိတ်ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ လျှောက် လှမ်းနိုင်တာ နည်းတဲ့သတ္တိ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ကျေနပ်စိတ်နှင့် မျက်နှာက အလိုလိုပြုံးသွားသည်။

“ဒီတုန်းက ကိုယ်က သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလေ”

“ဟင်း ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရတာလဲ”

မျက်ခုံးလေးပင့်ပြီး ကေမွန်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကေမွန်လုပ်ခဲ့တာလည်း ပြန်စဉ်းစားလေ”

ကေမွန်က စဉ်းစားသလို ခဏငြိမ်နေသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွားလောက်အောင် ရယ်သည်။

“အော် ကိုလင်းက စိတ်ဆိုးတာပေါ့၊ ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီတုန်းက

ကေမွန်လုပ်တာ ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိရင် ပြီးတာပဲ”

သူပြောတော့ လက်ဝါးဖြင့်ကွယ်ရင်း ရယ်သည်။

“ဒီအချိန်က ကေမွန်စိတ်တွေပူထူနေတာ ကိုလင်းမှမသိဘဲ၊ ဆရာ့ကိုပြောပြတော့ ဆရာက သူတတ်နိုင်သလောက် ကူညီမယ်ဆို ပြီး နှစ်ယောက်သားပြောနေကြတာ၊ ကိုလင်းကိုတော့ ကေမွန်က အားနာတာရယ်၊ သနားတာရယ်ရောပြီး ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ကိုလင်း စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်တာ၊ နောက်ပြီး ကိုလင်းစိတ်ကိုလည်း ကေမွန် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မသိနိုင်တာ၊ ကေမွန်အပေါ်မှာ သနားတဲ့ စိတ်နဲ့များ ဖြစ်ခဲ့တာလားဆိုတဲ့ သံသယလည်းပါတာပေါ့”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေးရှင်းပြပြီး မောသွားဟန်တူသည်။ အနားမှာ ရှိနေသည့် ရေပုလင်းထဲမှ ရေတစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်သည်။

“ရေသောက်ပြီးပြောရတယ်ဆိုတာ ဒီဇာတ်လမ်းမျိုးပေါ့”

သူ နောက်တော့ ကေမွန်ရယ်သည်။ ရေသီးမှာပင် သူစိုးရိမ် နေမိ၍ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လည်း အံ့ဩမိရသည်။

“ကိုလင်းက မြတ်ဆုအပေါ်များ သံယောဇဉ်ပိုမလား၊ ကေမွန် တွေးမိလို့ပါ၊ သူက ဆရာဝန်လည်းဖြစ်တယ်လေ၊ ကေမွန်နဲ့ဆို ကေမွန် ဒုက္ခတွေကို ဝေမျှခံစားပြီး ကိုလင်းမပျော်နိုင်မှာစိုးလို့ပါ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျှဝေခံစားရင်း အေးအတူပူအမျှ လျှောက်လှမ်းနိုင်သောအရာကပင် အချစ်၏သင်္ကေတပင်ဖြစ်ကြောင်း ကေမွန်သိအောင် သူပြောပြရဦးမည်။

“အရူးမလေး၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်စဉ်းစားပြီး လူကို နှိပ်စက်တာ”

“ဒီအတွက်လည်း ကိုလင်းနောက်ကို အရဲစွန့်ပြီးလိုက်လာရ တာ၊ မေမေ့ကိုတောင် ထားခဲ့တာနော်”

ထိုအပြောက နာကျင်မှုအားလုံးကို ပြောပျောက်သွားစေခဲ့သည်။ အပျော်က အရာအားလုံးကို လှပစေခဲ့သည်။ ဆေးရုံကုန်းမြင့်ပေါ်မှ နှစ်ယောက်သား ရပ်ကြည့်ခိုက် ကေမွန် လက်တို့ပြောသည်။

“ကိုလင်း ဒီမြို့လေးက တော်တော်လှတာနော်၊ ဟိုးမှာကြည့် ပါဦး၊ အဲဒါ ဘူတာရုံလေးဆို၊ စိန်ပန်းပြာတွေနဲ့ လှလိုက်တာ ကိုလင်း ရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အရင်နှစ်တွေတုန်းကတော့ သိပ်မလှဘူး၊ ဒီနေ့မှ ပိုလှသွားတာ”

ကေမွန် ကြည်ကြည်နူးနူးပြုံးသည်။

“နောက်နေ့တွေမှ ကိုလင်းနေတဲ့ရွာကလေးကို လိုက်လည်မယ်၊ တောင်တွေကြားမှာဆို”

“ခဏလိုက်လို့တော့ မရဘူး၊ မကြာခင် အပြီးခေါ်တော့မှာ”

ကေမွန်ရှက်သွားသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အပျော်မျက်နှာ လေးကို ဖြတ်ခနဲမြင်ရသည်။ အပြန်ခရီးမှာတော့ မြင်ကွင်းအားလုံး စိမ်းစိုလှပနေခဲ့သည်။

“မမလာလည်ရင် ဆရာဆေးခန်းလေးကို လှလှပပမြင်စေချင် လို့ ကြည်ဖြူလုပ်ပေးနေတာနော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြည်ဖြူရယ်”

နှင်းဆီရုံမှပန်းများကို အပွင့်လှလှကြီးများသာ ရွေးညှပ်၍ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပန်းအိုးထိုးပေးနေရာမှ နန်းကြည်ဖြူပြောသည်။ နှင်းဆီရုံမှာ ပျားတဝီပီပျံဝဲနေ၍ သူမို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ခူးရဲသည်။

ဆေးခန်းတစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းထားရုံသာမက လိုက်ကာများပင် အသစ် လဲထား၍ ကြည်ဖြူစေတနာကို အံ့ဩရသည်။ ကေမွန်နှင့်အကြောင်း ကို ပြောပြစဉ် မျက်လုံးလေးတွေ အရေလည်သည်အထိ ဝမ်းသာမှု ကို ဖော်ပြနေခဲ့သည်။

“ဆရာတို့ ကံကောင်းတာပေါ့၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ပေါင်းဆုံ ရတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဆရာပျော်တယ်ဆိုလို့ ကြည်ဖြူလည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပြောနေသော မျက်နှာပိုင်ရှင်လေးကို ညီမအရင်းလေးတစ်ယောက်လို ချစ်မိသည်။ မျက်နှာလေးနွမ်းနေသည်ကို သတိထားမိ၍ မေးဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကြည်ဖြူ ပင်ပန်းလို့လား၊ မျက်နှာကတစ်မျိုးပဲ”

“မပြောချင်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ တောင်ခြေမှာနေတဲ့ နန်းဟွမ် လေ၊ ညအချိန်မတော်ကြီး မီးဖွားတာ ကြည်ဖြူလိုက်သွားရတယ်လေ၊ အေးလိုက်တာလည်း အရိုးကွဲမတတ်ပဲ၊ ဒါတောင် ထော်လာဂျီနဲ့ မိန်းမအဖော်တွေလည်းပါတော့ လူများများနဲ့ စကားပြောပြီး အအေး ဒဏ်ကို မေ့နေလို့”

“ဖြစ်ရတယ် ကြည်ဖြူရယ်၊ နောက်ဆို ကိုယ့်ကိုလာခေါ်၊ ကြည်ဖြူတစ်ယောက်တည်း မဖြစ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကြည်ဖြူက အနွေး ထည်ဆိုလည်း ထူထူထဲထဲ ဝတ်တာမဟုတ်ဘူး”

သူ့ဆူတော့ ခေါင်းလေးပုနေသည်။

“ညအချိန်မတော်ကြီးလေ ဆရာရဲ့၊ အားနာပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့အားနာရမလဲ၊ ကြည်ဖြူမိန်းကလေးတောင် လိုက်ရ သေးတာ ကိုယ်က အဖော်အဖြစ်လိုက်တာပဲ၊ အရေးဆိုတော့လည်း ကူရတာပေါ့”

“ဒါတော့ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ မွေးလူနာကအသက်ကြီးပြီ ဆိုတော့ မွေးလမ်းကြောင်းက တော်တော်နဲ့မပွင့်ဘူး၊ ကြည်ဖြူဆရာကို သတိရလိုက်တာ ပြောမနေနဲ့”

ထိုစကားက ရင်ထဲနွေးသွားစေခဲ့သည်။

“နောက်တော့ ကြည်ဖြူ မနည်းကြီးစားမှရတယ်၊ မွေးပြီးတဲ့ ကလေးက အသက်မရှူလို့လည်း ကြည်ဖြူလုပ်ရသေးတယ်”

တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်များ အားငယ်ရှာလိမ့်မလဲဟု တွေးရင်း သနားနေမိသည်။

“နောက်ဆိုပြောထားမယ်နော် မှတ်ထား၊ ညအချိန်မတော် လာခေါ်လို့ကတော့ ကိုယ့်ကိုအကြောင်းကြားပြီးမှ ကြည်ဖြူသွားရမယ်”

လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်သော်လည်း ထိုအပြုံးက ခဏအတွင်း မှိန်ဖျော့ သွားသည်။

“ကြည်ဖြူကို ညီမအရင်းလို သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ ဘာမဆို ကူညီဖို့အသင့်ပဲ”

ထိုစကားကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောမိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

နှစ်ယောက်သား စကားပြောပြီး ကေမွန်ကိုကြိုရန် ထွက်လာ ခဲ့သည်။ ယခုလောက်ဆို ကေမွန် သူ့ကိုမျှော်နေလောက်ပြီ။

“ကြည်ဖြူ ဟင်းပွဲတွေလည်း ပြင်ဆင်ထားမယ်နော်”

ဆိုင်ကယ်အထွက်မှာ မှာဖြစ်အောင်မှာလိုက်သေးသည်။

ကိုယ်အပူချိန်က ဘယ်လိုမှမကျ။ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင် ကြည့်စဉ် ပူရိုန်းသောအငွေ့ကို ခံစားမိသည်။ နှလုံးခုန်သံက မမှန်လှ။ မျက်လုံးမပွင့်သည်က ကြာခဲ့ပြီ။ ကြည်ဖြူ ညီမလေးဟု တိုးတိုး ခေါ်ကြည့်စဉ် မျက်ခွံလေးတွေ မသိမသာလှုပ်သည်။ ထိုအခြေအနေ ကိုပင် အားတက်စရာအဖြစ် သူ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ဆရာဝန်ပင် လက်လျှော့ချင်သည့်အခြေအနေမှာ သူရူးနှမ်းစွာဖြင့် မျှော်လင့်ထား နေမိသည်။

“ညီမလေး ကြည်ဖြူ”

သူ့အသံကို သူ ပြန်မကြားချင်လောက်အောင် သူ ထိခိုက် ကြေကွဲရသည်။ နှလုံးသားကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ညှစ်ထားသလို မွန်းကြပ် လှောင်ပိတ်နေသည်။ ကေမွန်လာလည်သည့်နေ့က သုံးယောက်သား ရွာထဲလျှောက်လည်ကြသည်။ နေမကောင်းဘူးဟု ထင်ရပါလျက် ကေမွန်ကို ရှမ်းပျော့လုပ်ကျွေးသေးသည်။ ညနေပိုင်း ကေမွန်ပြန်သွား မှ သူ့မျက်နှာလေး နွမ်းသထက်နွမ်းလာ၍ နဖူးလေးကို ဖွဖွစမ်းကြည့် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တွေကျစ်ကျစ်တောက်ပူနေ၍ သူ ဆေးတိုက်ခဲ့ သေးသည်။

ည ၁၁ နာရီခန့်မှာတော့ ကြည်ဖြူနေသည့်အိမ်မှ နန်းကြူး ရောက်လာသည်။

“ဆရာမလေး အသက်ရှူမကောင်းဘူးဆိုပြီး ဆရာ့ကို ခေါ်ခိုင်းတယ်”

သူ အပြေးအလွှားလိုက်သွားစဉ် ကြည်ဖြူအသက်ရှူဖို့ပင် ခက်ခဲ နေသည်။ ထိုအခြေအနေကို သူ မှန်းဆမရ၍ ကြည်ဖြူကိုပွေ့၍ ထော်လာဂျီဖြင့် နောင်တရားဆေးရုံသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ အချိန် က ဘာမှမကြာဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

“ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး သူ သတိမထားမိတာ၊ ရောဂါက အစိုင်းအခဲဖြစ်နေပြီ”

ဆရာဝန်ကြီးပြောချိန်မှာ သူ့အမြင်တွေ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အနီးကပ်နေပါလျက် ကြည်ဖြူမျက်နှာလေး နှမ်းလျနေသည်ကို သိပါလျက် သူ သတိမပေးဖြစ်ခဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နာကျည်းမုန်းတီးစွာ ထုရိုက်ပစ်ချင်မိသည်။ ကိုယ်လည်း အသွေးအသားနှင့်ဖြစ်ပါလျက် တစ်ဖက်သားအပေါ် ငဲ့ညှာလွန်းသော ကြည်ဖြူအပေါ်လည်း အပြစ်မတင်ရက်သည့်တိုင် အလိုမကျဖြစ်မိသည်။

“အအေးခံတာတွေ များခဲ့တယ်နဲ့တူတယ်၊ ပင်ပန်းတာကိုလည်း အနားယူခဲ့ပုံမပေါ်ဘူး”

ထိုစကားကိုပြောစဉ် သူ့ရင်က အတိုင်းအဆမရှိ ပိုလို့နာကျင်ခဲ့သည်။ နေမကောင်းဖြစ်ပါလျက် တာဝန်မပျက်သည့်အပြင် သူ့ဝေယျာဝစ္စကိုပါ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ရှာသည်။

မနက်ရှစ်နာရီခန့်မှ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား၍ သူ့မိဘများ ရောက်လာသည်။ နောက်ဆုံးအခြေအနေကို အစွမ်းကုန်ကယ်တင်ခဲ့ကြသော်လည်း ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေးခဲ့။ နှလုံးလှပိုင်ရှင်လေးက တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ နှုတ်ဆက်စကားမဆိုဘဲ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ယူကျွေးမရစွာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုက သူ့ရင်ကို မီးစတစ်ခုဖြင့် လောင်မြိုက်သလိုရှိသည်။ အပျော်သည် သူနှင့်မအပ်စပ်သည်လား မပြောတတ်။ သူ့ရင်က အပူဖြင့်သာ အမြဲတမ်းလောင်မြိုက်တော့မည် ထင်သည်။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံဆုံရလိမ့်မည်ဟု သူ ယောင်လို့မျှ မတွေးဖြစ်ခဲ့။

အဖြစ်အပျက်သည် မြန်ဆန်လွန်းလှ၍ အိပ်မက်လိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုအိပ်မက်က ထာဝရမပျက်ပြယ်သော အိပ်မက်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

နိဗ္ဗာန်

“ညီမလေး၊ အစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မျက်ရည်မကျခဲ့ဘူး။ အခု အစ်ကိုကျခဲ့တဲ့မျက်ရည်တွေသာ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်ခွင့်ရ မယ်ဆိုရင် ညီမလေးချစ်တဲ့ တောင်ကြီးတွေကို ကွေ့ငိုက်စီးဆင်းနေတဲ့ စမ်းချောင်းလေးပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။

ညီမလေးသာ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် တစ်ပွင့်တင် တစ်ပင်လုံးမွှေးတဲ့ တတိုင်းမွှေးပန်းလေးလို အစ်ကို မတင်စားချင် ပါဘူး။ ပန်းဆိုတာ လေဆန်ဆန်ကို ဆန်တက်ရိုးထုံးစံမရှိပါဘူး။

အားလုံးအပေါ်မှာထားတဲ့ ညီမလေးရဲ့မေတ္တာစေတနာတွေ ကတော့ ထက်အောက်ဝန်းကျင် ဆန်တက်မွှေးပျံ့နေမယ်ဆိုတာ အစ်ကို ယုံကြည်တယ်”

ရင်ထဲမှ အစိုအနဲကို စကားလုံးများဖြင့် ဖွင့်ထုတ်သော်လည်း သူ မဖြေဖျောက်နိုင်ခဲ့။ တောင်ညိုညိုကြီးတွေဆီ သူ့မျှော်ကြည့်လိုက် သည်။ မကြာခဏ နှစ်ယောက်သား ခြေချဖူးခဲ့၍ ထိုတောင်ကြီး တွေပေါ်မှာ ကြည်ဖြူဝိညာဉ်လေးရှိမည်ထင်သည်။ အမှန်တကယ် ရှိနေမည်ဆိုလျှင်တော့ ထိုတောင်များ၏အရိပ်အောက်မှာသာ သူ ထာဝရ ခိုနားချင်ပါသည်။ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာသည့် လက်ပိုင်ရှင် ကို သူစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုလင်း သိပ်အေးနေပြီ၊ ဒီလောက်ဆို ကျေနပ်ပါ ကိုလင်း ရယ်၊ ကေမ္ဘာတို့ ကြည်ဖြူကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒီရွာလေးမှာပဲ ရိုးမြေကျ နေသွားကြမယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ”

ထိုလက်ကလေးကို သူ ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုခဏ နွေးထွေးသည့် အငွေ့အသက်ကို သူ ခံစားလိုက်မိသည်။

၂၀၁၂ ခုနှစ် စာပေဗိမာန်စာမူဆု
ဝတ္ထုရှည်၊ ဒုတိယဆုရ

မာန်းသောစမ်း၊ မနွမ်းသောပန်း၊ မပြယ်သောရနံ့

သွဲ့ထားညို
(သက္ကလ)

အဘ ဦးသောင်းနှင့် အမိ ဒေါ်ဖြူတို့မှ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။
၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှ သိပ္ပံဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ် ပဲခူးကောလိပ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းမှ စတင်၍ စာပေနယ်သို့
ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ပညာတန်ဆောင် စာပေဆု (၂)ကြိမ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး
တိုက်ဖျက်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်စာပေဆု (၂) ကြိမ်၊ မြန်မာအမျိုးသမီးများ
နေ့ အထိမ်းအမှတ်စာပေဆု (၂) ကြိမ်၊ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေစာပေဆု (၄) ကြိမ်၊
စာပေဗိမာန်စာမူဆု (၄) ကြိမ်တို့ ရရှိခဲ့ပြီး ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးပုဒ်ရေ
(၄၀၀) ကျော် ရေးသားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သက္ကလစံပြကျေးရွာ၊ အထက်တန်းကျောင်းတွင် အလယ်တန်းပြ ဆရာမ
အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။
အမည်ရင်း ဒေါ်သန်းသန်းစိုး ဖြစ်သည်။

နေရပ်လိပ်စာ - အထက်တန်းကျောင်းရှေ့၊ ကံကုန်းရပ်ကွက်၊ သက္ကလ။